

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА БАРД

Джудас Муден

АЛИ ХЮЗ ПРАВИ СЕКС ПОНЯКОГА

• • • Щура романтична комедия! • • •

ДЖУЛС МУЛЕН АЛИ ХЮС ПРАВИ СЕКС ПОНЯКОГА

Превод: Лили Христова

chitanka.info

Въздържана преподавателка и невъздържаната ѝ дъщеря си падат по един и същ неустоим мъж. Очарователна, комична, съкрушителна история!

Али Хюз е самотна майка и животът ѝ никак не е лесен. Преподава в елитен колеж; програмата ѝ е свръхнатоварена, а шефката ѝ е същинска напаст. Освен това се бори с критична майка, разпадаща се къща и щура дъщеря, и няма време за мъже.

Изведнъж се появява Джейк — нетърпелив, твърде зрял за годините си студент, който я предизвиква да отвори сърцето си за любовта. Но не успява.

След десет години Джейк отново се появява в изненадваща роля: той е приятелят на вече порасналата ѝ дъщеря. Али е принудена да вземе неочаквано решение...

„Съвършено съчетание от надежда, любов, секс и майчинство, гарнирано с щедра доза смях. Весел и трогателен роман, който ще ви държи в постоянно напрежение... с надеждата за щастлив край.“

Люси Сайкс

На Изабел, с обич.

ПОСЛЕДНИЯТ УИКЕНД

В края на краищата грешката беше на Хари.

Онзи петък Хари Гудман бе обещал да помогне в къщата на професор Хюз. Същото бе обещал и предишния петък, и по-предишния...

Но това беше Нова Англия и бейзболният сезон на 2004-а. Същата пролет „Сокс“ бе победил „Ню Йорк Янкис“ с деветдесет и осем на шейсет и четири и през въпросния октомври пометоха Кардиналите и завоюваха първо място в сериите от осемдесет и шест години насам.

Хари бе израснал в Южен Бостън в бурно време. Твърдеше, че го чувствал, че усещал как от победен се превръща в победител, и чакаше с нетърпение несигурното бъдеще след успеха...

Така че прекарваше повечето от дните си, като си успокояваше нервите в кръчмата на Мълиган.

Али се измъкна от задната врата на Робинсън, избягвайки шефката си Присила Патриша Миър.

Тръгна на изток зад Менкоф, Бракет и Портридж и когато стигна до Браун Стрийт, зави наляво, като се молеше на Бог да успее да влезе и излезе от Пемброк Хол, преди да се е натъкнала на Присила или да е чула гласа ѝ.

Имаше само един ангажимент. Един студент: Джейк Бийн. Нищо друго. След това можеше да се върне вкъщи и да се срещне с Хари.

Джейк я бе изпуснал след лекцията. Сред множеството студенти вместо наляво Али бе тръгнала надясно, а той кривна надясно вместо наляво, мина през входната врата и излезе на „Браун“ откъм Уотърмен Стрийт.

Джейк пое на север и я забеляза на Мийтинг Стрийт.

— Професор Хюз! — затича се той към нея. — Професоре!

Тя се изкачи по „Пемброк“, прескачайки през едно стъпало, помъкнала раницата си, с телефон, долепен до ухото. Разговаряше с помощник-шефа на полицията на Източната провинция.

— Значи, не крадците сте арестували? Били са *други*? — Тя се чувстваше объркана.

— Доктор Хюз! Професоре! — отново извика Джейк от другия край на улицата, докато тичаше след нея.

Али потъна вътре. Не го бе чула. Само заради двете лекции (макар и най-популярните сред студентите), които изнасяше всеки семестър в претъпкана до пръсване зала, тя едва ли се чувстваше *доктор* по каквото и да било, дори не и асистент.

Закъсняваше с проверката на дипломните работи. Във вторник асистентката й Йоко й се бе обадила през сълзи:

— Професоре, болна съм!

— Йоко? Къде си? — Йоко не бе отговаряла на обажданията й.

— Не мога да ходя!

— Лола ми каза...

— Разработките са у мен. Взела съм ги погрешка в Омаха!

— Значи си... *вкъщи*?

— Съжалявам! Толкова съм глупава! Толкова съм тъпа!

— Престани. Моля те.

— Такъв съм идиот!

— Успокой се, за бога. Изпрати ми ги по пощата. Майка ти там ли е?

— По пощата ли?

— Ще им поставя оценка. Не е кой знае какво. Става въпрос за твоето *здраве*.

Йоко замълча.

— Наистина ли?

— Разбира се. Може ли майка ти да ги изпрати днес? С експресна поща? Десет-двайсет кинта?

— Мамо? — извика Йоко някъде встрани от слушалката, после каза на Али. — Почакайте. — После отново: — Мамо! Професоре?

— Колко са?

— Само... само дваайсет и една?

Али се опита да осмисли чутото. Двайсет и една разработки означаваша поне двайсет и един часа проверка. Тя въздъхна.

— *Питаш ли ме*, или ми казваш?

Йоко винаги завършваше изреченията си с възходяща интонация, все едно задаваше въпрос. В известен смисъл, помисли си Али, тази интонация имаше за цел да прикрие интелекта ѝ и да я направи да изглежда по-несигурна, отколкото всъщност беше. Йоко бе първенец в класа си в Йейл.

Йоко отново се обади:

— Двайсет и една. Но само девет нямат оценки.

Али се усмихна.

— Девет. — Щеше да се справи. — Ще ги прегледам. Оздравявай.

— Професоре! — извика Джейк, като влетя в сградата и препусна по стълбите към втория етаж.

Али затвори вратата на кабинета си и я заключи. Остави раницата си напърно на бюрото и събра съчиненията от Омаха.

Закъсняваше за срещата с Хари, но пък и самият той го правеше, и то не само с минути. Хари винаги късняваше с два часа. Когато се появяше. Ако въобще се появяше.

— Значи, са на свобода? Това ли ми казвате? Все още вилнеят? — попита тя заместник-шерифа.

Историята пълнеше първите страници на „Браун Дейли Херълд“: „Банда крадци прави големия удар“.

Две седмици по-рано епидемия от кражби с взлом бе връхлетяла улицата на Али, на три километра от студентското градче. Три сутрешни кражби, три среднощни грабежа, трима престъпници със скиорски маски, въоръжени от глава до пети. Неин съсед бе забелязал единия да откъква репродукция на известен художник.

Али беше наела Хари да постави резе на задната врата и да приключи с работите, които бе започнал през март.

— *Всички работи*, Хари — бе подчертала тя, докато разговаряха.

Уговорката бе за уикенда. Хари щеше да бъде в къщата в един, а Али бе затънала до гуша в четене и писане на оценки.

Обичаше викторианската къща, която беше наела, независимо че тя вече се разпадаше. От шест години сама плащаше на Хари да сменя керемиди, да почиства водосточни тръби и да уплътнява прозорци. Знаеше, че постройката гние, но правеше всичко по силите си, за да я поддържа суха и уютна. За да могат двете с Лизи да имат покрив над главата си. „Не е петзвезден хотел — отвръщаше тя, когато майка ѝ се оплакваше, — но е дом.“

Три ниски мъже с три черни маски обаче бяха по-страшни от течове и мухъл.

Не че в дома ѝ имаше нещо за крадене. Стаите бяха пълни с находки втора употреба: стари дървени маси, още по-стари столове; бюра и легла, които Али бе купила от евтините магазини и от Армията на спасението в Нюпорт и Бостън.

Затвори телефона точно преди на вратата да се почука. Възможно ли беше да е Миър?

— Да? — провикна се тя. — Кой е?

— Джейк Бийн!

Беше се обадил в понеделник и бе помолил за двацет минути от работното ѝ време, за да говорят за годишния му реферат, на който бе получил двойка.

Тя пристъпи към вратата и я отвори. Когато го видя, изненадано направи крачка назад.

— Вие ли сте Джейк?

— Имам уговорен час.

— Да! Разбира се! — Тя се отдръпна, за да влезе младежът. — Не ви познах. — После затвори вратата. Джейк се обърна и ѝ подаде ръка. Али я пое.

— Простете ми. Имам двеста студенти... Невинаги успявам да свържа лицето с името. — Досега Али бе мислила, че Джейк Бийн е високият рус младеж, който непрекъснато се усмихваше и седеше на първия ред.

Не ѝ се вярваше. Нима този беше Джейк?

Джейк Бийн ли се спотайваше на последната банка?

Не бяха разговаряли, но момчето се въртеше в мислите на Али от три години.

Приличаше на онзи рокпевец от гимназията — в Ексетър или Андовър, — момчето, по което точеше лиги всяко тъмнокожо

момиче^[1]: Джон Майър, Мейър или Мойър, или както му беше името в простичката, но натрапчива мелодия на „Тялото е земя на чудесата“. Джейк ѝ напомняше за него, но бе значително по-красив. Беше един по-мъжествен негов вариант. По-ъгловат, по-младежки чаровен, но и по-необуздан. Все едно беше модел на Хюго Бос.

— Професор Хюз. Не съм пропускал нито една ваша лекция. Подпишете ми книжката. Моля ви.

Али разлисти реферата му.

— Нека го обсъдим — любезно предложи тя. В същия момент телефонът ѝ иззвъня. Тя се взря в номера на дисплея. — Съжалявам, изчакайте. Налага се да се обадя. — Тя се обърна и вдигна. — Хари? — Заслуша се и ядът ѝ нарастваше с всяка чута дума. — Наистина ли, Хари? Сериозно? За трети път отменяш уговорката си с мен този месец... Можеш ли да дойдеш и да поправиш... — Тя послуша още миг. — Не, добре. А не, Хари, не ми се обаждай. Сбогом, Хари. — Тя затвори и пое дълбоко дъх.

— Всичко наред ли е?

— Не — отвърна Али. — Дъщеря ми навършва десет след четири дни, а високото легло, от което се нуждае... Майсторът Хари отлага да го сглоби *три* пъти поред.

— Имате дъщеря?

— Да — отвърна тя и се засмя. — Извинете — такъв е животът ми!

Почувства се неловко. От години Лизи я молеше за високо легло. Али спести малко пари и най-после го купи за рождения ден на дъщеря си. Леглото от седмици кротуваше в мазето, на части, в очакване да бъде сглобено.

Освен това ѝ трябваше ключалка. За задната врата. Задължително бе да се подсигурят и прозорците на долния етаж.

Толкова много нужди...

Поклащайки глава, тя придърпа към себе си реферата на Джейк и взе една химикалка.

— Ще намеря друг майстор.

— Ами съпругът ви? Той не може ли да се справи?

Али вдигна очи, после погледна надолу. Въпросът беше напълно естествен, но все пак личен.

— Нямам съпруг — отговори тихо тя. — Аз съм... как да се изразя... самотна майка.

— Аз ще свърша работата.

— Моля? — Тя се съсредоточи върху страницата, съдържаща биографичен очерк за живота на Анаис Нин^[2].

— С леглото.

— Благодаря. — Али вдигна поглед. — Не разбрах. С какво?

— С брат ми сме нещо като бригада. Сглобяваме библиотечки, мебели от „Икеа“, къщички за кукли. Знаете ли колко *умение* — *майсторлък* се изисква, за да задвижиш асансьора на Барби?

Али се засмя.

— Знам — отвърна тя. — Ах, този асансьор! — Побъркана работа. Лизи имаше собствена „Къща на мечтите“. — Да се върнем към първата част... Звучи толкова дилетантски.

Погледът на Джейк се плъзна по Али и се понесе навън през прозореца, към дърветата.

— Не ме бива в писането — промълви той. — Пет пари не струвам.

— Нищо подобно. Идеите ви са великолепни. Поне повечето. Но очеркът е прекалено дълъг. Отначало прибягвате към явно приповдигнат тон. — Тя го погледна. — Защо?

— За да изглежда по-интелигентно.

— Но вие *сте* интелигентен. А после се преобразявате. — Али прелисти страниците. — Тонът ви се променя с четвърт оборот. *Напълно изоставяте темата* и изписвате четирийсет страници с врели-некипели.

— Увлякох се.

— Отклонили сте се от въпроса: тантричен секс, Бритни Спийърс?

— Да, за което съжалявам.

— Тази част — продължи тя и посочи към един абзац. После зачете на глас. — „В попкултурата по-възрастните жени са низвергнати, но мисля, че стават за секс.“ — Тя го погледна. — Стават за секс?

— Точно така.

— Но да споменете секса в годишния си реферат?

— Посъветвахте ни да подчертаем мнението си — отговори той.
— Такова е моето.

— Или „Посредственият секс е като хамбургер. Свещеният секс е като пържола в луксозен ресторант“. Определено интригуващо, но какво означава?

— Трябва да се основава на любов — обясни Джейк.

— Нужна ли е любов, за да бъде вкусно месото?

— Сексът, като всичко друго... Професор Хюз, разрешавате ли да продължа?

— Слушам ви. — Али се облегна назад.

Джейк се наклони към нея.

— Всичко съществува като математическия континуум. Едра крава, дребна крава. Страхотен секс, посредствен секс. А Анаис Нин, ако ме питате, е на дъното на пирамидата на чукащите се. Простете ми френската приказка.

— „Чукане“ не е на френски.

— Защо тогава този курс е посветен на нея?

Алис се усмихна.

— Съгласна съм с вас.

Джейк се изненада.

— Наистина ли?

Али въздъхна.

— Ако деканът обяви, че спешно търси преподавател за популярен курс, защото титулярният преподавател си е взел една година отпуск, за да я посвети на изследователска работа, примерно върху периода на осемдесетте в *Гърция* и *Италия*...

Джейк се усмихна.

— Та ако поканят никому неизвестна даскалица като мен да води този курс, тя не може да не се съгласи. Особено ако отзивите за нея са приемливи.

Али замлъкна.

— Съжалявам — промълви тя. — Кафето ми дойде в повече. Съвсем се разприказвах.

— Е — усмихна се Джейк. — Тя е лъгала като дърта циганка.

— Кой?

— Нин. Не е ли въпросната...

Прекъснаха го четири бързи почуквания по вратата. Обичайните за Миър туп-туп-туп-туп. Али замръзна. Отново се потропа.

— Идвам! — отвърна тя и се стегна за предстоящия сблъсък, докато ставаше от стола. Джейк видимо се обезпокои.

Тя прекоси стаята и отвори.

— Присила! Здравей!

— Оставих ти съобщение — ядосано заяви Миър. — Къде са ти оценките?

— Ще бъдат готови — отговори Али. — Още в понеделник. На една от моите асистентки се наложи да се прибере вкъщи.

— Коя? — попита Миър и скръсти ръце, гушнала дебело тесте съчинения.

— Тя беше...

— Коя?

— Моля те — примоли се Али, — не ме принуждавай да ти отговарям.

— Трябва да престанеш да ги... дундуркаш...

— В момента съм с един студент. В понеделник, нали се разбрахме?

Миър се приближи до нея.

— Къде е?

— Той е... той е точно... — Тя разтвори широко вратата, за да покаже Джейк. Младежът помахаше с ръка.

— Виж ти — промърмори Миър.

— Извинявай, че не отвърнах на обаждането ти. Представях на секретаря списъка на дипломантите.

— Добре — примири се Миър и се обърна да си ходи, а високите й токчета зачаткаха по пода.

Али се изправи и застана неподвижно за момент. После погледна Джейк и затвори вратата. Седна и вдигна поглед.

— Някой обичал ли те е толкова силно, че любовта, просто да блика от очите му? — попита шеговито тя.

Джейк се усмихна.

— Миър ли?

— Тя би желала да съм марксист. Гледаме на живота... под различен...

— Тъгъл?

— Именно. Докъде бяхме стигнали?

— До лъжкията. Нин. Омъжена едновременно за двама. Изневерявала и на двамата си съпрузи.

Али кимна.

— Секс с баща си, за да си *отмъсти*? Защото ги е напуснал? Била е развратница и истински социопат — продължи Джейк.

Али се усмихна.

— Но е била продуктивен писател. За разлика от теб.

Джейк сви рамене и извърна поглед. Бузите му порозовяха.

— Може би.

— Моля те, не се безпокой. Ще ти разпиша книжката, но...

— Какво? Ще я разпишете ли?

— Да, но...

— Обичам ви!

— Моля?

— Обичам ви! Благодаря!

Али се засмя.

— Но писането ти! Джейк. Не може да ми предаваш петдесет и две страници, когато изисквам дванайсет.

— Тя взе няколко реферата от бюрото си. — Виж. Погледни. Това са три години от живота ти. — Издърпа съчиненията в скута си и избра две от тях. Едното бе писано по средата, а другото — в края на учебната година, всяко по осемдесет страници. — Помниш ли ги? — И му ги подаде.

Той сведе очи.

— Аз... писах ги в първи курс.

— Прочела съм ги всичките. Пазя ги.

— Защо?

— Никой от асистентите ми не знае какво да прави с тях! Каква оценка да им постави! — Али се засмя. — Ами това, за „Триъгълния огън“, за „Жените и професиите им“? *Осемдесет* страници!

— Това беше любимият ми урок. Имах вдъхновение. Какво да кажа?

Али стана и издърпа от рафта книга с меки корици.

— „Елементи на стила“. Най-важното е да си по-кратък. — Подаде му я, но Джейк не посегна да я вземе. — Заповядай — настоя тя.

- Мога да си я купя.
- Имам още една.
- Вижте, женският пол е любимата ми тема...
- Джейк, писането...
- Няма да продължа следващата година.

Али застина и изненадано замълча.

— Нужно ми е да премина курса. В случай че се преместя в друг университет. Когато и да е. Някой ден. Но таксите на „Браун“ са безобразни, а не искам да вземам кредит. Няма да продължа.

Али примигна. Разбираше. Тя извади късмет при следдипломната си квалификация в „Браун“: дарения, стипендии, работа като асистент, лекции, предложени от факултета по икономика... Но сега, след като вече бе защитила дисертацията си, се давеше в студентски заеми. Тя остави книгата на писалището си и седна.

— Затова исках да сглобя леглото ви. Трябват ми пари.

— Разбирам — отговори тя и обмисли въпроса. Нужна ѝ беше помощ. Не просто потребност. Имаше въпиеща *нужда* от помощ. — Можеш ли да поставяш резета?

— Вие купили ли сте вече?

— Да.

— Надявам се, че не сте взели евтино. Харесвам „Шладж“. Убеден съм, че са неразбиваеми.

Али кимна.

— Имаше обири. На моята улица. През изминалите две седмици. Прозорците се нуждаят от...

— Укрепване на дограмата. И да се поставят регулатори на климатиците. Имате ли регулатори?

Али го изучаваше, докато той говореше.

— Имам, но можете ли да ги монтирате?

Джейк кимна.

— Инструментите ми са в багажника. Паркирал съм до „Тайър“.

Освен това вратата на стаята на Лизи скърцаше. Али искаше да влиза и да излиза, когато дъщеря ѝ спи, без да я буди. Знаеше, че пантите трябва да се смажат или каквото се наричаше там, но не беше сигурна дали не са се изметнали.

Беше ли... беше ли... конфликт на интереси? Да наеме Джейк? Посещавахе лекциите ѝ в крайна сметка.

— Професор Хюз — подхвана Джейк. — Майка ми нямаше съпруг, но имаше четирима синове. Знам как е. Грижиш се за всички останали, а никой не се грижи за теб. Нека ви помогна. А вие ще помогнете на мен.

— Джейк — започна да обяснява тя. — Не съм сръчна. Очаквах Хари да свърши много неща — за целия уикенд. В събота, в неделя...

Джейк се примоли.

— Седем кинта на час. Ще свърша всичко.

Али го изгледа изпитателно.

Всеки семестър Джейк пристигаше преди нея и винаги си тръгваше последен. Стоеше дълго в класната стая или в коридора, сякаш имаше въпроси, но никога не се приближи, никога не я заговори и нито веднъж не вдигна ръка в час.

Често по средата на лекцията Али заставахе до него, а той ѝ се усмихваше така, че ѝ спираше дъха и смущавахе мислите ѝ.

Очите му срещаха нейните, сякаш преценяваше нещо — Али или лекцията ѝ, тя не можеше да разбере кое от двете, но той очевидно се забавляваше.

В един момент бе решила да не му обръща внимание. Момчето в галерията, казвахе си тя, не бе там, за да учи. Младежите от задните редове седяха там по свое желание, не по задължение. Седяха отзад в знак на протест.

Тя не бе и допускала, че момчето отзад е точно онзи Джейк Бийн с „любовните писма“, както асистентката ѝ ги наричаше — пламенни, но безкрайни.

— Добре — съгласи се накрая тя и кимна. — Да действаме.

— Да дойда ли с вас?

— Да — отвърна тя, взе книгата и му я подаде.

— Чудесно — пое я Джейк.

— Благодаря — каза с признателност тя.

— Не, аз ви благодаря.

[1] Препратка към известната в миналото песен на групата „Бони М“ — Б.пр. ↑

[2] Анаис Нин (1903–1977) — американска писателка от френски произход, авторка на еротични разкази — Б.пр. ↑

ДЕСЕТ ГОДИНИ ПО-КЪСНО

— Задължително ли е да ги използвам за аспирантурата си? — ненадейно попита Лизи.

Али натискаше копчетата на дистанционното.

— Моля?

Беше осем вечерта и майка и дъщеря доволно се бяха сгушили на леглото на Али. Готвеха се да гледат „Абсолвентът“, докато хапват меню за закуска вместо вечеря върху табли с наредени върху тях яйца и палачинки.

Али носеше боксерки и стара фланелка на Джейк, онази с „Ред Сокс“, която бе запазила, а Лизи се мъдреше в огромна за нея памучна пижама.

— Парите, които баба ми остави — продължи Лизи. Майката на Али и баба на Лизи, Клер Ан Хюз, бе починала през март, преди четири месеца. Беше оставила на Лизи пари, за да плати таксата си за аспирантура.

— Изчакай. Кажы сега. Първа или втора?

— Все си мисля за „Джулиард“.

— Почакай, буболече. — Али отново натисна дистанционното.

— Преди всичко, няма да ме приемат. А дори и да успея, защо да пропилявам четири години да запамятавам Чехов, когато мога да играя в телевизията. Казват, че сега е Златният век на...

— Велики боже, изпратили сме всъдеход на Марс, а не можем да създадем по-лесно дистанционно! — ядосваше се Али.

— Мамо?

— Да?

— Трябват ми парите на Клер, но не за аспирантура. Съгласна ли си?

Али се обърна и погледна подноса си. Храната й започваше да изстива.

— Моля те, хвърли една салфетка върху чинията ми.

Лизи нагласи салфетката на майка си, а после и собствената си върху чинията, за да задържа парата и да пази храната топла.

— Най-последно! — възкликна Али. Филмът започна. Тя се настани на леглото и издърпа таблата в скута си. — Добре де, всички мислят, че е за нравите на века, но според мен се разказва за любов и страст и за това как една жена съзрява...

— Мамо, чу ли ме? За парите?

На телевизионния екран младият Дъстин Хофман, с безличен костюм, седеше в самолет на път към къщи след дипломирането си от колежа.

— Какво за тях?

— Може ли да ги взема?

— За какво?

— Не мога да ти кажа.

Али насочи дистанционното и увеличи звука.

— Виж, за теб Дъстин Хофман е капитан Хук. За мен — Тутси. Ако искаш да станеш актриса, скъпа, като него... трябва да гледаме „Тутси“! Става въпрос за актьорската игра и жените...

— Майко, моля те. Забрави за филма за две секунди. Моля те.

— Какво има? Защо? — Али отново увеличи звука.

— Говорих със Сибил. Нали се сещаш, агентката ми... Тя мисли... че трябва да направя нещо с носа си.

— Какво? — попита Али и от минути за първи път погледна Лизи. — Какво например?

— Според нея, ако си актриса и трябва да си коригираш носа, е редно да го направиш, докато си млада, като Мерилин Монро. Когато си по-възрастна...

— Почакай за секунда. *Какво обсъждаме?*

Лизи замълча и си пое дълбоко дъх.

— Парите на Клер.

— Искаш да ти *оперират* носа ли?

— Моля те, не изпадай в ужас. Цялата процедура от игла до конец струва осемнайсет хиляди, което е с две хиляди по-малко от...

— Елизабет. Почакай. Аз... почакай за секунда. — Али избута подноса си, грабна дистанционното и натисна пауза. Обърна се назад и седна на колене, зашеметена. Лицето на Лизи пребледня от притеснение.

— Наистина ми е трудно. Дори да повдигна въпроса пред теб...

— Аз... просто ми дай секунда да преглътна шока, за да можем...

— Какво? — Лизи се втренчи в чинията си. — Да го обсъдим ли? Вече съм решила.

— Да, миличка. Да, трябва да го обсъдим — като разумни възрастни... защото е нужно да знаеш, че няма начин някога... когато и да било... да ти дам пари да го направиш... *всъщност никога*.

Лизи поклати глава.

— Не е суета, мамо. Въпрос на физика.

— Физика ли?

— Ние имаме две очи. Камерата има едно. Един обектив. Без дълбочинно възприятие. С една дума... прави нещата да изглеждат плоски. Без значение какво има на преден план. Обективът кара всичко да изглежда по-широко и по-голямо...

— И?

— През него изглеждаш по-тежка с десет килограма. Ето защо актьорите трябва да са слаби, за да имат вид на нормални, а носят ти изглежда по-голям, отколкото е в действителност.

Али омекна и се приближи с няколко сантиметра, за да говори директно и да вразуми дъщеря си. Взе ръката на Лизи.

— Скъпа моя, първо на първо, тялото ти е свещено. Второ, ти си красиво момиче.

— Не е въпрос до красота. Важен е външният вид. И как три измерения се трансформират в две.

— Сибил ли го твърди?

— Да, но...

Али пусна ръката на Лизи и я погали по челото. Помилва я по врата, паникьосана, готова да заплаче.

— Онази Сибил? Същата, която... която те убеди... убеди те да си боядисаш косата?

— Пак ли започваш? Русите кичури...

— И да отслабнеш с петнайсет кила?

— Мамо! Да. Току-що ти обясних...

— И каза, че трябвало... нареди на дъщеря ми... висока метър и седемдесет, да не надхвърля петдесет килограма?

— Споко. Петдесет и два.

Али положи всички усилия да се успокои. Похват, който използваше, когато Лизи беше на три. Вместо да повишава глас, когато е разстроена, тя прошепна:

— Не знам откъде да започна — промълви тихо. — С общата идея или... с факта, че това е като татуировка. Не можеш да я изтриеш. Или да позволиш на някакъв хирург да те реже на парченца, за да се подчиниш на...

— На нищо не се подчинявам! — прекъсна я Лизи. — Искам да играя във филми. Нямам сценична визия. И искам носът ми да не изглежда толкова голям. Ако съм искала гигантски нос, щях да си моделирам. Като Никол Кидман. Изваяли са ѝ го за ролята на Вирджиния Улф. Искам да съм сигурна, че съм от нейния калибър.

— Не съм съгласна. И носът ти не е *толкова* голям.

— Искам да го оправя. И нищо няма да ме спре. С моите пари от Клер, или пък ще спестя.

— Не. Защото... докато спестиш толкова пари, ще съм ти върнала разсъдъка. Искам да говоря със Сибил.

— Какво?

— Точно така!

— Не! Категорично не! На двайсет години съм, а не на пет! Тя не ми е учителка!

— Убеждава те — неправилно, — че носът ти те излага, кара те да се срамуваш от себе си и да искаш да се промениш, при условие че си безупречна. Оплепа те е в...

— Не го казвай! — Лизи погледна чинията си с отчаяние. Искаше вечерта им да е забавна и преливаща от наслада, а сега палачинките и яйцата ѝ бяха изстинали. — Знам, че си въобразяваш, че си права — невъзмутимо добави тя. — Но да спрем дотук. Дай ми малко време.

— Но ми обещавай, че няма да го направиш, без първо да ме уведомиш. Моля те.

— Защо? Та да можеш да ме заключиш?

— Е, и това е решение... Но ако предприемеш тази стъпка, трябва да подготвя и себе си, буболечке. Ще бъда... — Али се извърна. Сълзите ѝ напихаха.

Лизи затвори очи.

— Каква ще бъдеш?

— С разбито сърце. — В гърлото на Али заседна буца. Тя преглътна и наново надигна глас. — Ти си забавна и красива! По улицата се обръщат след теб!

— Уедър си оправи носа. А беше на дванайсет.

— Уедър имаше причина за това. Не помниш. Нейният нос бе чудовищно, противоестественно широк. Не съм против операцията на сцепени небца. Не съм против...

— Мамо — замоли се Лизи. — За бога, недей да плачеш. — Тя сграбчи една салфетка и ѝ я подаде. — Моля те, недей. Навярно мога да обясня по-добре... друг път.

Али се опита да се вземе в ръце. От месеци се чувстваше отвратително. След диагнозата на Клер — рак на белите дробове, стана плачлива, склонна към нравоучения, след което продължаваше да лее сълзи. Впускаше се в лекции на всякаква тема без подкана и без никакви задръжки. Заливаше се в плач през цялото време.

— Ами ако *умреш*?

— И от какво *по-точно*?

— От упойката!

— Най-невъзможният сценарий. Шансът е равен на нула...

— И какво от това? И най-лошите сценарии понякога се случват!

— Добре. Забрави за това. — Лизи отмести подноса си и стана от леглото. — Приключвам спора за тази вечер. — Тя притича до дивидито и го задейства. — Готово. — Отново се покачи на леглото и се настани. Майка ѝ страдаше и беше полудяла от тъга.

Али мрачно я изгледа, после се обърна и отхапа от палачинката си.

И двете млчаха.

По-рано същата вечер тя бе сложила по-малко брашно, без глутен, за да направи палачинките по-тънки и хрупкави по ръба, както Лизи ги харесваше.

— Сиропът е горещ. Заповядай — подкани я тя и ѝ подаде каната.

Лизи я пое и поля палачинките си. Смукна със сламка от портокаловия сок с лед и за момент се съсредоточи във филма.

Али не можеше. Очите ѝ се стрелкаха от палачинките към Лизи, към Лизиния нос, след това обратно към телевизора, където Дъстин

Хофман в ролята на Бенджамин Брадок качваше багажа си на летището в Лос Анджелис.

— Дъстин Хофман има голям нос.

Лизи не отговори.

Али огледа стаята.

Беше се нанесла преди четири години обратно в къщата, изградена от пясъчник, и бе разчистила останките от детството си: плюшени играчки, поставени в рамка грамоти и снимки на Амилия Еърхарт^[1] и Нели Блай^[2]. Остави стените голи, с изключение на една карта, и инсталира телевизор, за да гледа новините от леглото си, което правеше рядко.

— И не забравяй, че си еврейка — промърмори тя. Не успя да се въздържи.

— Сериозно? Съвсем забравих, че съм наполовина еврейка!

— Ако искаш да приличаш на всички чистокръвни американци, Кристи Бринкли^[3], сладкари и хлебари...

Лизи протегна ръка и стисна рамото на Али.

— Нито дума повече. Не и тази вечер. Съжалявам, че повдигнах въпроса.

Али погледна красивата си дъщеря.

— Аз също — отвърна тя.

[1] Амилия Еърхарт — една от първите жени авиаторки, изчезнала над Тихия океан през 1937 година — Б.пр. ↑

[2] Нели Блай (1864–1922) — американска журналистка и писателка, опитала да обиколи света, вдъхновена от романа на Жул Верн „Около света за осемдесет дни“ — Б.пр. ↑

[3] Кристи Блинкли (1954) — фотомодел и актриса — Б.пр. ↑

Джейк обви с ръце климатика и го повдигна, все едно беше перце. Без колебание. Без усилие.

Али го наблюдаваше.

— Гледай ти — възкликна тя. Едва бе помръднала грамадната метална кутия, когато я бършеше от праха, за да я подготви за Хари.

„Джейк пращи от здраве“, помисли си тя, докато го гледаше. Но мускулите му не бяха изкуствени, като на помпани във фитнес салон. Изглеждаше, като че е работил истински — в строителството или някъде на открито. Имаше вид на герой, гасял пожари и спасявал хора.

— Накъде?

— Оттук — посочи тя. Той тръгна след нея през гаража.

Когато Али влезе в дома си, си отдъхна. Кухнята и цялата къща бяха подредени. Мюриъл беше почистила рано същата сутрин, и то както трябва. Всичко блестеше, разтребено безупречно, от пода до тавана, и Али беше благодарна. Мюриъл беше прибрала всеки маркер, пъзел, плакат, четка и кукла.

— Можеш ли да използваш онова? — Тя прекоси полузамаяно кухнята и го поведе по коридора към стълбите. През деня къщата се беше сгорещила.

— Кое?

— Дето се слага отдолу. Хазаинът каза да го използваме.

— Универсалните подпорни скоби ли?

— Именно — отговори тя и се заизкачва към втория етаж.

— Имате ли? — попита той и я последва.

— Да. Две.

Али го поведе към стаята на Лизи.

— Този — обясни тя и посочи прозореца, разположен най-далече от леглото. — Не искам да й духа, докато спи.

— Лесна работа — заяви Джейк. После приклепна, за да остави климатика. — Може ли да преместя тези книги?

— Не, не. Моля те. Използвай бюрото.

Лизи беше подредила колекцията си от петдесет книги за Нанси Дру на пода, започваща с „Тайната на стария часовник“.

— Дъщеря ви обича да чете.

— Любителка е на криминалния жанр. За шпиони и тайни. Буквално е обсебена.

Джейк се усмихна и заразглежда книгите.

— Нека ти покажа къде е мястото на втория. — Али излезе и тръгна забързано по коридора към спалнята. Джейк я последва, но с по-бавни и по-спокойни крачки.

Фактът, че беше сама... с мъж, без съмнение... не ѝ беше хрумвал, докато не влезе в стаята, където спеше и където се събличаше. Джейк влезе след нея и затвори вратата.

Мюриъл беше оставила върху леглото купчина току-що изпрано бельо. Али се втурна, събра го и посочи към ъгъла.

— Онзи прозорец, ако обичаш. Ето там. — Приблужи се до бюрото, отвори едно чекмедже и натъпка бельото в него.

— Хубава стая — отбеляза Джейк, като се огледа. — С голямо легло.

Али се обърна и погледна леглото. Беше като за кралица.

— През повечето нощи дъщеря ми спи при мен. Сега е в Ню Йорк. Бил ли си там?

— Не.

Али излезе от спалнята и закрачи обратно по коридора. Тръгна да слиза по стълбите, а Джейк я последва.

— Може ли една бира? — учтиво помоли той. — Ако ви се намира.

Али се обърна. От една страна, разбира се, какво друго би поискало едно колежаанче за пиене в петък, докато работи. Но от друга страна, бира?

— Имаш ли двацет и една?

— Да, а и законът се отнася за продажбата, не за консумацията. — Той наклони глава, сякаш обясняваше правилата на дете.

— О! — възкликна Али. Не бе знаела това. — Добре тогава — отговори тя и влезе в кухнята. Направи крачка към хладилника. — Имам само „Стела“.

— Чудесно — отвърна Джейк и мина покрай нея на път за гаража.

До девет вечерта младежът успя да инсталира двата климатика. Освен това постави резе на задната врата и обезопаси прозорците на първия етаж. Изми стените на мазето с белина, повдигна седалката на

велосипеда на Лизи и сглоби високото ѝ легло, така че под него да може да се плъзне раклата.

През цялото време до него имаше включен транзистор. Играеха „Сокс“ и за разочарование на Джейк, „Маринърс“ спечелиха.

Али намери във фризера тесто за пица. Беше редно да поставя оценки, а не да се върти из кухнята и да приготвя закуски и пица за Джейк. Но беше нервна и притеснена от присъствието му и от всичките звуци, които идваха откъм него: бърборенето на радиото и приглушеното бръмчене на черната му бормашина. Стъпките му по дървения под...

Когато Али имаше нужда да се успокои, готвеше. Вареше нещо или печеше, или едновременно вареше и печеше — навик, който доби още когато беше само на шест, малко преди да навърши седем.

— Искам да ви покажа нещо. — Джейк влезе в кухнята и я стресна. Тъкмо вадеше пицата от фурната. Остави я на барплота и когато той понечи да излезе, беше неин ред да го последва.

— Искам да ви покажа как да използвате това.

Вторият етаж тънеше в мрак. В горната част на стълбите Али запали лампата.

— Послужете си с него следващия път — посъветва я той. Посегна надолу, хвана ръката ѝ и я постави върху флакон с масло.

Али го погледна. Какви ги вършеше?

— Смазочно масло. Аерозол. Не го пръскайте в красивите си очи.

Али направи скептична физиономия. Моля, моля! Красивите ѝ очи?

Но Джейк се беше съсредоточил върху друго.

— Ето как. — Той заобиколи Али, застана зад гърба ѝ, но с дясната си ръка бе обгърнал и нея, и флакона.

— Джейк, моля те — прошепна тя и извъртя лице към неговото. — Знам как се прилага спрей... — Тя се засмя, но замръзна, когато Джейк постави лявата си ръка на кръста ѝ и я завъртя, насочвайки я да направи онова, което той иска. Продължаваше да държи ръката ѝ върху флакона.

— Трябва да пръскате надолу — обясняваше ласкаво той. — Задължително е да сте над пантата, така че маслото да се стича в

жлебовете. Когато металните части се плъзгат една в друга, вибрират и вратата става като камертон...

Али се надигна на пръсти, за да достигне пантата, а Джейк се бе прилепил зад гърба ѝ, за да ѝ помогне. Тя скоро разбра, че е прекалено ниска.

— Добре — промълви. — Разбирам... разбирам какво имаш предвид, но ми трябва стол или табуретка.

— Няма нужда. Този път ще я смажа аз. — Той отново я завъртя, взе от нея флакона и започна да пръска.

Али пристъпи настрана и се втренчи в стъпалата.

— Смажи и долу. Точно така. Благодаря — отвърна тя. Още усещаше топлината на дланта му върху кръста си.

— Няма защо — отговори той и раздвижи вратата напред-назад. Беше напълно безшумна.

— Добре свършена работа — отбеляза Али с възможно най-делови тон. — Не знам как да ти се отблагодаря. Приготвих ти пица. Изяж я тук или си я занеси в общежитието.

— Няма да се връщам там — отговори той и се обърна към нея. — Не помните ли? Напускам. Семестърът свърши.

Али замълча и го погледна.

— И предпочиташ пари в брой? Значи, осем часа... — Тя отново се взря в стъпалата, водещи надолу.

Джейк поклати глава. Наведе се и постави спрея на пода. След това се обърна към нея и я хвана за лакътя, все едно го е правил стотици пъти.

— Стига — промълви той и леко я притегли към себе си. Пусна лакътя ѝ и решително я целуна по ъгълчето на устата.

Не по устните. Не и по бузата. Уверено и напълно овладяно долепи устни до ъгълчето на устата ѝ, все едно първо ѝ искаше позволение.

Али ахна. Бе стъписана от постъпката му, от улучването на точния момент и от дързостта му.

Постресната, но не и напълно изненадана.

Следобедът определено беше променил нещата. Естествено, Джейк я бе впечатлил. Но коя ли би останала безучастна? Всяка жива, дишаща жена, от петнайсет до петстотин годишна... „Трябва да запазя самообладание“, помисли си Али. Нищо нямаше да последва. Той със

сигурност не можеше да я харесва. Дори и случайно да беше така, Джейк трябваше да е твърде дързък, едва ли не нахален, за да посегне на преподавателката си.

Що за студент би постъпил така?

Но се случваше точно това и се намираха в къщата на Али. В края на краищата тя го беше поканила... или пък той се бе самопоканил?

— Ох — въздъхна тя. Усещаше, че ѝ се завива свят. Не беше в състояние да мисли.

— Нали нямаш нищо против? — попита Джейк.

Тя не беше сигурна. Наистина, Лизи я нямаше. Беше на три часа път, в Ню Йорк, при Клер, майката на Али.

В неделя щяха да се качат във влака за Пен. Али щеше да ги вземе от гара Провидънс, от страната на Гаспи Стрийт. Но преди това трябваше да оцени рефератите. Рефератите на Йоко. Тази вечер. А не да се целува със свой студент.

— Нека да остана. Моля те! — промълви Джейк. Погледна я в очите и стисна лакътя ѝ, който отново беше хванал. След това отстъпи, за да ѝ осигури пространство. За да ѝ даде възможност да го види, помисли тя, да вдиша аромата му, да долови дъха му.

Той мушна ръце в джобовете си, после ги извади и отново я целуна, този път право по устните.

— Съжалявам — каза той и се отдръпна. — Не можах да се удържа. Копнея да го направя от години.

„Какво? — помисли си Али. — Нима?“

Взираха се мълчаливо един в друг.

Този път не бе стъписана и не бе оказала съпротива. Разбираше какво ще последва. Искаше ѝ се да я целуне отново. Имаше вкус на бира — малцов и сладък.

— Мили боже — прошепна тя и сведе очи.

Той носеше аромата на колеж и я целуваше, както тя се бе целувала навремето на втория етаж на „Хийли“ или в някой тъмен и влажен ъгъл на бара „Шампионите“. Изведнъж миналото се изправи пред нея, връхлетяха я чувства отпреди десет години, всички шумни и невинни забавления, и нещо излезе на свобода — навярно замрялата ѝ самонадеяност — и я накара да се разсмее.

— Смееш се — продума Джейк. Почувства се неловко.

— Не, не — отговори ласкаво тя, но всъщност беше обратното.
— Аз съм твоя преподавателка, Джейк. Слушай. На трийсет и една съм.

— А аз — на дваайсет и една. И какво от това?

— Моля те. Това не звучи добре и... неуместно е, освен това съм сигурна, че нарушаваме някой закон.

— Защо? — попита той. — Кой закон? Привличаш ме и съм съвсем сигурен, че и аз те привличам.

— Ами да, харесвам те, Джейк. Че коя ли не би те харесала? Я стига! Привличаш всички.

Джейк се усмихна.

Тя го погледна, после хвърли поглед надолу по стълбите. Представи си как Клер стои там заедно с Лизи с нейната раница, и двете я гледат откъм първия етаж. „Човек има право само на една грешка — беше казала Клер, когато Али забременя в колежа. — Ти извърши своята.“

„Клер беше права — помисли си Али. — Зрелите преподаватели не постъпват така. Не се целуват със студентите си. Може би мъжете, но не и жените. Какви ги върша? Какво си въобразявам?“

Тя се обърна към него.

— Представи си за миг. Ако бях твой преподавател и бях мъж, а ти — жена...

— И?

— Ами... ами ако... имаше нужда от препоръка? Или да ти подпиша книжката... както всъщност си е. Щеше да изглежда, сякаш...

— Не точно това става в момента.

Али се усмихна.

— Опекох пица. — Тя се обърна с гръб. — Сигурно умираш от глад.

— Определено.

— Добре. — Тя тръгна надолу по стълбите. „Така е правилно“, помисли, докато слизаше.

Джейк я последва.

Докато отиваха към кухнята, той попита:

— Ти ли си командирът вкъщи?

— Не. Дъщеря ми. Тя е шефът. Ще се върне в неделя.

— Това вече ми го каза.

— О, вярно ли? Точно така. Трябва да предава училищен проект. Във вторник. На рождения си ден. За Нейтън Хейл^[1]. И Бенедикт Арнолд^[2]. Все за шпиони. — Тя влезе в кухнята и пристъпи към пицата, като се преструваше, че не му обръща внимание, че е забравила какво се е случило преди секунди, и бърбореше за роялисти и патриоти, и за увлечението на Лизи по шпионажа.

Накрая спря и замълча. Ако не броим дъската за рязане, цялата кухня бе чиста и подредена. И цялата къща. „Благодаря ти, Мюриъл — каза си тя. — Благодаря ти. Благодаря ти.“

Завъртя се и се обърна с лице към него.

— Това не трябва да се разчува — прошепна тя, сякаш някой можеше да я чуе. Някой от студентския комплекс. На три километра от тях. Думите сякаш я задавиха.

Джейк замръзна и се ококори неразбиращо.

— Разбираш ли, не бива да пишеш за това. В своята...

— Не съм възнамерявал...

— Не бива да говориш... не бива дори да *мислиш* за това, което се случи тази вечер.

Той кимна.

— Добре.

Али усети как сърцето ѝ блъска в гърдите ѝ. Защо беше направила това? Стояха и се гледаха, и двамата чакаха. Накрая тя промълви:

— Трябва да мисля за дъщеря ми. Можеше да ме уволнят. Достатъчно други тревоги имам.

Той вдигна ръце с отворени длани, за да покаже, че разбира, че всичко ще бъде наред. Всичко.

— Професор Хюз — любезно каза той. — Само да ви напомня... приключих за днес.

Беше вярно. Али кимна. Страшно ѝ помогна да го чуе отново.

— Приятели — продължи той. — Ние сме единствено такива. Вие не сте мой преподавател. Аз не съм ваш студент. — Джейк преглътна.

Али отново кимна.

Чувстваше всеки сантиметър от тялото си напрегнат, сякаш щеше да експлодира, ако не успееше да се освободи от желанието, което изпитваше към него. Беше желала да го докосне, да опита вкуса

му, да го опознае толкова много часове, цял следобед, цяла вечер и ако беше честна пред себе си — цял семестър, без дори да го познава, без да знае, че момчето от галерията е Джейк с реферата от осемдесет страници.

Джейк беше момчето от последния ред.

Слънцето беше залязло, небето притъмняло и докато Али му се бе любувала как, потен от жегата, поправя нещата, които имаха нужда от ремонт в дома й... по някакъв начин той беше станал част от него.

[1] Нейтън Хейл — войник от Американската континентална армия във Войната за независимост. — Б.пр. ↑

[2] Бенедикт Арнолд — генерал в същата война. — Б.пр. ↑

В събота сутринта Али позвъни на Лизи три пъти и трите пъти тя не ѝ вдигна. Лизи усещаше, че телефонът вибрира в джоба ѝ, но не го чуваше. Намираще се в Куинс и изпробваше качествата на „Глок“ и „Ругер“.

— Точно това обичам! — заяви агент Джоунс. Стоеше от другата страна на прозореца. — Когато две неща не съвпадат. Картината и момичето. — Той изучаваше Лизи. — Изцяло извън стандарта. Би трябвало да е модел на „Виктория Сикрет“... а стреля като Джели Брайс^[1]!

Този ден дългите крака на Лизи се набиваха в очи, голи и загорели. Беше с изрязани шорти и ботушки с десетсантиметрови токчета, удължаващи фигурата. Дългата ѝ руса коса се спускаше по гърба ѝ. Стоеше отпуснато, със защитни очила и заглушаващи наушници.

— Виж я, дори позата ѝ е като на модел. Небрежна. С разкрасени крака. Отпуснати бедра. Всичко идва от бедрата.

Ноа само се усмихна. Не беше изненадан.

— Не е пропуснала нито веднъж. В живота си не съм виждал подобно нещо! За първи път ли хваща пистолет?

Ноа сви рамене. Не знаеше.

Лизи го беше срещнала преди месец. Запознаха се на снимачната площадка на първия ѝ филм: първа роля след трийсет и шестото ѝ прослушване.

Дадоха ѝ ролята на помощник на Ноа и той я покани да излязат: три пъти на обяд и веднъж на вечеря. След което я покани да дойде с него, докато той тренира за ролята на Джон Едгар Хувър. Агентът от ФБР Алън Джоунс учеше и двамата актьори да стрелят.

Вярно е, че Лизи имаше една-единствена реплика в целия филм, но една реплика във филм с Ноа, дирижирана от Марти, известния режисьор, бе реплика, която тя бе щастлива да произнесе.

Агентката ѝ Сибил я посъветва просто да слуша и да говори. Да говори и да слуша. Не бивало да изразява чувства и да се опитва да играе, напътстваше я Сибил. Лизи била идеална за роли, изискващи „ограничения“.

— Простичко, мила. Нека е просто.

Лизи разбра скритото послание: нямаше значение, ако ѝ липсва талант. С нейния външен вид щеше да получава ангажменти, докато спазваше уговорката и след като си оправеше носа.

На полигона тя вдигна своя глок и изпъна ръка напред. Четири години йога я бяха подготвяли за този момент, плюс безкрайните игри на КГБ и ЦРУ, на стражари и апаши и уроците по стрелба с лък в събота сутрин на полигона във Фоксбъро.

Тя затаи дъх и когато издиша, застана напълно неподвижно и натисна спусъка.

— Отново в центъра! — извика Джоунс. Тя му напомняше на внучката му. — Какъв удар! Какво око!

Ноа се усмихна и избърса длани в джинсите си. Беше притеснен.

— Довечера ще се срещна с майка ѝ за първи път. Какво да занеса?

— За майката ли? — попита Джоунс.

— Като дар за домакинята.

— Искаш да я впечатлиш? Тя ли ще готви? Майката?

— Вечеря.

За миг Джоунс се замисли върху думите му.

— Трябва да занесеш три неща: отлежало червено вино; цветя; шоколадови бонбони.

— Тъмни или млечни?

— Асорт. Вносни.

— Какви цветя? Рози?

— Не. Прекалено банално. Говори с цветар. Нещо подходящо за сезона.

Ноа кимна. Точно така щеше да постъпи.

Лизи спусна предпазителя. Вдигна очилата си, обърна се и им помахаша.

Сами, служителят от полигона, се приближи към тях и подсвирна през зъби.

— Кой от вас, пичове, шпори кобилата?

— Моля? — възмутено попита Джоунс и се завъртя, за да погледне Сами.

— Тази кучка плаче да я оправят, или може би греша?

— Махай се от очите ми — разпореди се Джоунс и направи крачка към него.

Сами отстъпи с вдигнати ръце.

— Схванах, шефе. — После погледна повторно и разпозна Ноа.
— Ха! Ето го прелюбодееца!

Ноа не потвърди подозренията му.

— „Побързай, жено! Няма време за губене!“ Нали така? Прав ли съм? Това е ваша реплика. „Побързай, жено! Няма време за губене!“ — извика Сами с комичен британски акцент, имитирайки Ноа. — Бяхте вие.

— Бях аз... играех роля. — Ноа учтиво се усмихна.

— Вие сте Ланселот?

— Не съвсем. Но участвам във филма.

— Напротив, вие сте. Яздите кон. Биете се със сабя. Вие сте рицар. Рицар ли сте? В истинския живот?

— Не. Актьор съм.

— Да не сте Брад Пит? Не, не, сетих се! Вие сте Марки Марк^[2]!

— Ъ-ъ, не.

— Да не би брат му?

— Не.

— Но съм прав. Известен сте, нали?

Намеси се Джоунс.

— Да, известен е, а сега си продължавай по пътя.

Сами охотно го послуша.

— Кучката ми ще се побърка!

Преди седмица, в „Балтазар“, Ноа се бе оплакал от разписанието и неудобствата на живота си като кинозвезда: петзвездни хотели, тризвездни ресторанти. От месеци не се бил прибирал вкъщи. Копнеел за собственото си легло и за домашната храна. Тъгувал за майка си.

Така казваше.

— Можеш да се порадваш на моята! — В една от почивките Лизи се обади на Али и я помоли да сготви вечеря за тях в нейната

къща в Бруклин. Нищо специално. Али щеше да сготви за Ноа от супа до десерт и за първи път от много време той щеше да прекара една нормална вечер. Али е зряла, обясни Лизи. Вряла и кипяла. Али е точна. Ноа щеше да я хареса и тя — него. Лизи беше сигурна.

— Лизи — заговори Джоунс през почивката. — Познавам един, който ръководи служба за набиране на стрелци във Вирджиния...

— Агент Джоунс — усмихна се Лизи и свали защитните очила. — Аз съм *актриса*.

— Откъде знаете? На дваисет години. Може да сте, а може и да не сте.

— Поласкана съм. Благодаря. — Тя се запъти към вратата.

— Къде тръгна? — извика Ноа след нея.

— Да се обадя на майка ми! Звъни ми вече три пъти! — Лизи отвори вратата и понечи да излезе.

— А групата за освобождаване на заложници? Можеш да спасиш света!

— Стига да умеех да убивам, на което не съм способна — вдигна тя пръст, прескочи прага и се озова навън.

— Поканила си *Теди*? — Лизи се потеше под горещото ослепително слънце. — Теди? Мамо!

Али си беше вкъщи и изготвяше списък с продукти за ястията.

— Не съм ти *личният* готвач. Искam и аз да си организирам среща.

— Но Тед е толкова досаден! — изстена Лизи.

— Кое му е досадното?

Лизи завъртя очи.

— Все споменава университета в Пенсилвания. Частният колеж „Чоут“. Ноа е прекалено *сдържан*. Обича истинските неща. Разбираш ли какво имам предвид?

— Знам какво означава „истински неща“, да.

— Теди се *фука*. Все говори за материалното: последната си кола, къщата на Малдивите...

— Добре де. Съжалявам — отвърна Али, докато допълваше списъка за покупки в бакалията и този за задачите ѝ през деня. — Редно беше първо да те попитам, но сега не мога да се отметна.

— Разбира се, че не можеш.

— Ще му се обадя и ще го помоля да се държи естествено. — Тя добави към списъка какао. — Какво ще кажеш за шоколадов кейк?

— И му кажи да не се подмазва. Ноа *мрази* преструвките.

— Виж — отговори Али и остави химикалката си, — Теди надали знае кой е Ноа.

— Теди със сигурност знае.

— Никога не съм чувала за този Ноа.

— Защото си изкопаемо, мамо.

— Не съм. Само защото не си падам по разни джаджи като теб и приятелите ти...

— Напротив, но благодаря. И съм ти признателна, че ще сготвиш. Той няма търпение да се запознае с теб. Всъщност умира от притеснение.

— Страхотно. — Али задраска сметаната от списъка. — Шоколадов кейк? Става ли?

Лизи се усмихна.

— Божествен е. А ти си най-добрата майка.

Лизи ненавиждаше Теди Маккой, приятеля на Али от „Джорджтаун“. След като се върна на полигона, се извини на Ноа.

— Гледал ли си „Талантливият мистър Рипли“? Любимият филм на най-добрата ми приятелка. *Обожавам* го. Като икона.

— Не си го спомням добре — отвърна Ноа. — Защо?

Лизи продължи като навита с пружина:

— Най-близкият приятел на Дики Грийнфийлд е Фреди Майлс. Ролята изпълнява Филип Сеймур Хофман. Той е дебел, богат и *лукав*. Гостът на майка ми е негово копие. Ужасно съжалявам.

След час Джоунс напусна Бруклин, а Лизи и Ноа чакаха такси пред хотел „Сейнт Реджис“. Ноа търсеше номера на цветари в телефона си.

— Трябва да подремна. И да си взема дрехите от химическото...
Какво да облека?

Лизи не отговори. Беше се върнала в мислите си към стрелковия полигон.

— Джоунс ми напомня на Майк от „В обувките на Сатаната“. Не прилича на агент от ФБР.

— Какво очакваше — Джеймс Бонд?

Тя се усмихна.

— Можех да бъда момичето на Джеймс Бонд.

— Разбира се — съгласи се Ноа, докато все още се взираше в телефона си. Лизи се приближи до него и го прегърна през врата. Ноа вдигна поглед, видя, че тя се кани да го целуне и завъртя глава, така че устните ѝ докоснаха бузата му. Лизи се отдръпна. Той явно нямаше намерение да я целуне. Никога не я беше целувал. Тя се наведе към ухото му.

— Ноа — прошепна тя. — Смутен ли си?

— От какво? — глуповато попита той. Сведе отново поглед към телефона и продължи да търси.

Лизи се запита доколко ли е умен. Не беше сигурна, досега не бе имала възможност да го опознае, да го проучи, както постъпваше с новите си приятели.

— Чувствам, че ме привличаш и...

— Всички мъже ли те привличат?

— В никакъв случай. Само истинските мъже. Онези, които харесват момичета.

— Истинските мъже не харесват момичета. Истинските мъже харесват жени.

— Почакай, не *истинските*. Искам да кажа, хетеросексуалните. Ти... хетеро ли си?

Ноа вдигна поглед. Наведе се към ухото на Лизи.

— Снощи ме поканиха на един купон. Стояхме до пет сутринта и така и не легнах да спя.

Лизи беше заинтригувана. Колко странен човек.

— Уморен си, това ли ми казваш? Хетеросексуален си, но си уморен?

— Казвам, че ще се видим довечера. — Едно такси спря пред хотела. — Ето таксито ти.

— Прекрасно — отговори Лизи и тръгна към таксито. — Но обещавай да не се засягаш! — Тя прикри разочарованието си. — От майка ми!

Ноа погледна към нея.

— Защо да се засягам?

— Нали ти обясних! — Пиколото ѝ отвори вратата. — Не гледа нито филми, нито телевизия! Няма представа кой си!

Ноа се усмихна.

— Точно това е хубавото! Така е най-забавно!

[1] Комиксов и филмов герой, агент на ФБР и безпогрешен стрелец — Б.пр. ↑

[2] Популярното прозвище на американския актьор Марк Уолбърг — Б.пр. ↑

Лизи беше права. Али никога не гледаше телевизия. Последния път, когато беше гледала премиера в киносалон, бе през 1994-та, когато беше бременна в осмия месец с Лизи.

Не беше и чувала за Ноа Бийн.

— Дори не ме е целувал — простена Лизи. Тя обикаляше около кухненската маса, докато слагаше салфетки и подреждаше прибори. — Честно казано, според мен е гей. Чете „Космополитън“ и „Вог“.

Али правеше глазурата на шоколадовия кейк.

— Кога се запозна с него?

— Преди три седмици. През първия ми снимачен ден.

— Покани ли те да излезете?

— Няколко пъти на обяд и веднъж на вечеря... Обичайните въпроси: „Откъде си?“, „Какво очакваш от живота и любовта?“. След което започваше да разлиства списание „Ел“. Странно, нали?

— Иска да те опознае.

— Тогава трябваше да ме целуне. Вилицата отляво ли беше?

— Вилицата отляво. Кара я по-бавно. Сексът не е всичко.

— Но е *нещо* — оплака се Лизи. Али й подаде покрита с шоколад лъжица. Тя го опита. — Ммм! Неустоймо!

— Благодаря — отвърна Али и отново се обърна към купата.

— Може ли да кажа, че аз съм ги направила? Глазурата и кейка? Може ли да кажем, че сме приготвили обед заедно, за да си помисли, че мога да готвя? Той е старомоден.

— Идеално, ще го излъжем.

— Може ли? Моля те! Какво те е грижа?

— Нищо — отвърна Али и изля тестото в тигана. — Но с него трябва да бъдеш себе си, скъпа. Не да се преструваш на друга.

Лизи замислено посегна към купа с маслини.

— Ноа също е против онова с носа ми, за твое сведение... — Тя пхна една маслинка в устата си.

— Така ли? — възкликна Али и се обърна от барплота към фурната. — Вече започвам да го харесвам.

— Кое е подигравка — кисело добави Лизи с напевен глас. — Защото и двамата сте така идеално оформени, с мънички нослета, пухкави устни и безупречни усмивки. Предполагам, че сега ще се съюзите и ще водите битката заедно.

Али се направи на разсеяна.

— Нямам търпение да се запозная с него. — Внезапно почувствала облекчение и възбуда, тя нагласи часовника на печката, свали престилката си и се огледа.

Готвенето вървеше по мед и масло. Къщата блестеше. Чиста и подредена. Мюриъл беше пристигнала онзи ден да посети баща си в Бронкс. Али нямаше нищо против да плати билета ѝ до Провидънс и обратно срещу услугите ѝ. Бяха чистили цял ден заедно и Али беше доволна.

В осем и десет Ноа натисна копчето на звънеца.

— Проследи ли те някой? — попита Лизи, въведе го вътре, взе цветята, бонбоните и бирата. Ноа беше донесъл шест кенчета „Стела“.

— Не — отговори той и свали шапката, очилата и шала си.

Където и да отидеше, папараци се криеха зад кофите за смет, изскачаха от ъглите с далекообхватните си обективи, снимаха и бляскаха със светкавици. Лизи се преструваше на загрижена и отвратена, но всъщност страшно ѝ харесваше, не толкова вниманието, колкото цялата игра на котка и мишка. Той дори използваше дубльор. Но някак си фотографите винаги го откриваха и Лизи бе впечатлена. Искаше да знае онова, което за нея оставаше неизвестно.

— Умно хлапе си — каза Теди. Той, Лизи и Ноа жужаха из кухнята и се приготвяха да вечерят. — Какво ще кажеш да заведе майка ти в Огъста? — Теди беше купил и донесъл със себе си комплект нови стикове за голф.

— Джорджия? В Огъста? — попита Лизи.

Теди замахна с един стик.

— Голфът е спорт за търпеливите. Нали, Ноа?

Младият мъж се усмихна. Стоеше пред отворения хладилник, пълен със „Стела“, шише до шише.

— Майката на Лизи... още не я познаваш, е жена, която поставя на изпитание мъжкото търпение.

— Нищо подобно — опроверга го Лизи и отвори шкафа да вземе чаши за вино.

— Опитвам се от месеци... *месеци*... да изкарам тази жена от къщи. Да попътуваме. Където и да било.

— Нямаше възможност. — Лизи се обърна към Ноа. — Баба ми почина миналия март. Майка ми се грижеше за нея.

— Виждате ли това бебче? — Тед повдигна стика. — То ще я вдъхнови. В него има злато.

— Тя не играе — обясни Лизи на Ноа. — *Никога* не е играла, нито някога ще играе.

Ноа се усмихна.

— Истина е — каза Тед. — Но един мъж може да мечтае. Нали, Ноа?

— Разбира се — съгласи се младежът, изправи се и затвори хладилника.

Теди подпря стика в ъгъла.

— Какво е това на краката ти? — попита Лизи, докато той се приближаваше към нея, за да отвори виното. Теди бе обул високи кецове, напълно неподходящи за панталоните му в защитен цвят и ризата с копчета. Бяха златисти.

— Харесват ли ти?

— Не.

— „Найк“ са изработили само двацет и пет чифта. Подписани са от Коуб. — Той отвори чекмеджето и извади тирбушон.

— *Брайънт*?

— Самият той.

— Кецовете ти са подписани от изнасилван?

— *Моля?* — възмути се Теди, грабна една бутилка и заби тирбушона в тапата ѝ. — Че откъде... Била си горе-долу на пет.

— Бях *горе-долу* на девет — отговори Лизи и му подаде чашата си.

Теди измъкна тапата и погледна Ноа.

— Каберне от 2010-а, от Локоя. Допада ли ти?

— Разбира се — отговори Ноа.

Теди наля.

— Първо дамите — подсети го Лизи.

— Първо *гостите*. — Той се завъртя и подаде чаша на Ноа. — Колкото до Коуб... Знаете ли, че сключиха споразумение? — Хвърли

поглед към Лизи, докато наливаше втора чаша. — Тя няма да даде показания.

— В такъв случай, ще трябва да излъже — заяви Лизи.

Ноа само ги наблюдаваше.

— Обувките са за *благотворителност*. Против благотворителността ли си?

— Да — потвърди Лизи. — Както и против доверието, надеждата и любовта.

За щастие на Али, спорът продължаваше и никой не я видя, че влиза и спира, вкаменена от изненада.

— Приятно ми е — каза Ноа секунда по-късно и протегна ръка.

Али се ръкува и се втрени в него.

Това беше кухнята на Клер, не нейната. В тази кухня беше проходила. Беше духала свещи на торти за рождените си дни. Тук видя майка си да си изплаква сърцето за това, че баща ѝ няма да се върне, когато самата тя беше на шест...

А сега Джейк беше тук! Момчето от галерията! И името му беше Ноа?

Приятелят на Лизи?

Джейк от Провидънс?

След десет години Джейк се беше появил от миналото ѝ и бе кацнал в новия ѝ живот!

Беше отслабнал. Косата му беше по-къса. Лицето му беше възмъжало. Но това беше момчето от последния ред, без съмнение, и нещо в очите му ѝ казваше „здравей“.

— Познавам ви — промълви тя.

— Нали ти казах, мамо — отвърна Лизи и се обърна към Джейк. — Твърдеше, че няма представа кой си.

— Не — възрази Али. — Срещали сме се и преди.

— Мамо, моля те. Той е *навсякъде*. Всички си мислят, че са го срещали и преди.

— Но аз съм сигурна — настоя Али.

Джейк ги прекъсна.

— Преподавали сте ми в „Браун“, професор Хюз.

— Какво? — изненада се Лизи и се обърна с подноса за сирене в ръце. — Няма начин. Стига, бе! Я пак? — Тя местеше очи от Али към Джейк и обратно.

— Леле! — намеси се Тед и си наля трета чаша вино.

— Женският пол — продължи той. — Жените и работата. Свързаната с жените икономика.

— Да — съгласи се Али. — Спомням си.

— За малко да не ми заверят семестъра — пошегува се Джейк. — Но майка ти ме взе под крилото си.

— Почти си го била скъсала, мамо? Нали?

С несигурни крачки Али се запъти към фурната, за да погледне пилето.

— Беше ли гаднярка? Разкажи ни! — извика Лизи.

Теди се обърна към Джейк.

— Били сте в „Браун“?

— Само заради спорта. Така и не завърших.

Али грабна кухненската ръкавица с треперещи ръце и я изпусна. Наведе се, вдигна я и се отпусна на края на барплота.

— Името ви — промълви тя, останала без дъх — не беше Ноа.

— Накарали са го да го промени — подметна Лизи. — Истинското му име е Джейк.

— Джейк — повтори Али.

— Вече имаше един Джейк Бийн в гилдията на филмовите актьори — обясни той. — Не позволяваха артистите да използват едно и също име. Ноа е псевдонимът ми.

— А, разбирам. — Али се извърна и подаде ръкавицата на Лизи. — Извинете ме за секунда. — Опасяваше се, че ако не излезе, ще припадне. Нужен ѝ беше миг, за да си поеме дъх и да обуздае сърцето си. — Трябва да взема тилонол... имам леко главоболие. Лизи, погрижи се за пилето. Извади го, моля те. Тед, налей ми вино.

— Нима тази вечер пиеш? — попита учудено Теди.

— Да — потвърди Али и се изниза.

Избяга в спалнята си на третия етаж. Телефонът... Телефонът...

Къде беше телефонът?

Беше го оставила на леглото.

На същото легло. Същото легло. На което тя и Джейк, или Ноа, или както му беше името сега...

Трябваше да се обади на Ана.

* * *

Ана Бейнс знаеше за Джейк. Единствено тя. И непременно щеше да отговори след третото позвъняване. Това беше важно. Беше обещание. Уговорка, която имаха още откакто бяха на десет. Споразумение, което Али бе сключила и с Лизи, а Ана — със своите деца.

Три позвънявания.

След второто Ана вдигна телефона.

Али се бе заключила в голямата баня.

— Познай кой е тук! — прошепна тя. Беше на границата на истерията.

— Остави този айпад! — извика Ана през кухнята на осемгодишния си син. Тя живееше в Денвър. — Извинявай. Слушам те.

— Помниш ли Джейк?

— Джейк, Джейк...

— Момчето от „Браун“?

— Почакай — отвърна Ана. — Не, определено не помня.

— Напротив! Хайде, де! Беше ми студент! Клер беше взела Лизи. Имах свободен уикенд. Той дойде да постави ключалка на вратата... и остана два дни. — Али преглътна. — Направихме го, правихме го... на всяко равно място в онази сладка къщица.

— Чакай, чакай... Нещо ми прищрака...

— Онзи некадърник!

— Който едва не те уби!

— Да!

— Да! — извика Ана. — Бездарният студент! — Най-сетне си спомни. — Момчето със съвършения penis.

— Именно. Момчето със съвършения penis в момента е долу с Лизи и чака да му сервирам вечеря!

— Какво?!

— Те се срещат!
— Не!
— Да!
— Той знае ли... обърках се... почакай, той знаел ли е, че си й майка?

— Не! Всъщност не знам!
— *Позна* ли те?
— Нямаше вид на изненадан. Ще повърна.
— Значи е знаел, че си майката на Лизи?
— Освен ако напълно ме е бил забравил.
— Не. Ти си незабравима, Али.
— Стига, де. — Тя се вкопчи в хавлиената кърпа на вратата. За стабилност. Дланите й бяха потни и студени.
— Лизи знае ли?
— Не знае. Не.
— Трябва да слезеш. Имаш гости.
— Без майтап! И какво да правя?
— Преструвай се по време на вечерята и след като си тръгнат... Теди там ли е?
— Той налива виното! Дори го купи! Четири бутилки!
— Може би... може би Лизи знае. Навярно е някаква проверка — предположи Ана.
Али се замисли. Би ли я проверявала Лизи? Какъв ще е смисълът?
— Не — заключи тя. — Беше изненадана. Не е способна да измисли толкова сложна конспирация. Не е толкова убедителна актриса.
— Али!
— Не е Мерил Стрийп!
— Колко мило!
— Може ли да се върнем на темата?
— Мамо! — извика Лизи от долния етаж.
— Идвам! — провикна се Али и каза на Ана: — Налага се да тръгвам.
Но дори не помръдна. Гледаше краката си. От месеци не си беше лакирала ноктите. Защо винаги чакаше толкова дълго?
— Пилето изстива — долетя гласът на Лизи.

— Идвам! Започвайте! — Тя отново прошепна на Ана: — Трябва да приключа с това. Моля те, стой будна. Ще ти се обадя по-късно.

— Обади ми се... И, Али?

— Да?

— Добре ли мина уикендът? Преди десет години? Доколкото си спомням, обичаше това момче.

— Да съм го обичала ли? Не.

— Обичаше го, и още как.

— Не, не съм! — прекалено енергично запротестира Али.

— Поне нещо ти харесваше. Сексът?

— Сексът... — Али затвори очи и се замисли. Наложиха се да преглътне, преди да заговори. Устата ѝ беше пресъхнала. — Честно казано, беше възхитителен.

С бързо движение Джейк повдигна Али, като че беше лека като перце. Подпря я на кухненския плот.

Дланите му намериха коленете ѝ, разделиха ги и той се шмугна между тях. Обхвана лицето ѝ и потърси устата ѝ за трета целувка.

„Действай“, помисли си Али. Искаше да прекара часове в леглото с него, да почувства тежестта на тялото му върху своето, а не минути върху кухненския плот, колкото и безупречно да го беше почистила Мюриъл.

— Да се качим горе — прошепна настойчиво тя, когато Джейк докосна шията ѝ с устни. Избута го и се измъкна от ъгъла.

Излезе от кухнята, прекоси коридора и тръгна нагоре. Джейк я последва. На стълбището изпревари Али, все едно се състезаваха.

Стигна пръв до спалнята, запали лампата, пролази на леглото и се обърна, готов да я прегърне.

Али спря на вратата.

— Джейк, трябва да ти кажа нещо — промълви тя.

— Какво? — попита той.

Али се поколеба. Не беше лесно да го каже.

— Не съм го правила... от дълго време.

Джейк примигна.

— Нищо.

— Не само месеци. Имам предвид години.

— Нищо, Али — успокои я той. За първи път я наричаше по малко име. Дъхът ѝ спря.

Али сведе очи и се загледа в пода.

— Искам да кажа, че съм го правила само *няколко* пъти... секс... откакто забременях.

— Няколко пъти?

— Ами, да.

— И дъщеря ти е на десет?

Али кимна.

— Излиза, че си правила секс *няколко* пъти през последните *десет* години?

— Единайсет — уточни Али. — Два пъти за единайсет години. Нещо такова.

Джейк се опитваше да осмисли думите ѝ. Втренчи се в пода. После погледна Али и се засмя.

— Срамота — заключи той. — Трагично. За всички мъже. По целия свят. — Взя се в нея. — Али?

— Да?

— Не прави нищо за мен тази вечер.

— Моля?

— Нека тази нощ всичко да бъде за теб.

Али се усмихна и си пое дълбоко дъх.

Той все още беше там, коленичил на леглото, готов да я вземе, независимо от признанието ѝ.

— Ела.

Тя колебливо пристъпи към него. Той я посрещна, наведе се и я целуна. Придърпа я към себе си и я събори по гръб на леглото.

Бавно и страстно я притисна с тялото си. Не преставаха да се целуват. Дълго и пламенно.

Беше забравила колко е хубаво.

Мъж.

Мъж с големи мазолести длани, могъщи крайници и рошава коса; с внушителни мускули; здрав и силен. Изумителен.

Той започна да разкопчава блузата ѝ от долу нагоре, копче по копче.

— Кажи ми, ако искаш да спра.

Али мълчеше. „Не спирай“, помисли си тя.

Изобщо. Никога.

Той ловко продължи да я разкопчава, все едно го беше правил хиляди пъти, като не откъсваше устни от нейните.

Накрая се подпря на лакът, разтвори блузата ѝ, свали сутиена ѝ и освободи гърдите ѝ. Наведе се и впи устни в тях.

Главата на Али се отпусна на възглавницата.

Велики боже!

„Опитен е“, помисли си и прокара пръсти през косата му, буйна, кестенява и гъста. Как това момче на двайсет и една бе така умело, така изкусно, толкова нежно? Как бе възможно да е толкова любвеобилен, зачуди се тя.

Джейк седна, свали фланелката си и я метна на леглото.

Али зяпна и се ококори.

Тялото му беше съвършено, гладко и някак нереално, като че бе излязъл от корицата на списание. Гърдите и шията му, широките му

рамене и мускулестите му атлетични ръце изглеждаха като изваяни от скулптор.

— Толкова си красива — прошепна замечтано Джейк, откъсвайки я от унеса ѝ.

Али се сепна.

— Какво? Моля те! Само се виж! — Тя завъртя очи.

— Моля те — какво?

Али не се смяташе за красива. Разбира се, знаеше, че някога бе чаровна. Всички млади жени бяха привлекателни донякъде.

— Точно така — промълви Джейк, загледан в устните ѝ. — Тази усмивка. Тази усмивка.

Тя действително имаше заразителна усмивка. Но така и не си бе върнала изцяло теглото отпреди бременността, беше престанала да тича за здраве и от години не бе ходила на фризьор. От години.

— Всички мислят така. И го казват.

— Какво? Кой? — Али се зачуди как е възможно. Никога не се гримираше, никога не се обличаше елегантно. Пазаруваше само за Лизи. Понякога си вземаше джинси или пуловер от по-читавите магазини за втора употреба в Нюпорт, но най-вече караше с кецовете и дънките, купени във Вашингтон още когато подновяваше момичешкия си гардероб.

— Какво е това? Мисля, че имаш... — Джейк се усмихна и се наведе над главата ѝ.

— Какво? Какво има?

— Имаш стикер...

— Моля?

— Някакво листче, залепено за косата ти.

— Листче? — попита тя смутено. Погледна розовото листче, което той бе измъкнал от косата ѝ. С изречение на руски, надраскано с червен маркер. С почерка на Лизи.

— О, колко секси! Валят се из цялата къща. Дъщеря ми учи руски. Мисля, че означава „Мразя те, мамо“.

— Руски ли? — засмя се Джейк.

— Тя има, да го кажем, усет за езици. Учи също иврит и френски. Знам, че звучи налудничаво.

Той дръпна бележката от ръката на Али и я захвърли до леглото.

— Сигурна съм, че има още — каза тя и надникна под чаршафа.
— Понякога ги намирам залепени за дупето ми, когато излизам. —
Надигна се на лакти и се заозърта. Имаше — седем или осем, което
беше странно, помисли Али. Мюриъл не беше ли сменила чаршафите?
Сигурно бе забравила.

— В колежа ли си била, когато си родила?

Али замълча. Погледна го.

— Да, бях на твоята възраст. Точно — отвърна тя.

— Историята определено е интересна.

Али въздъхна.

— Ще ми разкажеш ли?

— Сега?

— Защо не? — каза Джейк и легна настрани до нея, подпрял
глава на ръката си.

И Али заразказва...

— Започна в Икономическия — подхвана тя. — Първата година.
Бях на двайсет. Точно като теб.

— На двайсет и една съм — поправи я Джейк.

*Пиер Бен-Шакар бе привлякъл вниманието ѝ с лукавата си
усмивка. Започнаха да излизат същия септември и след един купон на
Маджик Роу правиха секс.*

*На Али ѝ беше за първи път. Отначало той бе проникнал в нея
без презерватив, но за съвсем кратко.*

*Али откри, че е бременна, в нощта на Вси светии, когато Пиер
настоя тя да се маскира на тухла, а той — на тухлар.*

Клер бе побесняла.

— Беше в мен за секунди. Десет, може би петнайсет. Нека да са
двайсет. Дори не свърши — обясни тя на Джейк.

*Сперматозоидите на Пиер са били по-бързи и от Александър
Попов^[1], реши тя след раждането. Това беше единственото
обяснение. Плувецът Попов бе спечелил два златни медала на*

Олимпийските игри, а сперматозоидът Попов с плуване си бе пробил път още преди Пиер да свърши, и бе плувал и оцелявал в Али поне две седмици, докато накрая бе създал Лизи.

Този малък сперматозоид умееше да остава жив.

Такава беше теорията ѝ.

Али също знаеше как да оцелява.

Независимо че беше на двацет и бременна, в „Джорджтаун“ типичен католически колеж, Али прие майчинството като истинска благословия.

Беше създадена за майка на Лизи.

Дъщеря ѝ просто трябваше да се роди.

През втората си година в колежа, докато сменяше печени през безсънните нощи, изготви реферата си, който ѝ отвори на вратите на „Браун“.

— Какъв? — попита Джейк. — На каква тема беше?

— Наистина ли те интересува — отвърна тя и закри лицето си с ръце.

— Каж ми.

Тя помълча.

— Беше... беше... анализ на пенсионната реформа на Барбара Кенеди от 1993 година: за размера на пенсиите, разходите за живот и разводите, нали разбираш — какво става след разделите и развода; кой, защо, как и така нататък.

Джейк се усмихна.

— Тогава написах и втори реферат на тема изоставяне на деца от родители в окръг Вашингтон.

— Браво на теб! — възкликна Джейк.

На свой ред Али се усмихна.

— Имах вдъхновение. Бях достатъчно луда. И двата бяха публикувани. В престижни списания. С добри анотации.

Рефератите осигуриха достъпа на Али в „Браун“ — предложението да стане асистент и разрешението да работи върху

докторската си степен. Не беше целяла точно това. Да стане феминист икономист.

— Понякога си господар на живота си — допълни тя.

— Друг път животът ти се налага.

Работата ѝ даде сигурност, а „Браун“ имаше прекрасна детска градина.

— А аз имах чудесна дъщеричка.

Джейк лежеше и слушаше.

Тя нямаше нужда от ухажване, нито от годеж, подаръци, сватбено изобилие, бяла рокля и специален ден. Не ѝ трябваше брак, нито мъж.

Още по-малко Пиер Бен-Шакар, който я заплаши, че ще се самоубие на мига, ако тя не направи светкавично аборт. Той избяга през същото лято зад океана, прескачайки между Париж и Хайфа, един месец при майка си, един при баща си, и повече не се върна в Щатите.

И никога не отговори на обажданията на Али.

— Той губи — беше коментарът на Джейк. Пресегна се и отметна косата ѝ зад ухото.

Али въздъхна.

Бе постигнала мир с живота си. Сама с Лизи. Мир или не обаче, не беше виждала penis години наред. Липсата на секс, на интимност, на мъж понякога беше истинско мъчение.

Друг път — не.

Центърът на вниманието ѝ беше Лизи: подготвяше уроците ѝ, участваше в комитети, пишеше под фалшиви имена и не ставаше от удобния стол, отмъкнат от факултета по икономика.

Тя трябвало да си кротува и да търпи, напомняше ѝ Клер. Службата, службата! Тя се нуждаела от тази служба. За цял

живот в Провидънс! Стига да се труди здраво и да играе по правилата.

Али не можеше да приеме това. Майка ѝ не разбираше какво ѝ струва и какво ѝ причинява тази служба. Не беше сигурна дори дали я иска.

Та, така. Това беше историята.

Тя се взря в Джейк.

Джейк, нейният студент! Джейк, като някой герой от сапунена опера! Джейк — в спалнята ѝ! Момчето от галерията, полуголо!

Той се претърколи върху нея и я целуна по-силно, по-страстно.

Неочаквано за самата нея, Али задърпа колана му.

Не можеше да устои. Искаше го сега. Достатъчно дълго беше страдала.

Тя седна и разкопча колана му, после несръчно се захвана с копчето на джинсите му.

Джейк набъбваше, изненадан, но доволен.

Али го желаше. Усети напирателната му ерекция между бедрата си.

Дръпна ципа, а Джейк се изви, за да ѝ помогне. Той смъкна джинсите си и ги изрита. Направи същото със слипа си.

„О, не!“, помисли си тя, когато го зърна в сенките, огромен и готов за нея.

— Велики боже.

Беше... беше абсолютно идеален.

Изумително безупречен.

По-голям, по-прав, по-дълъг и по-дебел, по-дебел и по-дълъг, някак си по-силен от всеки пенис, който бе виждала преди. Беше разкошен.

— Боже мой — простена отново тя. Не можеше да се удържи да не го гледа, докато тя самата изуваше джинсите и бельото си.

И точно тогава телефонът иззвъня.

Телефонът.

Безжичният телефон до леглото ѝ.

— Да пукна! — измъчено извика тя. — Съжалявам.

Джейк се усмихна и се плъзна до нея.

— Боже мой. Задръж. — Знаеше, че са Лизи и Клер. Минаваше десет и навярно се обаждаха, за да ѝ пожелаят лека нощ. — Извинявай. Трябва да вдигна.

— Детето ти ли е?

— Така мисля. — Тя посегна към телефона.

[1] Руски шампион по плуване — Б.пр. ↑

— Уедър твърди, че твоят феминизъм е характерен за шейсетте, мамо. Тя казва, че човек е продукт на времето, в което е роден. — Лизи подаде купата с макарони на Джейк.

— Не съм родена през шейсетте, скъпа.

— Не си ли?

— Не! — засмя се Али.

— Не знаеш кога е родена майка ти? — Джейк се пресегна през масата и сипа макарони в чинията на Али.

— Теди, би ли почакал? — сгълча го Лизи и го изгледа кръвнишки.

— Извинете ме. Гладен съм — отвърна Теди с пълна уста и вдигна поглед от чинията си.

— Мислех, че си *търпелив* — отсече Лизи.

Той остави вилицата.

— Хиляда деветстотин седемдесет и трета — поясни натъртено Али, като на бавноразвиващи се. — Благодаря, Джейк.

Джейк седна и сипа и на себе си.

— Уедър казва, че си следващото поколение феминистки.

— Греши.

— Защо? Каква си тогава?

— Трябва ли да говорим за това? — попита Али. — Сега?

Лизи продължи.

— Според нея ти си точно това. Но не и ние. Ние сме неофеминистки. Съвременни консуматорки. Не се страхуваме от красотата или от секса. Не се боим да се самоопределяме, да се предлагаме на пазара и да се продаваме. Почакай, това сирене ли е? — Тя погледна в чинията си.

— Моцарела от Бъфало, миличка.

— Не, благодаря. — Лизи се обърна към Джейк. — Не докосвам млечни продукти. Уедър казва, че те и глутенът са отрова.

— Истина е, ако имаш *непоносимост към лактоза* — обади се Али.

— Или страдаш от автоимунна болест — добави Джейк.

— Уедър тежи близо сто килограма — вежливо продължи Али и се намести на стола си. — Искате ли да ви препоръчам диета?

Всъщност ѝ се искаше да убие Уедър: Стефани Рейчъл Уедър Уайнър, най-добрата приятелка на Лизи от театралната трупа, когато

бяха на десет. Уедър, със своите четиринайсет пиърсинга и е ръце, покрити с татуировки на котенца.

— Всичкият този генетично модифициран глютен. Забранен е в Италия, Франция и дори в *Саудитска Арабия* — възрази Лизи.

— Сиренето не е ли млечен продукт? — попита Тед и отново зарови в темата, която Али се опитваше да отбегне.

— Не всяко — отвърна Лизи. — Има и от растителен произход.

— Уедър има прекалено много татуировки на котки — изчурулика Али в опит да уталожии напрежението на масата. — Девет. Как ви се струва? — Тя вдигна вилицата си.

— Котки или не, дебела или слаба, тя е убийствена Лейди Бракнел^[1]. В нашия клас по актьорско майсторство. Дори си е боядисала косата сива.

— Мисля, че когато прекалиш с промените във външността си, губиш излъчването си. Екранът е голям и всеки фалш се вижда — вметна Джейк.

— Уместна забележка — съгласи се Али и погледна с надежда Лизи. — Джейк сигурно знае. — Обърна се към него. — Лизи сподели, че имате известен успех?

— Някакъв успех ли? — измуча Тед, като погледна Али. — Огромно, Али! Огромно! Огромно, огромно!

— Чудесно! — възхити се Али. Знаеше точно колко е огромно.

— Какъв голям екран? — продължи Лизи. — До десет години кинотеатрите ще бъдат забравени. Това са думи на Спилбърг по Националното радио. На Спилбърг и онзи от „Междוזвездни войни“. Ще гледаме телевизия на телефоните си.

Джейк взе салфетка и си избърса устните.

— Въпросът е каква искаш да бъдеш? Хелън Мирън^[2] или Дженифър Грей^[3]?

— Нито една от двете — отговори Лизи. — Искам да бъда себе си.

— Коя беше Дженифър Грей? — попита Али.

— От „Мръсни танци“ — подсказа ѝ Джейк. — Резна си носа и с това сложи край на кариерата си.

— Не! — изгука Али. — Беше толкова сладка!

Лизи завъртя очи и грабна виното. Наля си още една чаша.

— Майка ми е обсебена от старите филми, а Ноа — от старите жени: Хелън Мирън, Джуди Денч...

— Пи достатъчно — укори я Али.

— Само една чашка.

— Според мен — две.

— Наздраве! Чудесно! Да пием!

— Само така! — съгласи се Теди. — Това е „Локоя“^[4] от Напа. Казах ли ви? По триста долара бутилката, дами. Изпийте *всичко*.

Лизи се обърна към Джейк.

— Когато си мъж, може да си дебел, грозноват и стар, но никого не го е грижа. За жените е различно. — Тя погледна Али. — Значи, някой футболист може да се изстреля в Националната футболна лига, като си наpomпа шейсет сантиметра *бицепси* — колкото е талията ми — заради своята работа, но не може една актриса да промени тялото си заради своята?

— Добър аргумент — каза внимателно Али. — Виж, не се съюзяваме помежду си...

— Напротив! Ти и Джейк! Сякаш сте от един *отбор*.

Джейк и Али се спогледаха.

— А Тед няма нищо да добави.

Тед вдигна очи.

— Нещо да добавя ли? Донесъл съм вино за хиляда и двеста кинта.

— Знам, че си съгласен с мен — каза Лизи.

— Възможно е — отвърна Теди. — На теория, разбира се. Но преди *всичко* ще ми липсва лицето ти.

— И на мен — обади се Али.

— Също и на мен. — Джейк се присъедини към общия хор.

— Оставете — промърмори Лизи. — Аз съм най-младата... на тази маса. Но може би знам нещо за този свят... за епохата, в която живея... и която не е вашата, момчета. С мъдрите ви мисли и чувството за превъзходство *заради рождението ви дати*... Но аз ще постъпя с носа си, както аз си искам. — Тя пресуши чашата си на една глътка.

Али я наблюдаваше.

Никой не проговори дълго време. Лизи остави чашата. Али побутваше макароните в чинията си. Джейк изпусна салфетката си,

вдигна я и прекъсна неудобното мълчание.

— Е, Тед, пътуваш ли много? По работа?

Теди срещна погледа на Джейк.

— Само до Силиконовата долина. Защо?

[1] Комична героиня на Оскар Уайлд от пиесата „Колко е важно да си сериозен“, по която е заснет филм през 2010 г. — Б.пр. ↑

[2] Хелън Мириъм Миронов — американска актриса, носителка на Оскар — Б.пр. ↑

[3] Дженифър Грей — участвала в „Мръсни танци“ с Патрик Суейзи — Б.пр. ↑

[4] Луксозно калифорнийско вино — Б.пр. ↑

Телефонът иззвъня отново.

— Дъщеря ми Лизи, тревожи се. Много е чувствителна. — Али грабна телефона и бельото си. — Много е умна и не търпи твърде дълго майка ми.

Джейк се засмя.

— Искаш ли да изляза? — попита тактично той.

— Не — отговори Али. — Освен ако ти не искаш.

— Както кажеш. — Той посегна към пода, за да вдигне слипа си.

— Няма да се бавя. — Тя вдигна телефона. — Ало? Миличка?

— Мамо? — полувъпросително каза дъщеря й.

— Здравей, скъпа. — Хвърли поглед към Джейк. Той си обуваше слипа.

— Баба не ми дава да спя с чехлите.

— Какво? — попита Али и разсеяно си заоблича бельото.

— Не ми разрешава да спя с чехли.

— Съжалявам. Иначе как си? — Не можеше да се съсредоточи.

— Забавляваш ли се?

— Не.

— Тя там ли е?

— На долния етаж.

— Къде си? — След бельото Али облече блузата си. Закопча копчетата на гърдите си.

— Мия си зъбите. Можеш ли да дойдеш?

— Бих искала, миличка. Но не мога, скъпа. Асистентката ми си замина. Чак в Омаха. А тя е столицата на...?

— Йоко ли?

— Йоко.

— Небраска?

— Да. Страда от онази болест, дето те кара на сън. Сещаш ли се?

— Ще се върне ли?

— Наесен.

— И ще бъде ли по-добре?

— Да, но засега си е вкъщи, така че мама трябва да довърши нейната работа.

— Баба каза да избягваме целувките с нея.

Али замълча, преди да отговори.

— Не, скъпа. Баба греши. Това е болест на черния дроб. Орган вътре в тялото.

— Сигурна ли си?

— Да. Не се предава с целувки.

— Ела да пишеш оценките тук! — внезапно предложи Лизи.

— Не, скъпа. Ще се видим в неделя. Забавлявай се.

— Няма!

— Напротив. Утре ще бъде забавно. Защо си още будна? Минава десет. — Тя погледна Джейк. Все още беше по слипове. В сумрака светлината от прозорците падаше върху него и очертаваше мускулите и извивките му.

— Не ми дава да спя с чехли.

— Ясно.

— И пуши. Така ми се струва. Отново.

Али направи гримаса.

— Занеси й телефона. Аз ще се погрижа за това. Къде си сега? — Откъсна поглед от Джейк.

— Слизам надолу.

Али се придвижи към края на леглото.

— А къде е баба?

— В кухнята.

— Какво имаше за вечеря?

— Нищо. Хамбургери.

— Съжалявам. Грешката е моя. — Тя изчака за миг, стана от леглото и тръгна към коридора. Погледна зад гърба си към Джейк. Той подпъкна възглавница под главата си и уви одеялото около кръста си. Помаха й.

На Кранбъри Стрийт Лизи бе подала телефона на Клер. Али ги чуваше отдалеч.

— Искат да говори с теб.

— Какво? Ало? Али? — Клер звучеше учудено.

— Здравсти, мамо. — Али стоеше в тъмнината и се взираше надолу по стълбите.

— Има няколко неща. — Клер се обърна към Лизи. — Искам да говоря с майка ти насаме.

Али завъртя очи и зачака. Почака още малко, после каза:

— Защо да не спи с чехлите?

— Моля?

— Чехлите й. Защо да не ги носи?

— Горещо е. И подметките са мръсни.

— Моля те, позволи й.

— Не мислиш ли, че вече е пораснала?

Али замълча.

— Не знам. — Обърна се и влезе в стаята на Лизи.

— Полите й са прекалено къси.

Стаята бе толкова празна без Лизи, с всичките сенки и с приглушената светлина от прозорците, падаща върху неподвижните й вещи.

— В *града* сме, Алисън. Прилича малко на... знаеш какво.

— Всъщност не. На какво? — Притиснала с рамо телефона до ухото си, Али се наведе и изпъна чаршафа на новото високо легло на дъщеря си.

— На *проститутка* — поясни Клер.

Али замълча. Обърна се, седна и пое дълбоко дъх. Чакаше Клер да продължи. Тя точно това и направи:

— Утре ще я заведа на пазар в „Сакс“. Има нужда от нови дрехи. И ниски обувки, Али. Трябват й подходящи обувки.

— Ще бъде чудесно — въздъхна Али.

— Косата й е твърде дълга. Краищата й са цъфнали. Ще я заведа на фризьор.

— Можеш да я сплиташ.

— Да не сме... в *прерията*!!

— На *френска* плитка.

— Ще я заведа в Бергдорф след „Сакс“.

— Няма ли фризьор на Монтегю Стрийт?

— Ще отидем при Джон Барет и... Али?

— Да?

— Не иска да яде храната ми.

— Грешката е моя. Забравих да ти кажа. Тя е вегетарианка. Вече. Горедолу от миналата седмица.

— Какво? Защо? Откъде да знам?

— Съжалявам. Трябваше да ти кажа. Но й позволи да спи с чехлите си, става ли? И *не пуши* близо до нея, моля те.

Клер замълча.

— Успя ли да си свършиш работата?

Али доби виновен вид.

— Да — излъга тя и се изправи, като си удари главата в горната табла на леглото. — Ох! — Прекоси мрачния коридор. — Може ли да я повикаш? Да си пожелаем лека нощ?

— Лизи! Майка ти!

Али отдръпна телефона от ухото си за момент. После се върна в спалнята си.

— И, Али? Помоли ме да й купя онзи пистолет. За рождения й ден.

— Не — отвърна Али и се загледа в лежащия Джейк. — Никакви пистолети. Никакви оръжия. — Той се втренчи в тавана и придърпа възглавницата върху гърдите си. — Може воден пистолет, но не и въздушен. Само пластмасов. — Джейк се усмихна. — Мамо? Там ли си? Клер беше изчезнала.

— Ало — обади се Лизи, връщайки се отново на линия.

— Можеш да спиш с чехлите.

— Моля те, ела тук.

— Не, скъпа.

— Мамо, *моля те*.

— Ще изкараш една нощ.

— *Две*.

— Утре ще те водят на пазар в града.

— Не искам — отсече Лизи. Звучеше все едно ще се разплаче.

— И на мен ми липсваш, миличка, но в града е забавно.

— Не. Няма да бъде.

— *Опитай*. Обичам те.

— И аз те обичам.

— Затварям.

— Чао — сбогува се Лизи и заяви на Клер: — Каза, че мога да ги нося в леглото!

Али замълча и погледна телефона. След това затвори. Хвърли поглед през прозореца и за секунда се замисли дали да не поеме на юг. Можеше да си събере рефератите, да кара до града и да изненада Лизи посред нощ. Можеше да ги прочете в Бруклин и там да им напише оценки.

Защо не?

— Ехо — обади се Джейк и се надигна на лакът.
Али се обърна, почти изненадана да го види там.
— Ехо — отвърна тя.

— Рисков капитал — обясняваше Теди, докато дъвчеше парче шоколадов кейк.

— Отрано влязох във Втората мрежа... Този кейк със скорбяла ли е, Али?

— Какво е това? — Джейк го изгледа хладно. — Втората мрежа или каквото и да е там?

Теди облиза устни.

— Всичко отвъд статистиката. Обществена мрежа. Туитър. Форскуеър. Кикстартър. Фейсбук. Ако не беше Фейсбук, нямаше да съм тук. Така срещнах Али.

Али се усмихна насила.

— Имала си профил във Фейсбук? — попита я Лизи, като загреба малини от купата. — Изумена съм.

— Миналата есен. За около месец.

— Щастливият ми месец — кимна Теди. — И седмицата, през която я открих. Не бях я виждал от последната ми година в колежа.

— Когато ме заряза.

— Не — заяви Тед. — Не, не.

— Последния път, когато те видях?

— Последния път, когато аз те видях... ти кърмеше. Бях на двайсет и една и глупав. Бях шокиран... и си тръгнах.

Лизи се засмя.

— Защо?

— Гърдите ѝ бяха огромни и закриваха хоризонта... а ти... — Той посочи към Лизи. — *Сучеше* от тях. Бях... *травматизиран*.

— Ти хукна *през глава* — обади се Али. — На излизане се блъсна във вратата.

Теди посегна към виното.

— Не беше проява на смелост. Признавам. Но ти носех подарък.

— Бебешка купичка — съгласи се Али и кимна. — Мисля, че още я имам. Чисто сребро. И едно плюшено магаренце.

— Магаре ли? — възкликна Лизи. — Донесъл си ми магаре?

Али си бе направила профил във Фейсбук с една-единствена цел: да открие Джейк. Не да разговарят, нито нещо друго, просто да разбере какво е станало с него. Да види дали е жив и здрав.

Надяваше се да е така.

След четири седмици деветдесет и един потребители ѝ бяха станали приятели, включително Ана — осемдесет и девет студенти, Миър и Тед. Теди я бе попитал дали е неомъжена, как е детето и искали Али да излязат на по питие. С него. Той щял да черпи.

След като не успя да открие Джейк, тя прие предложението на Тед и ликвидира профила си, или поне се опита. Не беше сигурна дали е успяла.

Все едно ѝ беше.

„Аз съм като преследвач“, каза си тя разочаровано. Нямаше право да го търси. Дори ѝ беше хрумвало да помоли Лизи да приложи уменията си: докато беше в гимназията, дъщеря ѝ ровеше и сърфираше, понякога до сутринта, с помътнели очи и развълнувана от последния си пробив.

Но Лизи щеше да иска да знае цялата история, от игла до конец, а Али не бе готова да я сподели.

— Всички искаха майка ти в мрежата. Беше станала мишена. Известно ли ти е, Лизи?

— Е, получила си го е — отвърна сухо Лизи.

— Точно така.

— Знаеш ли, Ноа? — заговори Теди, сменяйки темата. — Като говорим за получаване. Събирам пари. За новия ми сайт. — Обърна се към Али. — Какво ще кажеш? За играчки например. С теб?

— Разбира се — отвърна Али и си взе вилицата. — Защо не?

— Сексиграчки ли имаш предвид? — Лизи пхна в устата си една малина. — На масата?

— Точно така. — Той се обърна към Джейк. — Сайт за сексиграчки. Силиконовата долина няма и да го докосне.

Али се загледа в десерта. Стомахът ѝ се сви на топка.

— Трудно се намират спонсори — продължи Теди. — Банките пасуват. Пей-Пол също. Но сексиграчки по целия свят... луксозни, хигиенични... доставяни дискретно? Истинска златна мина. Трябва да се възползваме.

Джейк поклати глава.

— Благодаря, но не се интересувам.

— От какво? От сексиграчки?

— Не съм решил къде да вложи парите си.

Тед остана глух за думите му.

— Кажи на твоите хора, че можем да го представим като средство за сексуален комфорт. Никакво насилие. Нищо мръсно. Сексуално *благодеяние*. Сексуално здраве. Разбира се, ще имаме камшици, изкуствени членове и лубриканти, белезници и пера...

— Някой ще иска ли кафе? — Али се надигна и тръгна към шкафовете.

— Обсъждайте го друг път — посъветва ги Лизи. — Можете да си размените номерата на телефоните.

— Безкофеиново или обикновено? — Али взе чаши от рафта.

— Обикновено, моля — отвърна Лизи. — Ноа? Или Джейк? Искам да те наричам Джейк. — Тя се засмя и го загледа. — Все още не мога да повярвам, че познаваш майка ми.

— Каква беше Али? В „Браун“? — попита Теди и си отрязва още едно парче кейк. — Беше ли добра, или беше гадна?

Али спря да налива кафето.

— Не си длъжен да отговаряш.

— Нямам против — отвърна Джейк и остави вилницата си. Вдигна салфетката и си избърса устата. — Но какво искаш? Купонджийски отговор или истината?

Застанала до плота, Али замръзна. Истинският отговор? Какъв беше?

Лизи грейна.

— Истината! Истината!

— Вижте какво — започна Джейк и лукаво се усмихна. — Понякога ти преподава учител, който оставя неизличима следа. Понякога... не често... имаш професор, който никога няма да забравиш, и такъв преподавател за мен е твоята майка.

Лизи се усмихна и погледна Али.

— Давай, мамо! За доктор Хюз! — Тя вдигна чаша, Джейк я последва, а след това и Теди. — Правилно, браво.

Али се раздвижи, камък ѝ падна от сърцето.

— Благодаря — каза тя и поднесе чашите с кафе. — Само защото му подписах книжката, когато не заслужаваше.

— Не е за това — възрази Джейк.

— Добре. Допийте си чашите, а аз ще разтребя. — Тя се завъртя и се върна при мивката.

— Ще ти помогна. — Джейк се изправи и събра чашите от вино. Първо тази на Лизи.

— Джейк, моля те — запротестира Али. — Ти си гост.

— Искам да помогна.

Лизи и Теди останаха на масата.

— Искам още едно... ако никой няма нещо против. — Той си отрязва трето парче кейк, после облиза ножа и го върна на подноса.

Лизи го наблюдаваше през масата.

— Остави слюнката си по него.

Теди застина и я погледна.

— Поне ям. — Той бръкна в джоба си, извади кърпичка и си издуха носа. — А ти ставаш кожа и кости. Не ставай прекалено кльощава.

— То е заради работата.

Той се усмихна.

— Работа ли? В „Дел Фриско“, нали? Между другото, там предлагат великолепен стек. Каква си? Касиерка? Сервитьорка? Това имаш предвид като работа, нали? — Той се духаше ли, духаше, докато Лизи го наблюдаваше. — Извини ме. Съжалявам. Знам, че... редно е да се извиня... Проклетата настинка. През август. Ненормална работа. — Той сгъна кърпичката си на две, сви я на топка и я остави до чинията си.

Зад тях Али и Джейк разговаряха за дреболии. Пристъпваха напред-назад, от мивката до хладилника и до кошчето за смет и после обратно към миялната машина.

Тихо и безшумно миеха чиниите и обсъждаха успеха на Джейк: какво е да си актьор; как е станал такъв; щастлив ли е.

Запалил се по актьорството, разказваше той, в Ел Ей.

— Понякога си господар на живота си — каза Джейк. — Друг път животът налага своето.

С брат му заминали на запад, в Бевърли Хилс. Палисадите. Богатите. Работели като момчета за всичко.

— Веднъж монтирахме телевизор, кукленска къща и високо легло за един режисьор — обясни Джейк. — Търсеше човек за ролята на Ланселот. Нали знаеш, рицаря.

Али кимна. Естествено, че знаеше за Ланселот, крал Артур и Кръглата маса.

— Поканиха ме. Прочетох репликите. Прослушаха ме и — готово. И така започнах.

Тя се усмихна.

— Вълнуващо. Сигурно е забавно. — Точна като часовник, тя му подаваше чиния след чиния и Джейк ги редеше в миялната машина.

— Повечето време минава в чакане — продължи Джейк. — Мотаене, ходене по купони. Твърде много купони.

После я попита за нейната работа. Защо е заменила „Браун“ с колежа в Бруклин.

— Нямах постоянна длъжност — обясни Али. — Кандидатствах в близо петдесет учебни заведения и получи предложение за тук, близо до дома. — Изведнъж миналото я връхлетя. Очите ѝ се напълниха със сълзи, но тя не им позволи да потекат. — Четири години, откакто се върнахме. Това е. Къщата, в която съм израснала.

— Моите съболезнования — каза нежно Джейк. — За майка ти. Лизи ми каза.

Али кимна.

— Беше... бяхме... тук с нея. Когато се разболя. И до края. Беше правилно. Сега съм си взела една свободна година. Няма да преподавам. От септември. За първи път. — Отчаяно се нуждаеше от това: да си почине и да добие нов поглед към живота.

Джейк кимна.

— Убеден съм, че я заслужаваш.

Али се усмихна.

— Чувствам, че е така. Първата почивка от двайсет години.

— Повече платени ваканции и по-малко отпуски по болест. Най-вече за жените. Прав ли съм? — попита Джейк.

Али се обърна и се вгледа в него. През май беше чела статия в „Ел“, споменаваща същото. Почти дума по дума.

— Съгласна съм — отговори тя.

* * *

На масата Лизи се облегна и сниши глас.

— Кой ще ти прибира салфетката? — Мислеше за апетита на Тед и за неговата хигиена.

Тед вдигна поглед и облиза устни.

— Моля?

— Кой ще прибере мръсната ти кърпичка? Може би трябва да я изхвърлиш сам.

От половин година Лизи се опитваше да изрови някоя кърлива риза на Тед. Положи всички усилия да проникне в сметките му, телефона и базата му данни. Помъчи се да разбие компютърната му мрежа вкъщи. Удари на камък. Беше непробиваем. Абсолютно защитен.

— Разбира се — отвърна той. — Но майка ти обича да...

— Не — прекъсна го Лизи. Беше пийнала. — Не майка ми. Голямо момче си. Можеш да си почистиш. Майка ми е толкова... уязвима тези дни. Няма... не искаш да я разболееш, нали?

Тед не отговори.

Лизи бе прегледала документите му за недвижима собственост, завещанието, регистрациите и акциите му. Не откри нищо.

— Тя не иска бацилите ти — продължи тя. — Никой не иска бацилите ти.

Тед остави вилцата си. Взе използваната кърпичка, облегна се и я пхна в джоба на панталоните си.

— Когато си права, права си.

Лизи кимна.

— Не бива да разнасяме зарази. — Те се гледаха многозначително.

— Права си — съгласи се той. — Абсолютно права.

— Тя там ли е всеки уикенд? Имам предвид дъщеря ти? — попита Джейк и се отпусна на леглото в тъмнината.

Али стоеше права с телефона в ръка.

— Не. Почти никога.

— Ще се справи, нали?

— Възможно е. Или пък не. Майка ми е... Как беше думата? *Вълнуваща*, предполагам. — Тя сви рамене. — Мисля, че тази вечер трябва да отпътувам за Ню Йорк.

Джейк погледна изненадано.

— Всъщност искам да остана с теб. Само дето...

— Какво?

— Раздвоена съм.

— Със сигурност.

— Майка съм — опита се да обясни тя. — Дъщеря ми е на първо място. По-важна е от работата ми, от мен и разбира се, от всеки мъж, когото срещна.

— Струва ми се, че трябва хубаво да се наспи тази нощ.

— Може би, но...

— Два пъти за десет години? Али! Два пъти?

— Да, за всичкото това време. Знам, знам. Но самотните майки... Трудно е да го обясня. — Тя си пое дълбоко дъх. Беше смутена. — И знаеш ли какво? Истината е, че... Не те познавам. И ти не ме познаваш. Дори да не *беше* в моя клас — а ти си, — който и да си, какъвто и да си... дори да не беше на двайсет и една, на колкото *си*... Не съм готова за флиртове.

Джейк поклати глава.

— Това не е флирт.

— Не е ли?

— Не. — Той се надигна и седна, свали часовника от ръката си и й го подаде. — Вземи.

— Защо? — Тя пое часовника.

Той се обърна и нагласи възглавниците около себе си.

— По две минути за всеки. Определящите живота моменти. Най-важните десет. Часовникът е у теб. Ще започна пръв.

Али се усмихна, но се поколеба. Погледна часовника, после Джейк.

— Нека се опознаем, Али Хюз.

В мрака едва виждаше ръцете си.

— Циферблатът свети. Само натисни... — Той ѝ показва копчето и пръстите му стиснаха нейните. Али вдигна поглед. От мигновения контакт сърцето ѝ заби.

Натисна копчето и циферблатът светна. Неохотно гледаше как минутната стрелка наближава дванайсет.

— Добре, започвай. — Все още стоеше до края на леглото.

Джейк пое дъх и погледна към тавана.

— Роден съм в Бостън. Най-малкият от четирима синове. Татко ни е напуснал, когато съм бил на две. Майка ми преподаваше на първи клас, така че нямахме пари. На три започнах да играя бейзбол. Беше страхотно. Най-важното за мен. Преместихме се при баба, над един бар, всичките петима. На шест ме приеха в Малката лига. Когато бях на девет, прострелях най-големия ми брат, но оцеля. Започнах като питчър. През първата година в гимназията ме арестуваха за притежание.

— Арестуваха ли те?

— *Осъдиха ме.* Изкарах два месеца в поправителен дом.

— Притежание на какво? — Тя седна на леглото и се обърна с лице към него. Беше заинтригувана.

— Кокаин.

— Боже. — Тя пусна блузата си върху бельото.

— По-големият ми брат го доставяше. Аз го пласирах. Дълга история, но накрая се озовах в „Браун“.

Али се усмихна.

— След затвора, разбира се.

Джейк на свой ред се усмихна.

— Трябваше им питчър. Имах стегнато дупе, играех бейзбол, затова... Получих четири предложения за стипендии от четири учебни заведения. Отидох в „Браун“ да хвърлям за „Мечките“... Последваха три сватби, петима племенници, напуснах училище и реших да забия преподавателката си.

— Мен ли?

— Аха.

Али се усмихна.

— Времето изтече — каза тя и опъна крака срещу него. Той хвана стъпалото ѝ, захапа палеца и отново го пусна. Али се засмя.

Върна му часовника.

Джейк освети циферблата и зачака.

— Добре, добре, чакай... Започвам.

Али се замисли. Определящи мигове? Определящи мигове...

— Родена съм в Ню Йорк — започна тя и отново се усмихна. — Бях единствено дете. Татко почина, когато бях на шест. Преструвам се, че го помня, но не е така. Това е общото между нас. — Джейк кимна. — Лизи също няма баща. — Тя помълча. — Майка ми беше потисната. Дълго време. Мисля, че все още е. Така и не успя да го преодолее. След това се изнесох. Приеха ме в „Джорджтаун“. Забременях... това ти го разказах. Родих малката, Елизабет Клер. Преместих се в Провидънс като асистентка, защитих доктората си и живях цели девет години в тази къща. Преди два месеца навърших трийсет и една и... и един студент ме заби... Когато винаги бях смятала за... толкова сладък.

Взираха се един в друг и мълчаха.

Сега познаваш ли ме? — попита Джейк и се усмихна.

— Не — отговори тя, вгледана в него, любувайки се на красотата му.

— Сега тя е на сигурно място, както и ти. Резето, прозорците и аз сме подсигурени. Всичко е наред и за няколко часа ти можеш да си Али. Али, а не мама.

— Аз винаги съм мама.

Той кимна и сложи ръка върху глезена ѝ.

— Добра майка. Добра дъщеря. Всички тези роли, които играем.

— Не е роля — възрази Али и поклати глава. — Такава е същността ми.

Той плъзна пръсти нагоре по крака ѝ към коляното.

— Добър преподавател. — Той се наведе към нея, подпря се и заразглежда краката ѝ. — Невероятни крака, между другото...

Али се усмихна.

Той хвана крака ѝ, повдигна го и целуна вдлъбнатината зад коляното. След това плъзна пръсти нагоре по бедрото ѝ.

Али го гледаше. Тъглчетата на устата ѝ се повдигнаха в усмивка. Какви ги вършеше?

В горната част на бедрото ѝ той изви ръка. Пръстите му се сключиха около него, сякаш да премерят обиколката му. После се

наведе и целуна една луничка.

— Така и така играем на „опознай ме“... Колко лунички имаш? Знаеш ли?

— Не.

Джейк кимна.

— Може би не можеш да опознаеш някого, докато не разбереш колко лунички има... — Той направи кръг с пръста си около луничката. — Една — преброи и се загледа надолу към стъпалата ѝ. — Възражаваш ли?

— Какво?

— Да ги преброя.

Али се усмихна.

— Това не е ли начин...

— Начин?

— Да ме съблазниш.

— Ще се получи ли?

— Кое?

— Да те съблазня?

Али въздъхна и затвори очи. Когато ги отвори, видя Джейк да брои луничките по крака ѝ и да рисува невидими кръгове около тях.

— Две, три... просто искам да знам... Четири, пет, шест... нещо за теб, което никой друг не знае... Седем, осем... за което дори ти нямаш представа. — Той се наведе и целуна седмата и осмата.

Светкавица разсече небето над Бруклин. Топлият натежал въздух отстъпи на вятър и хладина.

На входната врата Джейк благодари на Али и силно я прегърна. Али се вкамени.

— Говорех сериозно, професор Хюз — промълви той и я пусна. — Никога няма да те забравя.

Али кимна и се насили да се усмихне.

— Радвам се, че се видяхме.

Той се обърна и излезе, а Тед тръгна да го изпрати. Излязоха на верандата, като Тед продължаваше да дрънка за сайта си: демонстрациите на живо, потребителската статистика...

— Един момент, момчета — извика Али и издърпа Лизи обратно вътре. Затвори входната врата. — Ще вали. — Изрови един чадър от килера и сниши глас. — Беше малко груба с Тед...

— Извинявай — отвърна Лизи и взе чадъра от Али. — Така е, но... — Отвори го, за да го провери. — Има нещо... *нередно* в него. Не е моя работа...

— Няма нищо *нередно*. Поразглезен е. Това е всичко. Малко...

— Не. Това *не е* всичко — настоя Лизи. Чадърът не искаше да се отвори. — Счупен е. — Върна го на Али и тя изчезна в килера. Лизи продължи с шепот. — Има нещо сбъркано. Усещаш го. Знам.

Али се върна с друг чадър.

— Теди е умен, забавен и сладък... и *щедър*.

— Щом е толкова сладък, вземи си го, мамо — добави любезно дъщерята.

— Елизабет, престани.

— Правете *секс*, щом е толкова омаен. Крайно време е. — Тя отвори чадъра над главата си. — Но не, няма да го направиш, защото е странен... а не знаем защо. Изглежда добра плячка и все пак...

— Той ни беше *гост*. И е мой приятел.

— Извинявай, но той крие някаква тайна и имам право да се тревожа. Аз съм ти дете. — Тя затвори чадъра и се ухили на майка си, преструвайки се, че хълца. — Красива си, миличка. Дори носят ти. Свещена си, скъпа. Ако искаш да се омъжиш за чуждак, готова съм да...

— Престани — прекъсна я Али.

Лизи се усмихна.

— А Ноа? Какво мислиш?

— Ноа е чудесен.

— Чудесен?

— Прекрасен, велик и страхотен.

Лизи кимна.

— Ето какво ти трябва. *Страхотен* мъж. Не мога да повярвам, че сте били заедно в „Браун“!

— Светът е малък — отговори Али и посегна към дръжката на вратата. Отвори я и придърпа Лизи към себе си. — Обади ми се довечера. Трябва да поговорим. — И я целуна по ухото.

— Обичам те, мамо. — Лизи я целуна и потъна в нощта.

— Помниш ли го? — попита Теди малко по-късно.

Седеше на масата, докато Али търкаше тенджерите в мивката.

— Помня как пишеше — отвърна Али. — Тези реферати... бяха безкрайни. Последният беше за една писателка на еротика, Анаис Нин.

Теди вдигна поглед.

— Еротика ли? Порно? Порно ли искаш да кажеш? Преподавала си порно?

Али спря да търка.

— Беше... католик, доколкото знам, и толкова възмутен от тройките, оргиите и хермафродитите...

Внезапно Теди се озова зад гърба ѝ.

— Звучи ми забавно. — Тя го усещаше зад гърба си. Той прошепна в ухото ѝ: — Научи и мен. — Постави ръце върху раменете ѝ и започна да ги масажира.

Али се обърна и каза любезно:

— Вечерта не струваше... а и ти си се простудил. Лицето на Теди помръкна. Той подпря задник на ръба на масата.

— Трябва да излезеш от Бруклин, Ал. Далеч от тази къща. Смутена, Али се обърна към мивката. Взе телена четка и започна да търка един тиган.

— Съжалявам. Прав си.

— Можем да заминем заедно. Болестта и смъртта на майка ти те подложиха на голямо напрежение и мъка. Когато аз съм потиснат, всичко, което искам, е да хвана пътя. Ще бъде забавно. Нали?

— Да.

— Преди била ли си... *фригидна*?

Али спря и се втренчи в тигана.

— Фригидна? — попита тихо тя и се зачуди дали всъщност не е. Обърна се. — Но ние просто излизаме.

— Да, така е, но ние сме *възрастни*. Зрели хора, а все не минаваме на следващия етап.

Али кимна. Беше прав. Беше истина.

Теди огледа кухнята.

— Мисля, че си в капан. В нейната къща. Не можеш да се забавляваш в къщата на майка си. Трябва да се изскубнеш от нея... от нейната магия. — Тед бръкна в джоба на панталоните си и измъкна подгизналата кърпичка. Издуха си носа. — Имаш нужда от ваканция... или психоаналитик.

— Може би — отговори Али. — Най-добрата ми приятелка е психоаналитик. Ще я попитам.

— Или може би не те привличам.

— Моля те — възрази тя и се обърна. — Привлекателен си. Наистина.

— Знам — засмя се той. — Знам, че съм. Допадам на хората.

— Вярно е.

— Но това не означава... Някои жени се нуждаят от... плът. Други — от обвързване. — Той се замисли.

Али кимна.

— Някои — повтори тя. — Но тази вечер съм уморена. Готвене и търкане на съдове. Лизи и нейният нос...

— Ясно — отвърна той. — Аз съм глупак. Донесох ти нов комплект стикове за голф. Там. — Той посочи ъгъла.

— Тед.

Той отлепи бутовете си от масата и напъха ризата си в панталоните.

— Искам да те извадя от капсулата ти. Харесвам те, Ал, винаги съм те харесвал, и ще докарам нещата до следващото ниво.

Али го загледа проучващо.

— Не се ли *срещаш*... с други хора?

Теди замълча.

— *Всъщност* не.

Тя разтърка очи.

— Мислех, че е обратното. Имах чувството, че...

— Не искаш ли да промениш нещата? Можем да го направим.

Али се завъртя към барплота и откъсна парче фолио. Уви с него пилешките гърди.

— Искаш да те впечатля ли? Да ти подаря пръстен и самото си от колежа? — продължи Тед.

Тя се обърна и му подаде пилето.

— Спортуваш ли нещо?

— Не — призна той. — Само голф.

Али се усмихна.

* * *

На входната врата той я целуна.

— Знаеш ли какво си мислех? Цялата вечер? — Гласът му премина в шепот.

— Не. Какво.

— „Али има фантастичен задник. Идеален.“

— Благодаря.

— Бих платил за този задник. Да го *притежавам*.

Тя деликатно го побутна навън.

— Това те възбужда — запя той, докато си тръгваше. — Подтикваш ме да си ходя, *защото* си възбудена. — Той се повлече по верандата. — Прав ли съм?

— Лека нощ, Теди. Благодаря за виното.

— Лека нощ, Ал. Обичам те.

Али му помаха и го загледа как се отдалечава към Хикс Стрийт. След това вдигна поглед към надвисналите облаци и протегна ръка. Беше започнало да вали.

В кухнята тя започна да бърше масата.

„Може би Тед е прав“, помисли си.

Клер все още беше жива в тези стаи.

Застана неподвижно и си спомни майка си, седнала на масата, винаги изправена, все така висока, но слабееща, разяждана от химиотерапията...

— Нетърпелив е — подхвърли за Тед Клер с хитра усмивка. Повдигна вежди, изтънели, но все още извити, докато седеше кротко, сякаш всяко помръдване ѝ причиняваше болка. Беше облечена със светлорозов изтънял пенъоар, поръбен с бяло. — Той никога ли не се е женил?

— Не — отговори Али и постави чайника под крана.

— Какво не му е наред?

Али се усмихна.

— Ами аз? Минах четиресетте и не съм омъжена.

— Зарязаха те — безмилостно отвърна Клер, което беше истина. — Нарочно. — Посегна към цигарите си. — Мен ме изоставиха случайно. Не беше заради мен. Стават злополуки. Шофират старци. Татко ти загина. Но Пиер си тръгна по свое желание. Това е твоят проблем. Какъв е този на Тед?

Али здравата се замисли, преди да отговори. Сложи чайника на печката, включи газта и запали пламъка.

— Това, че не е женен, не означава, че му има нещо.

Очите на Клер играеха.

— О, да, има.

Али внимателно обмисляше думите си, опитвайки се да заобиколи темата, ако е възможно.

— Както и да е, ухажва те — продължи Клер.

— Може би.

— Не съм сляпа. Попита ме... дали си склонна — Клер завъртя глава към печката.

— Моля? Какво да съм склонна?

— Да се омъжиш.

— Сериозно? — попита Али, докато отваряше шкафа и вадеше кутията с чай. — Тед те е попитал? Кога?

— Миналата седмица. Когато бяхме свършили лимоновия сладолед и ти излезе да купиш...

В спалнята на Али старата тениска на Джейк висеше на таблата на леглото.

Огорчена, тя я грабна, втурна се към гардероба и я хвърли вътре, като я натика дълбоко отзад.

Обади се на Ана.

— Вижда ли ти се странно, че не искам да спя с Тед?

— Как мина вечерята?

— Чакай. Първо отговори. Струва ли ти се странно?

— Не — отговори Ана тихо, опитвайки се да не събуди съпруга си.

Али влезе в банята.

— Защото... защото имах една колежка. Онази асистентка от „Браун“. Тя правеше секс с разносвача на пици.

— И?

— Освен това правеше секс с момчето от бензиностанцията. И със зъболекаря си в кабинета му. Той затваряше вратата и се чукаха на зъболекарския стол. Столът можеше да се сваля.

— Али?

— Да?

— Не е необичайно да се влюбиш, *преди* да правиш секс. Всеки е различен. Ти се нуждаеш от любов и интимност. На някои жени не им трябва. Не е *престъпление*. Сега кажи как мина вечерята?

Али започна да се съблича.

— Чувала ли си някога за Ноа Бийн?

— Тук ме утрепа.

— Чувала ли си? — повтори тя и си събу панталоните.

— Актьорът ли? — попита Ана.

— Значи, го знаеш? — попита Али и се вгледа в краката си. Погледна ги и в огледалото.

— Защо?

Тя си свали и бельото.

— Ами — продължи, — това е той. Момчето със свършения пенис.

Ана замълча за миг.

— За какво говориш? Обърках се.

— Беше ли заспала? — Али натрупа дрехите си върху тоалетната. — Събудих ли те?

— Легнахме си рано.

— Извинявай.

— Али? Какво за Ноа Бийн?

— Той е момчето. Сменил си е името.

— Почакай, не схващам — прошепна тревожно Ана, разсънвайки се с всеки изминал миг.

— Спиш. Ще ти се обадя утре.

— Не! Не затваряй! Да не би да казваш... Да не би да твърдиш, че... си спала с Ноа Бийн?

— Тогава не се казваше Ноа Бийн. Но, да.

В този момент Ана изпищя. Изкрещя като тийнейджърка на концерт на „Битълс“. Или като тийнейджърка на концерт на Джъстин Бийбър през 2014 година.

Али отдръпна телефона от ухото си. Съпругът на Ана, стреснат, се събуди.

— Какво? Какво? Какво, по дяволите, е станало?

— Али е правила секс с Ноа Бийн!

— Кой? — измуча той. — Кой е пък този, мътните го взели?

— Ти да не разказваш всичко на Джон? — Али се почувства унижена.

Ана отговори:

— Как така никога не си ми казвала?

— Не знаех!

— *Побързай, жено! Няма време за губене!* — извика Ана с убедителен английски акцент. Имитираше Джейк в ролята му на рицар.

— Какво говориш? За какво да побързам?

— Прочутата му реплика: „Побързай, жено! Няма време за губене!“. Той е Ланселот, Али, и води класацията на списание „Пийпъл“ за най-секси мъж вече три или може би четири години...

Али въздъхна. Погледна в огледалото тлъстинките по корема си.

— Все едно. — Откъде се бяха взели? Тя заопипва гънките на корема си. — Той е човек. Обикновен човек.

— Не, не е. Потърси в Гугъл.

— Няма да търся в... Гугъл.

— Какъв си сноб.

— Не съм сноб. — Али се обърна в профил пред огледалото и приклепна. — Имам... дилема. Обади ми се, щом излезеш от шока.

Ана се разсмя.

— Сподели ли с Тед?

— Не. Още не.
— С Лизи?
— И това ще стане. Най-шантавото е, че той ме цитира.
— Моля?
— Цитира онази статия, която написах за „Ел“.
— Брей.
— Аха! Освен ако...
— Той *помни* — добави сдържано Ана. — Али?
— Да?
— Вземи ми автограф. Моля те.

Али изръмжа.

— От това... от това... няма полза. Затварям.

Ана затвори, Али също и се погледна в огледалото.

„Най-секси мъж“?

Тя се втренчи в стриите по бедрата си, в провисналата кожа от вътрешната им страна. Преди нямаше проблем с бедрата!

До тази година.

„По дяволите — помисли си. — Трябва да се запиша на фитнес.“

Четиресет и една.

Годините ѝ бяха най-лошото.

Тя се завъртя, изпъна се и си глътна корема.

Опъна шия нагоре, но леката двойна брадичка си остана.

Огледа по-отблизо лицето си: малки червени петънца и три фини бръчици. Бяха се появили внезапно на лицето ѝ. И през челото. Сякаш *за една нощ*.

Прокара пръсти през косата си, убедена, че е започнала да изтънява.

„Може би е от стреса“, каза си и тръгна да си намери тениска. Която да не е принадлежала на Джейк.

Излезе от банята, тръгна по коридора и влезе в спалнята.

Всичкият този стрес. Всичката тази тъга. Промените в тялото ѝ. Навярно не се чувстваше достатъчно уверена, затова не искаше да спи с Тед.

Кога беше? Кога се бе съгласила да пият кафе, след като той я бе открил във Фейсбук?

Докато тя всъщност търсеше Джейк.

Джейк.

Беше януари, реши тя. Спомняше си снега по земята. Два или три месеца преди Клер да почине.

Клер беше болна, а Теди — толкова съпричастен. Постоянно се обаждаше. Изпращаше храна. Изпълняваше поръчки. После Клер си отиде. Тед дойде на бдението. Изпрати букет. Огромен букет. И беше толкова търпелив...

Относно секса.

Али твърдеше, че е в депресия. След това бе много заета. После — твърде тъжна. Така мислеше и така му каза.

Имаше толкова работа преди и след кончината на майка си: хосписът, погребението, имотите на Клер...

Теди беше сладък. Беше умен. Нямахте нищо против да пътува до Бруклин, за да се хранят, да се разхождат, да четат вестника...

Какво ѝ ставаше?

Не бе имала забежки. Само една. С Джейк. И тогава не беше влюбена в него. Или беше?

По фланелка и клин тя се шмугна в леглото.

Може би Тед беше прав за нея. Навярно беше фригидна. Ограничена. Може би трябваше да приеме удоволствието заради самото удоволствие. Лошо ли беше удоволствието? Не. Престъпление ли беше да се забавлява? Не. Тя завъртя очи и грабна телефона.

— Али? — обади се Тед.

— Хайде да заминем. Следващия уикенд. Да тръгнем и... ти знаеш. Аз съм готова.

— Наистина ли? — попита той с изненада в гласа.

— Грешката беше у мен. Да изпълним плана ти.

Щеше да прави секс.

Секс с Тед.

Да, беше готова.

— Донеси предпазни средства. Не вземам хапчета.

— Не може да бъде — отвърна той със смях.

Али погледна към тавана. Той се шегуваше, разбира се, но откога бе задължително самотните жени да вземат хапчета?

— Не се тревожи, Ал — продължи Тед. — Приключих с правенето на бебета.

— Какво?

— Вазектомия. Преди четири години. Клъц, клъц.

— Наистина ли? — попита Али. Беше изненадана.

— Какво ще кажеш за Хамптънс? Нантъкет? Само кажи. Ще летим.

— Добре — отвърна Али. Не я беше грижа за мястото. — Ами болестите?

— Е?

— Правили ли са ти наскоро изследвания? — Искаше ѝ се да изчезне под завивките. Мразеше този разговор. Ненавиждаше го.

— Не съм на двайсет и една, зайче.

— Това пък какво ще рече?

— Означава да не се тревожиш.

Али замъча за миг.

— Добре — заключи тя. — Лека нощ.

— Да спиш в кош. И, Али?

— Да?

— Нямам търпение.

Али лежа будна до два през нощта.

После се сети за чиниите.

Беше ли приключила с чиниите?

Бяха се занимавали с тях, тя и Джейк, но след като ги бяха заредили в миялната, всъщност той пусна ли я? Или тя?

Искаше ѝ се, като се събуди, чиниите да са чисти; чиниите, означаващи, че вечерята е приключила, чисти чинии, готови за прибиране.

Реши да провери.

В средата на стълбището, водещо към долния етаж, тя спря. Нещо привлече погледа ѝ.

На масичката до вратата се мъдреше морскосиня шапка, сложена върху шал, и слънчеви очила със златни рамки, пъхнати отдолу.

Али се взря за момент, после се приближи.

Разпозна шапката. С изсъхнали петна от пот и дъжд, бейзболният каскет на бостънските „Ред Сокс“ бе приел формата на главата на Джейк.

Тя издърпа очилата и си ги сложи.

Погледна се в огледалото в коридора и се постарала заприлича на актьор или модел: първо с израз на раздразнение и отвращение. После — на презрение. След това се направи на отегчена. Нито едно не се получи. Очилата не ѝ отиваха. Остави ги обратно.

Вдигна шапката и я подуши.

„Луда работа“, помисли си. Да стои тук и да мирише шапката на гаджето на дъщеря си. Май пресичаше границата между донякъде разумна и напълно мръднала жена. Лудият професор. Тъкмо вдъхваше дълбоко, когато на вратата се звънна.

Стресната, хвърли шапката, сякаш я беше откраднала. Тя полетя като фризби, отскочи от стената и отново се приземи върху шала.

Бързешком и с разтуптяно сърце Али пъкна отдолу слънчевите очила, обърна се и се подпря на перилата.

Звънецът бе дръннал веднъж, значи не беше Тед. Тед щеше да звъни два, три, четири пъти, а пък Лизи имаше ключ.

Звънна се отново.

— Идвам! — извика тя.

Знаеше, че е около два сутринта.

Знаеше и кой звъни.

Знаеше, че е Джейк.

Пенисът на Чарли приличаше на целина, спомни си Али, но прерязана през средата. Тънък стрък целина. Той ѝ беше първият. Първият пенис, който бе виждала отблизо. Съвсем отблизо.

Беше на седемнайсет и Чарли Берген се опитваше да я накара да му направи свирка през онази нощ. Бяха паркирали лимузината на крайбрежния булевард „Сейнт Ан“. Някак си тя го отказа от идеята.

Три години по-късно, във Вашингтон, Пиер бе закривил своя наляво като банан. Точно като банан, помисли си, когато за пръв път го съзря. Не грамаден, но не и като шушулка. Банан, какъвто все още можеш да купиш за двайсет и пет цента от деликатесните магазини в Бруклин.

След още шест години, когато Лизи бе на пет, Миър бе настояла Али да посети вместо нея Конференцията по сексуални извращения в Бостън. Нямаше как да откаже.

Али не помнеше малкото му име, но той преподаваше изследвания на пола в Кеймбридж, в Англия. Едуин, Едуард, Едгар. Нещо с Е...

Но запомни името на неговия пенис.

Той ѝ го бе представил в хотелската стая.

— Алисън, запознай се, моля, с „майор Джонсън, Громителя на курви“. Той ти казва „здравей“. Можеш ли да му отвърнеш?

Али кимна.

— Здравейте, майор Джонсън. Радвам се да се запознаем.

Англичанинът се усмихна.

— Майор Джонсън, Громителя на курви. Това е цялата му титла.

Али се засмя.

— Приятно ми е да се запозная с вас, майор Джонсън, Громителю на курви.

На Едуин или Едгар това му хареса.

— Искате ли да си стиснете ръцете?

В крайна сметка не прави секс с „майора“, но собственикът му с чаровен британски акцент настоя Али поне да гледа, докато той самият кара Громителя мощно да се изпразни.

„Майорът“ приличаше на десетсантиметров морков, отгледан органично, от онези, помисли си Али, заострените откъм върха.

Джейк Бийн беше номер четири. Красив четвърти.

„Чакаш ли достатъчно, ще дочакаш най-доброто“, помисли Али и се взря в него сред сенките. После Джейк я обърна по корем.

Чу, че разкъсва опаковката на презерватива и когато проникна в нея, Али свърши като дванайсетгодишно момче: за секунди наладата се засили и се разля по цялото ѝ тяло, чак до крайчетата на пръстите ѝ.

— О, не — прошепна тя, след като удоволствието затихна, и отпусна глава. — Съжалявам. Как го направи? Толкова, толкова съжалявам... — От неудобство стомахът ѝ се сви на топка.

Джейк се отдръпна и легна до нея.

— Защо? — попита той. — Защо съжаляваш?

— Ускорих от нула до шейсет за четири секунди... като беемве... Толкова съм... — Смутена, тя зарови лице във възглавницата.

Пенисът на Джейк бе изпълнил Али, както нищо досега — нито Пиер, нито храната, нито каквито и да било наслади. Върховното удовлетворение, усещането за цялост беше едновременно физическо и емоционално. В този момент с радост би умряла с Джейк в себе си, ако не беше Лизи, а и някои други неща...

— Невероятен съм — пошегува се Джейк.

— Истина е — съгласи се тя, като още криеше лицето си. После го погледна. — Ела и довърши работата. И ти трябва да свършиш. — Тя се притисна до него и го целуна.

— Не — отговори Джейк, като отвърна на целувката ѝ. — Не искам.

— Какво? Защо не?

— Не искам да свършвам.

— Защо?

— Тази нощ е за теб.

— Защо? Това не е...

— Харесва ми да изчаквам. Пътуването до целта е това, което си струва, а не самата цел. — Той се усмихна.

Али го гледаше изпитателно.

— Почакай. Писал си за това в реферата си. — Тя се надигна на лакти. — Тантричен секс?

— Да, но повече е Дзен Сатори.

— Моля? — Али се разсмя и погледна надолу. Нищо не се беше променило. Все още беше възбуден и изпълваше кондома.

— Единият ми брат си пада по всичко азиатско: вярвания, жени. Изостави Кали заради „Буда на плажа, пич, дванайсет от дванайсет“.

Али се усмихна.

— Но не те ли боли? Не ти ли се напрягат топките, или нещо такова?

Той поклати глава.

— Не, защото... Не го сдържаш.

— Да сдържаш ли?

— Напрежението. В случая се отпусках. Отпусках си мускулите и се фокусирах върху момичето вместо върху себе си. Особено коремните. Отпусках коремните си мускули и нищо не ги обтяга. Няма напрежение.

Али го гледаше.

— Трудно е да се опише.

— Но какъв е смисълът?

— Не знам — отговори Джейк и се замисли. — Контрол, предполагам... Всички останали момчета пръскат семето си къде ли не и без контрол... — Али слушаше. — Сякаш сме в клас... Мъжете, каращи жените да носят онези палатки, мюсюлманите, и защо? Не вярват в себе си... или на другите мъже... луди ли са? Трябва да се контролираш. Поне да опиташ.

Али си пое дъх.

— Сигурен ли си?

— Да. Така мога да продължавам, да продължавам и после, ако поискам да свърша, просто го правя. Но не съм роб на това. И... и... е по-добре да почакам.

— По-хубаво ли е, когато чакаш?

— Всичко е по-съблазнително, когато чакаш.

Али отново се усмихна.

Така че Джейк, студентът, накара преподавателката си да свърши същата нощ в следната последователност: веднъж на леглото и след това на ръба му; третия път — до умивалника в банята. Следваха четвърти и пети в кухнята: подпряна на хладилника и направо на пода. И последния, шестия, облеgnата на плочките в банята, както бе лапнала четката за зъби.

Към четири най-после заспаха с преплетени ръце и крака.

Теди беше изненадан, когато Лизи позвъни на вратата му същата нощ след вечерята. Беше един през нощта. Нямаше как да я върне. Навън валеше като из ведро. Той я покани, огледа апартамента и се втурна да събира разпилени опаковки от бърза храна, бельо, касови бележки, разпечатки, чорапи и дрехи.

Теди бе твърде зает човек, за да се занимава с купуването на столове, върху които да сядат, легло, на което да спи, работно писалище... Затова, преди да се нанесе в Сохо, в таванския си апартамент, бе наел красивата дизайнерка по вътрешно обзавеждане Бъни Дън.

Бъни бе решила да стопли мястото и бе обсипала бетонния под с вентилационни системи, греди и множество грозни, но скъпи антики.

Но с всичката си скъпа подредба Теди нехаеше за безценния си дом. Подът беше покрит с тънък слой прах, прозорците със сажди, а мебелите с пласт мръсотия.

Лизи реши, че апартаментът е фантастичен. Говореше й за нещо. Но не знаеше точно какво.

Гардеробите и шкафовете му бяха стряскащо празни, вместо в тях вещите му бяха струпани в ъглите, разпилени по всички повърхности и по пода. „Разполага с всички прости и високотехнологични играчки на богато американче“, помисли Лизи.

Тя хвърли поглед наоколо, разглеждайки вещите: четири купи от бразилското световно първенство, пет малки лаптопа, три айпода, два айфона, ксерокс. Двуметрови купчини списания — „Ескуайър“, „Максим“ и „Мъжкото здраве“. Еднометрови купчини вестници „Уолстрийт Джърнъл“, „Файненшъл Таймс“ и „Икономист“. Два комплекта стикове за голф, гигантска домашна аудиосистема и двуметров триизмерен телевизор с плосък екран. Преброи: трийсет и един каскета за бейзбол, трийсет и два чифта шорти, тринайсет якета без ръкави...

Нямаше парцал или метла, шпатула или солница.

Али бе посмяла да го навести *веднъж*.

— Не бива да казваш на майка си. — Тед събра шепа монети от масичката за кафе.

— Прав си — отговори Лизи, сядайки на едно от многобройните му бюра. — Ще полудее. Тя мрази порно.

— Ако искаш да изкараш пари за носа си, да знаеш, че тези момичета правят цяло състояние. — Той натъпка дребните в джоба си. — Имай го предвид.

— Състояние ли? — попита тя заинтригувано. — Колко?

— По бон на ден, поне така казва Фишман. — Той коленичи на пода, за да стигне под масата.

— По хиляда на ден? Да му се не види — отвърна тя, разглеждайки работното му място. — Или пък ти би могъл да ми дадеш парите.

— Не — отсече той. — Каквото имам, съм си го спечелил, и ти трябва да последваш примера ми.

Върху писалищата му бяха наредени клавиатура до клавиатура и повече компютри, отколкото тя можеше да преброи. Над тях върху рафт бяха наредени пет монитора, работещи в мрежа, свързани безжично.

— Как става цялата тази работа?

— Той има студио. Слагат те в отделна стая. Събличаш се и танцуваш. Има компютър с камера, предполагам. Самият аз не съм бил там.

— Сама ли съм? В стаята?

— Разбира се. Опасност няма. Потребителите са онлайн. Регистрират се и после излизат. — Тед се изправи и отиде до кошчето за смет до писалището. Хвърли в него всички монети, които бе събрал. — Голф клубът се провали, между другото.

— Може ли данося дегизировка?

— Каква например?

— Перука, очила?

— Да, може. И използвай фалшиво име.

Лизи си помисли, че ако си сложи перука и прикрие с грим луничките и рождените си петна, може би никой няма да я разпознае.

— Кой е този? Кой е Фишман?

Теди обясни.

Двамата се били срещнали в Уортън през деветдесет и осма. Фишман бил слаб, с несъразмерна глава, и се изживявал като филмов продуцент. Когато комедиите му се провалили, решил да продуцира порно със сценарий. Както се изрази Теди — „порно с повествование за мислещи мъже“. Обзавел си студио близо до Ел Ей, но и там го докарал до под кривата круша: мислещият мъж зяпал порно и преставал да мисли. Върнал се на изток, намерил инвеститори и успял да изгради мрежа от двайсет и девет секссайта, които обслужвали САЩ и Западна Европа.

— А ти как влезе в бизнеса? — попита Лизи.

— Не съм влизал. — Теди отново бе на колене и ровеше под канапето. — Приятелче ми е.

— И така — започна Лизи и се върна до писалището, — ако се хвана с тази работа, да речем, за около месец... Мислиш ли, че ще изкарам двайсет бона?

Той се изправи и обтегна гърба си.

— Парите на баба ти са предназначени за колежа. Не разочаровай майка си. Тя още е в траур.

Лизи кимна.

— И аз съм в траур. Всички сме в траур.

Теди се обърна и изгледа Лизи, когато тя стана и се доближи до прозореца.

— Всъщност — поде той, наблюдавайки я как вдига щорите и се взира в леещия се дъжд — може би не трябва. Беше лоша идея.

— Защо? — попита тя.

— Забрави за това... Ако майка ти разбере, това ще е краят.

— Няма да забравя — промълви Лизи, докато се взираше навън към Канал Стрийт: локвите, рушащите се сгради, червените примигващи светофари. — Дай ми номера. — Тя погледна пръстите си, изцапани със сажди. — Чистиш ли някога? Тук е като в кочина.

— Я по-учтиво! Звъниш ми посред нощ... Какво изобщо търсиш тук?

— Срещнах Уедър. Клубът не струвал... — Лизи се усмихна, прекоси стаята и отново седна зад бюрото на Тед. — Дай ми номера

му. Сериозно. Ще го проверя.

Под дивана Тед откри чашка от пудинг, изцапана с шоколад лъжица и пликчета от пържени картофи, със сол по дъното.

— Само ако ми кажеш... ако ми помогнеш. Как, по дяволите, да убедя майка ти да дойде на кратка ваканция с мен? Какво да направя?

— Първо, наеми домашна помощница.

— Да ти го начукам, Лизи.

Лизи се усмихна и се облакът на клавиатурата. Един монитор оживя. Тя се завъртя на стола, изненадана и развълнувана.

— О, виж това... — Нахлузи си чифт слушалки.

На монитора жена с плитчици отпиваше от безалкохолен коктейл и говореше по телефона. На гащичките ѝ пишеше: „Купонджийките са тук“. Ако не броим тях, беше чисто гола, а малките ѝ гърди бяха настръхнали, сякаш ѝ е студено. Лизи се заслуша.

— Говори за приемните си изпити.

— Това е един от сайтовете. — Теди грабна лист и химикалка.

— Теди?

— Какво?

— Защо гледаш това?

— Може да инвестирам. — Той се приближи и ѝ подаде номера на Фишман. — Мобилният му телефон.

— Майка ми ще те убие — каза развеселено Лизи. Взе номера и свали слушалките.

— Не се шегувай.

— Няма да те издам.

— Слушай. Али иска да постъпиш в „Джулиард“. Можеш да го направиш и междувременно да си получиш носа.

— Никога няма да ме приемат — заяви Лизи. — А между другото, за носа тя изобщо няма да забележи. Изтъняват го отстрани само по милиметър. — Тя прибра номера в джинсите си, стана и тръгна с плавна стъпка към коридора. — Много мило от твоя страна. Наистина. Да ми помогнеш. Ето какво майка ми харесва в теб. Че си мил. И щедър.

— Щастлив съм да помогна. Сега и ти ми помогни.

— Разбира се. Как?

— Как да... как да я измъкна? От къщата, от града?

— Защо? Какви са ти намеренията?

Той замълча за малко.

— Да продължа... да опознавам майка ти.

— Защо първо не се ожениш за нея?

Той се оживи.

— Допускаш ли, че тя ще се омъжи за мен? Ако ѝ поискам ръката?

Лизи се усмихна и нахлузи подгизналите си балеринки.

— Може ли да ползвам тоалетната?

— Разбира се — отвърна той, като ѝ посочи ъгъла на коридора, и викна след нея: — Не ми отговори.

В тоалетната тя започна да отваря шкафовете в търсене на презервативи, лубрикант, сексиграчки. Нещо. Каквото и да е. Но намери само козметика, козметика и още козметика.

Надникна зад завесата: и там нямаше нищо, само шампоан, сапун и балсам за коса.

Седна на тоалетната чиния да се изпишка и взе четката за зъби на Тед. Използва я да разрови препълненото кошче за смет. Това беше последната ѝ надежда да намери нещо. Тоалетна хартия... опаковки от бонбони против кашлица...

И накрая го откри — чак на дъното: гилза от червило.

С помощта на четката за зъби Лизи я извади и я завъртя между пръстите си. Отвори червилото — беше тъмнорозово. Тя прочете етикета на дъното: „Фуксия“

„Фуксия Флаш“.

Не беше червило, което Али би купила. Ако ползваше. Кое не правеше.

„Може пък Тед да има сестра“, помисли си Лизи. Или асистентка. Или приятелка. Али подозираше, че той се среща не само с нея. Едно беше сигурно: червилото не беше на чистачката.

Лизи стана, пусна водата и уви гилзата в тоалетна хартия. Пъхна я в задния джоб на джинсите си, до листчето с номера на Фишман.

— Влакът ли ще хванеш? — попита Теди, посягайки към външната врата, за да я отвори. Доволен беше да я види, че си тръгва.

— Сигурно — отвърна Лизи.

— Имаш ли нужда от пари? Мога да извикам такси...

— Не, благодаря. Ще повървя. — Тя се мушна покрай него към изхода. — Нали няма да й кажеш? Никога?

— *Никога* — повтори той. — Ще убие и двама ни.

— Като нищо.

— Добре. Съгласен съм. Внимавай на връщане.

— Обещавам.

Мобилният му иззвъня. Той го извади от джоба си и погледна екранчето.

— Виж. Майка ти.

— Поздрави я от мен — извика Лизи през рамо.

— Ще се въздържа.

„Може би той сънува“, помисли си Али. А може всички мъже да се събуждаха така. Не знаеше. Но неговата миризма — на пот и на мускус — толкова силно я възбуждаше, че тя посегна надолу и го погали леко между краката.

Клепачите на Джейк потрепнаха и той отвори очи.

— Добро утро — прошепна той и ѝ се усмихна.

Тя леко се извъртя да го възседне, но Джейк я спря и я положи обратно върху възглавницата. Прегърна я, легна върху нея и я притисна с бедрата си. Отпусна се на лакти и зарови лице в шията на Али. Вдигна ръка от гърдите ѝ само за да я замени с устните си. Другата му ръка се плъзна надолу към дупето ѝ и го притисна.

Али го посрещна, като вдигна колене и захапа рамото му. Прокара пръсти през косата му и я подръпна. Леката болка го подлуди.

Когато приключиха, тя се отдръпна и загледа челюстта му с наболата брада, израсла за една нощ, докато спяха, очертанията на корема му, изваян и стегнат, като създаден от скулптор.

Сутрешен секс с готин пич, определи тя, докато го гледаше. Пич. Вече не момче, но още не напълно мъж.

Картата на Европа висеше на стената. Габърчета с перлени връхчета бележеха градовете, които искаше да посети: Лондон, Рим. Барселона, Париж, Виена, Будапеща, Берлин, Флоренция...

Джейк се беше изправил гол върху възглавниците в горната част на леглото. Проучваше маршрута ѝ.

— Какво е това? — попита той заинтригувано.

Али се зададе откъм банята.

— Събирам пари за пътешествие. Ще ми трябват само четиресет години.

— Вземи ме със себе си.

Тя пропълзя до него и посочи габърчето с номер едно.

— Първо Барселона. Тя е първа. Заради „Маджестик“.

— Какво е това?

— Хотел. Петзвезден хотел. — Тя премести пръста си на север към Франция. — После Париж, заради хотел „Риц“

— Няма ли пансиони? — попита с усмивка Джейк.

— Никакви раници. Никакви пансиони. Хотели с пет звезди по целия път.

— Защо?

И Али започна да обяснява.

Беше на шест, когато с майка ѝ отседнаха за две нощи в „Ноб Хил“ във Феърмонт. Клер току-що бе погребала баща ѝ в Колма, Калифорния, близо до Сан Франсиско — родното му място.

Към полунощ, на втората вечер от престоя им, Али се събуди в огромното легло сама, сама в стаята. Измъкна се изпод завивките, за да потърси Клер в банята, като през цялото време викаше: „Мамо? Мамо?“.

Клер я нямаше.

Дребничката Али, тежаща двайсет и два килограма, по бяла нощница с набрани ръкави, взе асансьора за фойето, но застина на място и отстъпи, когато вратите се отвориха и орда гости на хотела нахлуха вътре, като се клатушкаха.

Тя не успя да се промъкне край тях и да излезе. Качи се обратно сред облак парфюм, афтършейв и пот, взряна в глезени, подгъви и обувки: мъжките бяха черни, а женските — лъскави, с високи токчета.

На третия етаж тълпата изчезна, викайки през рамо „Лека нощ“, „Ще се видим на закуска“ и „Бъдете послушни“, с изключение на двойката, натискаща се в ъгъла.

Не бяха я видели, нито тя тях, преди множеството да се разпръсне. Докато се изкачваха, Али наблюдаваше за първи път мъж и жена, обзети от страст: прегръщаха се, стенеха и се целуваха. Сякаш се надпреварват, помисли Али, да видят кой първи ще изяде другия, като гладни гърчеци се зомбита.

Когато асансьорът спря на шестия етаж и вратите се отвориха, двамата се откъснаха един от друг и се запрепъваха навън.

— Олеле! — извика момичето, когато мярна през рамо Али.

— Уф — изохка мъжът, докато вратите се затваряха.

— Почакай! — провикна се жената, но Али вече натискаше бутона за слизване към фойето, отново и отново, за втори път тази нощ.

— Откриха ме — разказваше Али. — След полунощ. Блуждаеща из фойето да я търся.

Джейк бе притаил дъх.

— Къде беше отишла майка ти?

— Никой не знаеше — отвърна Али и сви рамене.

Дежурният, с черен фрак, онази нощ обиколи с нея хотела. Да търсят майка ѝ.

Провериха в библиотеката. Погледнаха в трапезариите. Заведо я в кухнята, където готвачът я почерпи с препечен хляб, шоколадови бисквити, още горещи, и чаша мляко. Обходиха ръка за ръка балните зали.

В една от тях имаше сватба. Но на своите шест годинки тя помисли, че са на бал. Свиреше оркестър. Тя и дежурният изтанцуваха няколко песни, смесвайки се с гостите. Али гледаше замаяна, с широко отворени очи, втренчени в булката с дълга бяла сатенена рокля, воал и диадема. Младоженецът, с черен фрак, я прегръщаше.

Намериха Клер в четири без петнайсет, строполена на стол в залата, украсена в стил Тонга. В скръбта си беше пила до припадък и беше заспала.

Всички се грижеха за нея. В хотела. Чувстваше се като принцеса.

Ако не беше фактът, че бяха погребали татко ѝ същия следобед, беше като в приказка на живо.

— Отсядал ли си някога в луксозен хотел?

Джейк поклати глава.

— Знаех, че не е истина. Но след такава седмица и толкова тъжен ден... се чувствах като в сън.

По-късно, в кухнята, Али сложи варени яйца върху препечени кифлички и ги заля с холандски сос.

— Бях на дваисет и една и без пари — каза тя, загрижена за Джейк. — Имах дете. Знам какво е. — Тя му сервира яйцата.

Той ги нападна с нож и вилица.

— Никакви пари от теб. Съжалявам, госпожо.

Али му подаде чаша кафе.

— Ти си свърши работата.

— Професор Хюз, нека да се разберем...

— Не ме наричай така.

— Не искам и петак. — Той взе чека, който тя му бе дала, и го скъса, после остави парчетата на масата.

— Споразумяхме се за осем кинта на час — настоя Али.

— Седем.

— Седем.

— Кое то прави колко? Четиресет и два кинта. На чека пишеше петстотин.

— Но навярно имаш нужда от велосипед. Или от *храна*.

— Вчера не дойдох тук на работа.

— Виж, Джейк. Караш ме да се чувствам, като че ли съм ти платила със секс. Нека не смесваме нещата.

— Искях да ти *помогна*. Искях да бъда близо до теб. Резето, леглото... всичко беше претекст. — Джейк преглътна и се наведе над чинията си. — Дяволски вкусни яйца! — Той погледна Али. — Не си ли изумителна?

— Както кажеш. — Тя се облегна на кухненския плот и го загледа как яде. — Ами твоето напускане? Какво всъщност става?

Джейк продължи да се храни.

— Не ми харесват хората.

— Приятелите ли?

— Не точно.

— Приятелките?

— Не. Щях ли да седя тук? Никакви колежанки.

— Какво им е лошо на колежанките?

Той вдигна поглед от чинията и преглътна, а парченце от яйцето висеше на крайчеца на вилицата му.

— Най-хубавото на колеганките е, че след десет години вече няма да са колеганки и може би ще имат нещо интересно за разказване. — По брадичката му покапа жълтък. Той взе салфетка и се избърса.

— Не е честно — възрази Али. — Момичетата в моя клас имат много за разказване.

— За *бретоните* си и защо отказвам да гледам „Групата на петимата“.

Али се усмихна.

— Ако искам да гледам бейзбол, съмнявам си, че ти ще го приемеш лично. А и сексът с по-възрастни жени е по-добър.

— Вярно ли е?

— Повече от върховен — отговори Джейк. — По-възрастните жени имат по-добри маниери. Не са напудрени принцеси. Не преиграват. Както твърди брат ми, „първото правило на дзен гласи: по-възрастните жени са по-мъдри, а мъдростта прави мъжа по-добър. А по-добрият мъж носи щастие на жената. Щастлива жена, още по-добър мъж“.

— Това е теория.

— Наполовина спечелена битка — засмя се Джейк.

— Не вярвам. Възрастта не повишава интелекта.

— Добре, Али, ти си професорът. Гениална си — отбеляза сухо Джейк.

Али се направи, че не е чула.

— Във всеки случай, ако напускаш заради парите, сигурна съм, че „Браун“ има фонд за стипендии.

— Не искам да оставам в „Браун“ и не ти искам чека. — Той преглътна и последната хапка яйце и вдигна чинията си. — Къде е кофата за смет?

— Аз ще почистя. — Тя посегна към чинията. — Имаме мелачка на мивката.

— Сам ще се погрижа — заяви Джейк и я избута настрани. Отиде до мивката, взе гъбата и смете остатъците в канала. Изплакна чинията си и я избърса. — Не си ми майка. Подай ми тигана.

Али се обърна и грабна от печката тигана, в който бе готвила яйцата.

— Никога не чисти след мен, моля те.

— Няма — обеща тя и изхвърли водата от тигана. — Внушила си бях, че след секс трябва да ти измия чиниите и да ти вдигна чорапите... — Тя събра портокаловите кори от плота, хвърли ги в мивката и се понесе към хладилника.

Джейк спря да бърше.

— Не беше просто секс. Беше... правех любов.

Тя отвори хладилника и отново го затвори, забравила какво искаше да вземе.

— Не чувстваш ли същото?

Тя се обърна на място и не отговори. Джейк грабна тигана и го изтърка до блясък. Тя го наблюдаваше.

— Искях да ти дам нещо. Нещо за сбогом и късмет. Това е всичко — каза накрая.

— Не ти искам парите. И още не съм си тръгнал.

Али се облегна на плота и прокара пръсти през косата си. Чувстваше се уморена. Бяха спали само няколко часа.

Джейк спря крана, остави тигана и отиде до нея. Обгърна я с ръце през кръста, впи пръсти в кожата ѝ и я притисна. После я целуна по двете бузи и накрая по челото, сякаш бе момиченце.

— О, я стига — прошепна тя и завъртя очи.

Тогава той килна глава на една страна и целуна ъгълчето на устата ѝ. Дясната му ръка се озова зад главата ѝ, а лявата — на дупето ѝ. Притисна я към себе си за страстна, дълбока целувка с вкус на препечен хляб и кафе. Възхитително.

Али отвори очи.

— О, не. Сега какво ще правя с теб?

— Всичко, каквото поискаш.

— Трябва да прочета девет реферата. До понеделник на обяд.

— Давай — отговори Джейк и се върна при мивката. Взе гъбата.

— Ще довърша тук и ще оправя леглото. А ти си оправи косата.

— Не оправяй леглото.

— Започвай да работиш. Ще дойда при теб, преди да си тръгна.

Али се втренчи в него, но не помръдна.

Искаше той да остане. Приятно ѝ беше, че Джейк се чувства удобно тук, в нейната къща. Нямахте нужда тя да се прави на домакиня. Беше се вписал в обстановката и без нейните усилия. Като че живееше тук от години.

— Ще бъда в третата спалня. Тази с кашоните. Там работя.
Джейк кимна.

— Събудих ли те? — Стоеше на прага, подгизнал от глава до пети, лъхаше на уиски и топли мокри дрехи.

— Джейк, два през нощта е...

— Знам. Прости ми.

Беше се отбил в бирарията на Хенри Стрийт и бе обръщал шотове „Джони Уокър“, шот след шот, шот след шот.

Докато се нагани да плати и да намери обратния път до Кранбъри Стрийт, августовското небе сякаш се бе продънило. Дъждът се лееше като из ведро.

— Видях, че свети. Аз... си забравих... Тук си забравих нещо.

— Така е — потвърди Али и се обърна. Взе шала, шапката и очилата и му ги подаде. — Къде е Лизи?

— В някакъв клуб. С Уедър.

Али го загледа за миг.

— Тя знае ли? Знае ли за нас?

— Не. Не, кълна се.

— Ще донеса хавлиена кърпа. Хайде, влизай. — Тя отстъпи и отвори шкафа. — Налага се да ѝ кажа. Наясно си, нали? — Тя извади от долния рафт кърпа за плаж.

Джейк се втренчи в очилата и каскета си.

— Знам. Знам, че ще ѝ кажеш.

— Известно ли ти беше, че аз съм нейната майка? — Тя му подаде кърпата.

— Да — призна той, като я пое. Метна я на рамо.

— Но тя *остана с впечатление*, че и двамата сме изненадани. Не че имяхме възможност да ѝ съобщим точно тогава. На вечеря. Пред Тед.

— Имаш право — съгласи се той и удари с юмрук по каскета си. Нахлупи го с козирката назад и задълго затвори очи.

— Пиян ли си?

— Нещо такова, и ми е нужна помощта ти. — Той се облегна на стената.

— Искаш ли да се подсушиш? Мога да...

— Съжалявам — промълви той и успя да се закрепил на краката си. Дори не докосна кърпата. Хвърли поглед към горния етаж. — Значи, сме наясно? Аз... оставих тези неща... и останах в Бруклин, за да се върна уж за вещите си и да те видя. — Коленете му се подгънаха,

но той дойде на себе си и се стегна. — Аз... виж... написах сценарий. Актьорите го правят. Понякога.

— Сценарий ли?

— Историята на един филм. Опитвам се да накарам режисьора да го осъществи... този Марти... и имам нужда от помощта ти.

Али помълча.

— Колко изпи?

Джейк поклати глава.

— С Лизи спряхме на... не знам, някъде, и говорихме, и после тя си тръгна, а аз се върнах и се надявам да ми помогнеш. Ето защо се върнах.

— Заради *сценария* ти ли?

— Затова се върнах. — Той погледна слънчевите си очила. Хвърли поглед и към шала. — Нося шалове през лятото. — Замисли се над този факт. — Ето кой съм сега, Али. Какъв съм *станал*.

— Джейк.

— Научих се да пиша — продължи той. — Помниш ли? — Посегна към джоба си и извади книгата с меки корици, която Али му беше дала преди десет години. „Елементи на стила“.

— Боже — възкликна тя, когато ѝ я подаде. Гръбчето беше отпрано, както и предната корица, страниците бяха изпомачкани и огънати. На първата страница бе надраскано името ѝ. Не можеше да повярва.

— Сценарият ми е за огъня, за който ни преподаваше, в „Жените и професиите им“. „Триъгълният огън“.

Али кимна и му подаде книгата. Да, спомняше си „Триъгълният огън“. Беше го преподавала.

През 1911 година в Ню Йорк момичетата загиваха или сами скачаха в огньовете на фабриките. Оцелелите прокараха пътя за правата на работничките.

— Никой няма да го купи. Знаеш ли защо?

— Защо? — попита Али. Стилът, навярно. — Прекалено дълъг ли е?

— Трябваше да е деветдесет и осем страници.

— И?

— Излезе триста. Но не това е причината. Защото героините са момичета, които не прекаляват. Няма голи дупета. Нито показват...

цици и езици. И никой в Холивуд няма да даде и пет пари. Защото жените са облечени с *рокли*. Дълги рокли с високи яки.

— Много лошо.

— Тогава, в колежа, нищо не можех да направя. Сега съм във филмовия профсъюз, а онези момичета... Али, те са започнали всичко... борбата за правата на работничките... затова помислих, че ако поговориш с Марти...

— Аз?

— Той ще присъства на един купон в сряда вечерта. Желателно е да отида. Задължават ме. Агентите ми за връзки с обществеността. Марти ще бъде там. А кой познава жените по-добре от теб? Убеди го да направи филма, Али, моля те. Заради нас.

Тя го гледаше недоумяващо.

— Аз ли? — повтори тя. Какви ги говореше? — Искаш от мен да навия някакъв тип да направи... — Той изглеждаше толкова настойчив, така искрен, толкова пиян.

— По дяволите! — изведнъж отсече той. Сведе глава и застана неподвижно. — О, господи! — Озърна се наляво-надясно.

— Какво не е наред? Какво има?

Той се обърна и отвори вратата. Излетя в проливния дъжд, хукна по верандата и повърна през перилата.

Али пристъпи навън след него и потрепери.

Добрал се до тротоара, Джейк отново повърна.

— По дяволите! — немощно извика той, след което повърна за трети път.

Али слезе от верандата, за да му помогне. Застана под проливния дъжд и сложи ръка на гърба му. Джейк остана приведен и зачака следващия напън.

— Какво пи?

Той не отговори.

— Това беше. Приключих — промълви след малко. — Нищо не остана. — Плю се и се изправи. — Това беше прекрасният ти шоколадов кейк. Пилето и макароните. Извинявай.

Тя направи усилие да сдържи смеха си.

— Искаш ли вода?

Джейк кимна и се зазяпа в гърдите й. Можеше да ги види дори на слабото улично осветление. Ухили се.

— Радвам се да те видя.

Али погледна надолу и осъзна, че фланелката ѝ е подгизнала и през нея всичко се вижда. Тя се закри с ръце.

— Върни се вътре.

Двамата се качиха на верандата и влязоха в къщата.

След като Джейк си изплакна устата, а Али навлече пуловер, той я последва към спалнята на втория етаж, която се използваше като дневна.

— Извинявай — продума. — Чувствам, че може... да припадна.

— Нищо. Поспи си.

— Али?

— Кажи.

— Яд ме е, че ти позволих да ме отпратиш. Бях, бях... по-слаб тогава.

Али не отговори. Не бе сигурна, че е чула правилно. Посочи към канапето.

— Ще спиш там — каза тя.

Джейк не отвърна и седна на дивана с ниско сведена глава.

— Не и с мокрите дрехи. Ще вземеш...

— Съжалявам — повтори той и се поизправи, все още без да вдига глава. Съблече тениската си и я хвърли на пода. Стана и смъкна ципа на джинсите си.

— Ще ти изсуша нещата. — Тя вдигна тениската и положи всички усилия да се съсредоточи върху дрехите му, върху пода и върху всичко друго, само не и върху голата му мокра кожа.

Той събу джинсите си и слипът му се смъкна заедно с тях.

— Олеле, извинявай.

Али се извърна и се постара да не се засмее. Фамозният пенис си беше на мястото!

— Остани си с бельото. Сухо е. Напълно сухо.

Той обу слипа си, строполи се на канапето и затвори очи. Тя се обърна и вдигна джинсите от пода.

— Всички искат Ноа... а никой не иска Джейк... — промърмори той със затворени очи.

Али взе одеяло от облегалката на дивана и полека го зави. Джейк лежеше неподвижно, без капчица съзнание, заспал.

За миг тя постоя да го погледа. Формата на скулите. Извивката на устните. Очертанията на челюстта. Гъстите му мигли.

Все още я караше да остава без дъх. „Бих могла вечно да съзерцавам лицето му“, помисли тя.

Госпожа Робинсън. Ето коя беше тя. Каква досада.

Въздъхна като ученичка, на която са позволили да пие кафе, и после е будувала цяла нощ.

Долу в кухнята тя отвори лаптопа си и потърси в Гугъл Ноа Бийн.

Имаше го. Навсякъде. Както твърдеше Лизи. Стотици статии, стотици снимки: на червения килим; как върви по улицата; с костюм от три части, по боксерки, с фрак, с тениска. *Подробности* в мъжки списания; киноплакати. Усмехнат, позиращ.

Как бе могла да го пропусне? Лизи бе права — Али беше изкопаемо.

Десет минути по-късно, чувствайки се палава и леко непочтена, тя спря проверката си. Ами ако той се събуди и я завари? Пък и това беше царство на Лизи.

Или беше преди. Именно Лизи в шести клас бе продала своите томове за Нанси Дру, за да ги замени с Лий Чайлд и Винс Флин, и прекарваше по цяла вечер в Мрежата, и бърбореше на непознат за Али език: спореше за етиката на спама, някакви черни шапки, тролове, използване налични данни и софтуерни бъгове...

Али беше открила странна маска от празника на Гай Фокс^[1], висяща на таблата на леглото в стаята на Лизи. Върху огледалото дъщеря и бе надраскаш с червило думите: „Законът на анон“.

— Какво е анон? — попита Али една вечер.

Лизи вдигна поглед от салатата и боба.

— Анон — поясни тя — е член на група анархисти. Член на глобалния мозък на активистите.

Али замълча.

— Не знам какво означава. Това клуб ли е? Клуб онлайн?

Може и така да се каже — отговори Лизи и набоде с вилицата лист салата.

— Как да го възприемам? — погледна я бързешком Али, както когато знаеше, че Лизи лъже несъзнателно.

— Това са умници, които си правят шеги. Но само с онези, които си го заслужават, разбра ли?

Али загледа тринайсетгодишната си дъщеря и обсипаната ѝ с лунички брадичка. Не обичаше лошите шеги.

През януари, пет години по-късно, Лизи се бе обадила разплакана на майка си. Искала да се махне от „Дърам“. Чувствала нужда да си е у дома. Неин приятел се бил обесил и Лизи бе съкрушена.

Али разбра, че гениалният младеж бил и хакер. Намерил начин да пробие някакви данни от файловете на Техническия университет в Масачузетс и получил присъда от трийсет и пет години и глоба от един милион долара...

Лизи го обичаше. Той бе нейният герой.

Тогава бе изоставила живота си онлайн. Вместо това се запали по театъра и през пролетта щеше да се явява на прослушване в театъра „Дюк“.

Не получи роли в „Момчето прилеп: мюзикълът“ или в „Отело“, но шиеше костюми и рисуваше декори, и онова лято се върна променена: никакво стоене до късно през нощта и взирание в лаптопа. Вместо това си легаше най-късно в единайсет и се събуждаше в шест, за да пробяга петнайсет километра. Изхвърли маската на Гай Фокс.

Али не знаеше какво да мисли. Относно тази промяна. Дали да си отдъхне, или не.

Холивуд? Участие във филми? След като специалността ѝ бе международни отношения? След като искаше да направи света по-сигурно място?

Когато Джейк се събуди, намери тениската и джинсите си изсъхнали и топли, сгънати на масичката до канапето. Откри Али в кухнята, извини се и ѝ благодари. Тя го изпрати до вратата.

— Никаква операция на носа — заяви Али. — Не разрешавам да си оперира носа. — Реши да използва случая, че Джейк е сам и трезвен. — Има нужда някой мъж... по-възрастен мъж — не ти и не Тед — да я увери, че е красива такава каквато е. Този Марти... с когото искаш да се срещна. Той ще ѝ бъде полезен. Тя ми е споменавала за него. Сериозен ли е? Би ли могъл да ѝ повлияе?

— Да — кимна Джейк.

— Наследила го е от баща си. Несигурна е. Донякъде.

— Ами, ела на купона и ще придумам Марти да поговори с Лизи. За носа ѝ. Става ли?

— Определено. — Тя отключи вратата. — Може ли да доведе Тед?

— Не.

— Защо не?

— Така.

— Почакай — примоли се Али. — Той е инвеститор. Може би...

— Не и Тед.

— Защо не?

— Защото ще те придружавам аз.

Али си пое дъх и завъртя глава.

— Джейк! Излизаш с дъщеря ми!

— Какво? Нищо подобно!

— Тя си въобразява, че е така!

— Тя дори не ме харесва!

— Напротив!

— Убедена е, че съм скучен. Лизи е забавна. Трябва ѝ някой забавен, някой като — знам ли — Джеймс Франко.

— Кой?

— Никой. Няма значение. Слушай. Когато разбрах коя е, край. По свое желание дойдох на тази вечеря. Не съм я и докоснал. Тя мисли, че съм гей. Вчера ме попита дали не съм гей. Не ми е гадже.

— Няма значение, длъжна съм да ѝ кажа.

— Все едно ми е! Кажи ѝ! И аз ще ѝ кажа! Знаеш ли какво ще направи? Ще се изсмее. Тя е изумителна... изумително момиче. Не се срещам с момичета.

Али обмисли думите му.

— Не знам.

— Да се обзаложим. Ако ѝ се стори забавно, което и ще стане, идваш на купона. Напускам Ню Йорк в петък вечерта.

— Хубаво — отвърна Али. — И двамата ще ѝ кажем, и ако всичко с нея е наред, ако не е съкрушена, ще дойда.

— Добре. А Марти ще я увери, че харесва носа ѝ. Марти е влюбен в него. Аз също. Всички сме влюбени в носа ѝ.

— Но не бива да ме придружаваш ти. Обвързана съм.

— Къде ти е пръстенът?

Пръстенът ѝ ли?

— Ще взема Тед.

— Тед ще си остане вкъщи. Този път ще постъпиш по моя начин.

Али направи гримаса.

— Знаеш ли, че съм на четиресет сега, Джейк? На четиресет и една?

— Благодаря за нощувката, кафето и вечерята. Готова ли си?

— За какво? — недоволно попита Али. Джейк си сложи шапката, нахлупи ниско козирката и засенчи лицето си. Открехна входната врата. Али ахна.

Тротоарът бъкаше от папараци, засвяткаха фотоапарати. Всички извикаха в един глас:

— Ноа! Ноа! Ноа, обърни се насам!

Али отстъпи и Джейк затвори вратата.

— Ще изпратя кола в сряда. В единайсет часа.

Тя се обърка.

— В единайсет сутринта ли?

Той се усмихна.

— Не. В единайсет вечерта. Тогава започват купоните, *професоре*.

[1] Член на бунтовническа група католически заговорници, неуспешно опитали се да взривят Парламента. Сега — празник, който се ознаменува с огньове и фойерверки — Б.пр. ↑

На дивана я чакаха деветте последни реферата. Настанена във фотьойла, с червена химикалка в ръка, Али се опита да ги чете. С кой да започне? Не беше сигурна: „Нин, голямата малка писателка“? „Анаис и «по-младият мъж»“? „Нин и «Нарцисистът»“? „Лъжи и връзки“?

Не можеше да реши. Беше заобиколена от кашони. Използваше работната си стая за склад. Наскоро бе открила някакви детски дрехи, коледни премени и истински кожени обувки. Червено кадифено палто запълваше една от кутиите и чакаше Лизи да го изпробва. „Дано ѝ стане“, помисли Али и се взря в дрехата. На десет Лизи бе по-висока, отколкото Али на дванайсет.

Сега трябваше да чете.

Защо не четеше? Палтото бе подсетило Али за първата ѝ целувка. Първата ѝ истинска целувка.

Чейс Фентън бе напуснал фойето, за да помогне на майка си да занесе нещо горе. Али стоеше в първа позиция — упражняваше балетни стъпки, в очакване на Клер.

Втрещена в кожени обувки, реши, че е прекалено голяма за ролята на Мери Джейн. На тринайсет, засмя се тя, а още с катарамите? Скоро Клер трябваше да ѝ купи нови. Без каишки. Задължително.

Бащата на Чейс, господин Фентън, се зададе с препъване откъм тоалетната, весел и тананикащ някаква коледна мелодия. Видя Али, пристегна вратовръзката си, напъха в панталона пешовете на ризата си и колебливо я приближи. Изглеждаше изненадан.

— Тръгваш ли си, Али?

— Да, господин Фентън.

Червеното кадифено палто висеше на ръката ѝ.

— Къде е майка ти?

— Не знам. — Тя погледна към кухнята. — Може би си взема довиждане?

— Е — поде той и се дотътри по-близо. — Радвам се, че те видях, скъпа. Наистина. Трябва да се виждаме по-често. — Той разтвори широко ръце, прегърна я и я придърпа към себе си. После се наведе и я целуна, разтваряйки устните ѝ с език.

Али беше шокирана.

Очакваше да я целунат. Беше сигурна, че Чейс ще я целуне, ако откраднеха миг насаме. Бяха говорили за това в часа по математика. Беше ѝ изпратил бележка: „Ще се целуваме. Довечера“.

Но господин Фентън целуна Али на коледното празненство. Не Чейс. Подпийналият мъж я целуна, отдалечи се с несигурни крачки и след минута бе забравил.

Али обаче запомни. Първата си целувка. Първата си целувка с език. Първата си целувка със старшия съдружник в „Голдмън Саш“.

Когато стигна вкъщи, събу обувките си и ги подаде на Клер.

— За Армията на спасението — заяви тя. — Прекалено голяма съм за тях. — После изтича горе и се обади на Ана. — Гадост! — извика тя със смях. — Дърташкият му език! — Още усещаше вкуса на джина.

Али вдигна поглед от червеното кадифено палто. Бе чула бръмченето на косачка за трева. Или поне така ѝ се стори. Заля я ароматът на прясно окосена трева. Някой... някой косеше моравата. Тя стана да погледне.

В задния двор Джейк забави ход и спря машината, когато Али нагази в меката трева.

— Какво правиш? — попита тя със смях.

— На какво ти прилича?

— Джейк!

— Какво? — Той избърса потното си чело. Денят бе необичайно горещ за последните дни на май. Джейк беше бос, само по джинси. — Искам да го направя.

— Но защо?

— Имаш нужда от помощ. Тази къща и този двор... Искам да изрежа храстите около вратата. Така е по-безопасно. И може би да поставим някакви сензори? Мислила ли си за това? — Той изглеждаше недоволен от състоянието на двора.

— Благодаря — отвърна Али. — Сериозно ли говориш?

— Защо не? Ето как действат момчетата Бийн.

Тя можеше само да се усмихне. Как да се бори с него?

— Любовната игра започва с косене на ливадата.

— Любовната игра ли? — попита тя. — Мислех, че ще си тръгваш!

— Да изхвърлиш боклука. Да ѝ отвориш вратата. Да гасиш лампата без подсещане. Да се отнасяш с дамата си като с кралица, каквато е.

— *Твоята* дама? Аз съм твоята дама?

— Моя за момента. Пълно притежание. Всичките ми братя са щастливо женени. При тях това работи. Не си ли съгласна?

Али сви рамене.

— Не знам, Джейк. Как бих могла да знам? Погледни живота ми. Джейк се усмихна.

— Слушай, сгъваш кърпите си за бърсане на триъгълници. Това е класа. У нас сгъваме нашите на две. Справяш се чудесно.

Али се засмя и го загледа.

Защо имаше чувството, че го познава от години?

— Ами тази разнебитена ограда? — Джейк посочи синджира, крепящ оградата около двора. — Искам да я поправя. Аз ще си върша моята работа. Ти — твоята. Ще се срещнем под душа след час и половина.

Али стоеше с ръце на кръста.

— Значи, да отида горе и да чета за Гор Видал и Хенри Милър, докато ти си тук гол и потен? Стига, бе!

— Ще се справиш — закачливо подхвърли Джейк. — Вярвам, че можеш. Давай.

Тя погледна косачката.

— Не бива да я буташ насам-натам бос. Може да ти отреже някой пръст.

— *При теб* може и да се случи — отвърна Джейк. Дръпна шнура и задейства остриетата.

— *Спал* си с майка ми? — шокирано попита Лизи. Взираше се в празното пространство, опитвайки се да преглътне чутото. — И майка ми е правила *истински секс*?

Беше вторник сутринта. Седяха в бара на Бъди в Трибека.

Джейк стискаше чаша кафе и се тъпчеше с бисквити от една кошница. С тежък махмурлук, той кимна на Лизи. Обществото на „Сивите гъски“ му бе платило да присъства на тържеството им предишната нощ, продължило от полунощ до пет сутринта. Сега беше десет и той се бе вкопчил в кафето си, взе едно то го пазеше да не отлети.

— Ето защо ми се е обаждала! — възкликна Лизи. — Вчера ми е звъняла сто пъти!

— Може ли да не повишаваш глас? — помоли любезно Джейк. Главата му пулсираше.

— Съжалявам, но това е просто невероятно. — Лизи беше възхитена.

— Обади ѝ се. Искате да говорите.

— Не мога да повярвам, че съм пропуснала тази веселба.

— Моля?

— Трябваше нещо да ми подсказже... — Мислите ѝ полетяха към съботната вечер: пристигането на Джейк, реакцията на Али. После си припомни. — Тя побягна! Когато те видя! След като се ръкувахте!

— Какво? — Джейк захапа една масленка.

— Тя се изстреля нагоре по стълбите! Беше напълно обезумяла! Не мога да повярвам колко съм глупава!

— Така ли... така ли го възприемаш? — попита той, докато дъвчеше мазната хапка. Остави бисквитата и надигна чашата си. — За това ли те е грижа? Че не си се усетила?

Лизи го слушаше с половин ухо. Развълнувана, дръпна чантата си от бара и затърси телефона си.

— Чакай, значи знае? — попита разсеяно.

— Какво да знае?

— Какво ми казваш в момента.

— Да.

— Обсъдихте го?

— Точно така.

Тя поклати глава. Беше прекалено хубаво. Написа есемес на Уедър, пръстите ѝ летяха по екрана.

— Уедър ще си умре от удоволствие от тази история. — Тя остави телефона на бара и насочи вниманието си към Джейк. — Не мога да повярвам, че е изчукала някакъв студент.

— Изчукала? — Джейк потрепна и остави чашата си на бара. — Не беше чукане.

— Но ти си ѝ бил студент! Толкова е дръзка!

— Не, не е. — Огледа се и направи знак на бармана отново да напълни чашата му с кафе. — Но се чувстваш добре, нали? Не си разтревожена?

Лизи провери телефона си. Не спираше да се усмихва.

— Разтревожена ли? Не. Според мен е гадно.

— Защо да е гадно?

— Защото ми е майка. Трябва ли да ти обяснявам? — Тя се плъзна от високия стол.

— Може да ти е майка, но е и жена.

— Без майтап. Ще платиш ли сока? Имам репетиция. Трябва да тичам.

— Разбира се, но... има и още.

— О, Уедър! — извика Лизи и вдигна телефона, за да му покаже есемеса. — Уедър ми е написала: „Каква лоша мама!“. — В отговор пръстите на Лизи литнаха. — Уедър обожава майка ми... Влюбена е в нея...

Джейк използва шанса си.

— И аз — довърши той.

Лизи вдигна поглед и се усмихна, но продължи да пише. Не го бе чула.

Джейк повтори по-силно:

— И аз съм влюбен в майка ти.

Този път тя го чу и погледна към него, глуповато изчервена. Смехът изчезна от очите ѝ.

Джейк отново склучи ръце около чашата си като за молитва.

— Лизи спря да пише и остави телефона на бара. После размисли, отново го взе и го пхна в чантата си. Започна да си играе с гривната си. Накрая се обърна и попита:

— Не знаеше ли? Че сме роднини? Докато не я видя? — В гласа ѝ звучеше обида.

— Не — отвърна Джейк. — И двамата се изненадахме.

Лизи кимна.

— Това ли е твоята версия?

— Версията ми? — Той повдигна вежди и поклати глава. — Не съм я сглобявал.

Лизи го изгледа косо.

— Но си познавал семейство Хюз. Познавал си и Провидънс.

— Беше преди десет години. — Джейк сви рамене и я погледна над чашата си с широко отворени невинни очи. — Ти я наричаше „мама“.

Лизи го проучваше.

— Знаеш ли — започна тя, — само защото играеш *донякъде* добре пред камерата, не означава...

— Какво? Какво? Какво трябва да кажа, за да ми повярваш?

— Първо, престани да заекваш — снизходително го прекъсна Лизи. — И второ, нищо не *можеш* да кажеш. Знам, че лъжеш. Не беше *изненадан*, когато се здрависахте.

— Стига. Бях...

— Престани — енергично извика тя, прекъсвайки думите му. — Спри. Обидно е. За тъпа ли ме имаш? Вземах класовете по два и завърших училище на *шестнайсет*. Приключих с „Дюк“ за *три* години. С отличие. Коефициентът ми за интелигентност е по-висок, отколкото на деветдесет и девет процента от населението.

Джейк не отговори.

Лизи продължи:

— Падах си по теб... за около месец. — Опитвах се да прекарам нощта с теб, в твоя хотел, около три седмици. Хайде, моля! Ти ме използваш, за да се добереш до майка ми. Признай си, *Джейк*. Престани да лъжеш и се дръж като мъж. Просто си признай. Знам истината. Няма нужда да...

— Добре — изломоти той. — Бях влюбен в нея преди десет години! Мислех, че още съм, но не бях сигурен, а се оказа истина! Права си! Извърших го! Излъгах! Прости ми! — довърши той.

Лизи се облегна на бара и се усмихна. Това беше! Тя искаше да го срази. Стремеше се да спечели и успя. Дотук добре.

— Ясно — каза тя, прощавайки му начаса. — Всъщност всичко си отива на мястото.

— Какво си отива на мястото? — попита горчиво Джейк.

— Ти и майка ми. И двамата сте готини. И двамата сте ревльовци.

— Какво? Не съм...

— И двамата сте откровени. Сладки сте. И двамата не ви бива да лъжете.

— Истина е — съгласи се Джейк.

— Фактически сте идеални един за друг! — засмя се Лизи. — Странно ли ти се вижда?

Джейк я загледа за момент, спомняйки си уикенда в Провидънс.

— Знаеш ли, *запознахме се*, когато ти беше на десет.

— Така ли? — възкликна тя. Беше сутрин, пълна с изненади. — Все още разтърсваш света ми.^[1]

— Майка ти ме нае да сглобя едно легло. За рождения ти ден.

— Ти ли го сглоби?

Джейк се усмихна.

— Завинтих всичко на мястото му. — Отпи от кафето си. — Човече, вие двете въобще не си приличате.

— Напротив. — Лизи отново се плъзна от стола си.

— Но никой не мисли така, защото аз съм висока и внушителна, а тя е ниска и... знаеш...

— Каква? Хубава? Умна? Секси?

— Да. Видя ли? Казах ти, че си приличаме. — Тя посегна към чантата и извади телефона си. — Имам прослушване. Трябва да бягам. — Написа още едно съобщение на Уедър. Имаха среща.

— Какво прослушване?

— За момиче пред камера, но не казвай на майка ми.

— Наведе си и допи сока си до последната капка. — Почакай. Ти си влюбен. А тя? Обича ли те? Майка ми?

— Не съм й признавал. — Джейк се поизправи. — Момиче пред камера, а?

— Тя обича ли те? Как мислиш?

— Не знам.

Тя започна да рови в чантата си за портфейла.

— Не мога да го намеря. Ще платиш ли закуската?

— Да, разбира се, но почакай малко. Какъв вид момиче пред камера?

— Единственият. — Тя праметна чантата си през рамо. — Трябва да ѝ признаеш. Да чуеш какво ще каже.

— Секскамера ли?

— Ще бъде само прослушване, а и Уедър ще дойде.

— Защо трябва да правиш това?

— За да си купя нос.

— Спри. Може ли да го обсъдим, преди да тръгнеш?

— Не. Закъснявам. — Тя се наведе, целуна го по бузата и забърза към изхода. — Обичам този живот! — извика през бара и се шмугна през вратата.

Разтревожен, Джейк махна на бармана да му донесе сметката. Посегна телефона си и набра Али.

[1] Цитат от албум на британската рокгрупа „Файв стар“ — Б.пр.

Али и Джейк гледаха в тавана. Бузите им бяха порозовели от вдигащата се пара.

И двамата бяха голи в горещата вана. Али лежеше върху Джейк, с гръб, облегнат върху гърдите му, а главата ѝ почиваше на рамото му.

Той галеше тялото ѝ с мъничък сапун, сякаш играеше на оиджа^[1].

— Мислила ли си да се омъжиш? — попита той и завъртя розовото сапунче по корема ѝ.

— Велики боже — възкликна Али и затвори очи, наслаждавайки се на нежните му ласки. — Не мога дори да ходя по срещи, камо ли да се омъжвам...

— Защо не? — попита той и плъзна сапуна по лявата ѝ гърда. Завъртя го, после го спусна към кръста ѝ.

— Стратегия — отвърна тя. — Изкарвам седемдесет хиляди на година! Петдесет след данъците... Сама съм... Предстои колеж за Лизи, не знам, може би ще ми струва трийсет и пет бона на година, но до времето, когато Лизи постъпи... Не мога да си позволя гувернантка.

Джейк обмисли думите ѝ.

— Как ще се запознаеш с когото и да било?

— Няма — отвърна Али без самосъжаление. — Но нищо, имам план...

— Кажу ми — подкани я той. Прокара сапуна по късия диагонал, свързващ краката с тялото ѝ. Бикини линията на Али, ако изобщо имаше бански. После го плъзна между краката ѝ. — Разкрий ми този план.

Тя потрепери от наслада и затвори очи.

— За бога, чувството е толкова...

— Какъв е планът? Искам да знам.

Али се усмихна.

— Сигурен ли си?

— Да. Какъв е планът? — Той върна сапуна към корема ѝ.

Али отстъпи.

— Когато Лизи завърши училище и заживее самостоятелно, ще си намеря любовник за френска връзка.

— Френска ли? — попита Джейк, подразнен, защото не беше французин. Имаше ирландски, италиански и полски произход. Американец. — Защо трябва да бъде французин?

— Не. Френска връзка — поправи го Али. — Означава да се обичаме и да ме издържа, но без да се женим.

Джейк замълча. Втренчи се в една от плочките на стената.

— Планът ти е да си намериш чичко паричко?

— Не — настоя тя. — Любовник. Като цивилизовани зрели хора да се обичаме един друг. Прекалено възрастни сме, за да...

— Ще му станеш *държанка*!

— Не! — засмя се Али. — Ще бъде лудо влюбен. В мен. Просто ще бъде прекалено зает за обичайните хетеро нормативни отношения.

— Хетеро нормативни? Искаш да кажеш, като брак? Ще бъде твърде зает да се ожени за теб? Моля? — присмя й се Джейк. — Такъв ли е планът на изтъкнатия преподавател феминист от „Браун“?

Али се засмя. Наведе се напред и намести дупето си между краката му. Пресегна се и пусна крана. Водата изстиваше, а тя искаше да е гореща.

— И как ще стане? Чрез сводница ли?

Али направи гримаса и се завъртя с лице към Джейк. Присви колене до гърдите си, а той остави сапуна на ръба на ваната.

— Е! — продължи тя. — Всяка седмица ще изпраща кола с шофьор, която ще ме води в петзвездния хотел, в който е отседнал. Ако е в Ню Йорк. Друг път шофьорът ще ме кара до летището и ще ми връчва билет.

— И?

— Ще отивам в стаята му. Но него няма да го има. Никога няма да е там.

— Защо не? Къде ще бъде?

— Прекалено е зает.

— Твърде зает ли? Отново зает? Когато си изминала всичкия този път?

— Да. *Но!* Леглото е *отрупано* с подаръци.

— Подаръци ли?

— Торбички, пълни с изискано бельо, шоколади, обувки...

Джейк поклати глава.

— Ще се обадя на Миър. Първата ми работа в понеделник. Али Хюз не е феминистка.

Али се изправи.

— Точно така. И Миър ще се съгласи. Али не е марксистка. Не е и феминистка: термин, който сто души възприемат по сто различни начина. А Миър се гордее, че е постфеминистка, защото е „секспозитивна“ — отвърна тя. — Друг термин, който ме подлудява... защото подсказва, че ако мразя порното, съм секснегативна. Каквато не съм.

— Очевидно.

— После каза... обвини ме, че по-скоро съм от третата вълна феминистики, защото съм заемала някаква критична позиция. Заявих й, че ако трябва да ме категоризира или каквото там... може да ме определи като старомодна феминистка по душа с майчински уклони. — Тя въздъхна. — И ти можеш да го повториш.

Джейк се усмихна.

— Да не те боднах по слабото място?

Али отново се отпусна във водата.

— Съжалявам. Но тълкуванията на Миър са толкова категорични, че ме карат... и аз не знам. Толкова много хора хранят и обличат момичетата, защитават жените... без да са последователи на Миър или някое движение.

Джейк се наведе, сложи ръце върху бедрата на Али и ги погали в сапунената вода.

— Май бяхме стигнали до хотела?

— Определено. — Но не можа да се удържи и подхвана отново: — Миър ме отмъкна от катедрата по икономика. Въобразяваше си, че съм *точно* като нея. От главата до краката. Но не съм и сега съм нейната колосална грешка... огромно разочарование... защото вярвам в това зло — свободния пазар. Капитализма. Сега иска да изрита задника ми от борда.

— Кой би изритал такъв прекрасен задник?

— Миър — отвърна тя и отново се отпусна.

— Дишай — окуражи я Джейк. — Тук я няма.

— Знам.

— Дишай.

— Добре, пак се изложих. Показах си мръсното бельо.

— Добре. Даже много добре.

— Дантели. — Тя се усмихна и облегна глава на стената до крана. — Най-после той ще дойде. — Тя разтвори крака върху бедрата

на Джейк. — Вечеряме, разказваме си преживелици, а после той ме поваля на леглото и ме чука с часове.

За миг Джейк доби ревниво изражение.

— После се събуждам, но той си е тръгнал. Сама съм.

— Без да се сбогува?

— На сутринта няма да го има. Свършило е.

Джейк завъртя очи.

— Така че си оставам в леглото, гледам новините, пия едно малко кафе...

— Задължително е да се ожени за теб.

— Отивам до басейна на хотела...

— Сред онези подаръци върху леглото трябва да има и пръстен.

Пръстен с диамант. Наречи ме старомоден, ако щеш.

— Идва пиколото, взема куфарите ми...

— Пръстенът, Али.

— Защо, Джейк? За какво ми е пръстен?

— За да бъде *истинско*.

— И пръстенът го прави истинско?

— Така всичко *започва* да става истинско.

Али се подсмихна.

— След това ще се върна вкъщи и всичко ще се случи отново, на всеки няколко седмици в различни градове по света. Париж, Лондон, Рим, отново Лондон... — Тя се обърна с лице към него и изпъна тялото си върху неговото. Бедра до бедра. Корем до корем. Устни до устни.

— Шибан план — каза той и тя го целуна. — Луксозни щуротии и мъж, когото виждаш два пъти месечно?

— Знам — съгласи се Али. — Толкова ме е срам. — Всъщност въобще не беше засрамена.

Похотливият смях на Джейк прелетя покрай ушите ѝ и се приземи в една кофа, щръкнала до ваната. Обитаваха я пластмасови водни създания: жаби, риби, охлюви и златисто шише с шампоан „Никакви сълзи“. Той я изрита през ръба.

— Да му се не види! — Али се обърна по посока на тряска. — Направи го нарочно!

— Да. — Той се усмихна. Впиха погледи един в друг и Джейк я хвана за дупето. Али почувства как той се възбужда. Бързо, само за

секунди, пенисът му стана огромен, зачервен и се притисна между бедрата ѝ.

Вече два пъти бяха правили любов във ваната и той я желаше пак? Али беше поласкана, смутена, но доволна.

Той махна кичур коса от бузата ѝ и го запретна зад ухото ѝ.

Тя също не откъсваше поглед от него: от тъмносините му очи, от прелъстителната извивка на чувствените му устни, яркочервени и подпухнали от целувките ѝ. От гъстите му мокри мигли.

Досега не беше правила любов посред бял ден. Виждаше го толкова ясно. Всяка пора. Всеки белег. Всяка луничка.

Но беше обяд. Тя имаше толкова работа, освен да оценява реферати.

— Джейк — промълви нежно тя. — Всичко това ми харесва толкова много, но... — Тя гледаше влажното му лице.

— Но трябва да излезем и да подкараме деня?

Али кимна и се усмихна със съжаление.

[1] Дъска за въображаемо викане на духове — Б.пр. ↑

— Момиче пред камера? Какво е това? — Али стоеше до кухненския плот и кълцаше лук. Тази сутрин искаше да си сготви нещо вкусно, топло и сочно, което да отхапва, да дъвче и да преглъща. Щеше да сложи вино и кафява захар и да остави телешкото да къкри цели шест часа, докато на практика започнеше да се топи в устата.

— Поставят камера, потребителите се регистрират и гледат в ефир — обясняваше Джейк, с нахлупен каскет и слънчеви очила. Вървеше на север по Пето Авеню, като заобикаляше туристите, връщащи се в „Сейнт Реджис“.

— На живо ли? — попита Али, докато кълцаше и притискаше телефона с рамото си.

— Да — отговори той.

— И какво правят?

— Плащат, за да гледат.

— Какво да гледат?

— Как момичетата правят... каквото са им поръчали.

Али спря да кълца и остави ножа.

— Шегуваш ли се?

— Затова ти се обаждам.

— Нещо сексуално? Голотии?

— Момичетата се събличат и танцуват. Някои правят секс.

— И се записва?

— Би могло — каза Джейк.

Али не отговори. Обърна се и огледа кухнята. Какво му ставаше на това дете? Какво си въобразяваше Лизи?

— Започнала ли е... вече започнала ли е да се занимава с това?

— Спомена, че днес имала прослушване. Щяла да ходи тази сутрин с Уедър.

Али се обърна и излезе от кухнята. Беше побесняла.

— Ах, тази Уедър. Това момиче... Винаги е била ексцентрична. Само да я видиш... — Млъкна, докато минаваше по коридора и се качваше на третия етаж.

Накрая Джейк се зачуди дали не се е обесила.

— Още ли си там? — попита той.

— Тук съм.

— Добре ли си?

— Не.

— Мога ли да ти помогна? Да дойда ли при теб?

— Няма да ме намериш. Отивам в града. Възнамерявам да я намеря и да я заключа.

Али влезе в дрешника и се огледа. Намери някакви джинси и ги нахлузи.

— Можеш да ѝ кажеш, че съм ти съобщил. Тя ме помоли да си мълча, но не ме е грижа.

— Благодаря — отговори тя и вдигна ципа на джинсите.

— Помислих, че можеш...

— Да. Благодаря. Как се разделихте? Беше ли ядосана?

— Оставих я в прекрасно настроение.

— Имаме уговорка. Звъня ѝ три пъти и тя ми се обажда. Сега я нарушава. А правилата са, за да се спазват. Избягва ме.

— Тя просто се изсмя. Казвах ти, че ще реагира така.

— Добре — отвърна Али, вече съвсем обезпокоена. — Ще я видиш ли на снимачната площадка?

— Не, снимките свършиха. Тя си каза репликата. Но мога да ѝ се обадя.

— Моля те, направи го и настоявай да ми се обади. Моля те.

— Разбира се — отговори той. — Съжалявам.

— Джейк? — жално каза Али. — Защо е решила да постъпи така? Обясни ли ти?

— Искат да ѝ оправят носа.

Али многострадално затвори очи.

След няколко минути, вече напълно облечена, Али се спусна тичешком по стъпалата. Грабна ключовете и чантата си от масата. Измъкна чадъра от гардероба. На вратата се позвъни и тя я отвори.

На верандата стоеше раздавачът.

— Добро утро, Али.

— Добро утро, Франк. — Изненадана, тя се подписа за неочаквания колет. Благодарни на пощальона, внесе кутията и я остави на пода в подножието на стълбите.

Бързешком погледна малката бяла лепенка върху горния ляв ъгъл, за да види изпращача.

— „Ла Перла“?

После се изправи, изпъната като струна. Сигурно беше подарък,
но от кого? От Тед? Али рязко си пое въздух.

Тед?

Или Джейк? Или Джейк.

След първите три години без секс Али бе решила, че липсата му си има своето очарование. Може би не така известно и възвеличавано. В Америка. Или където и да е по света, ако става въпрос. Но безбрачието, доброволно или не, бе недооценено, реши тя. Така си беше. Беше сигурна. Бе убедена, че монасите познават някаква радост и духовна наслада, които правещите секс не разбираха.

— Това удоволствие те връща към времето, когато си бил на десет — обясняваше веднъж на Ана по телефона. — Преди пубертетът да надигне глава. Помниш ли? Когато животът се въртеше около рисуваните филмчета. Или гушкането на куклата, когато си на осем.

— Тоест — прекъсна я Ана — цялата представа за латентния период на късното детство? Всичките фройдистки измишльотини? Развенчаха ги. Краят на детството е сексуален. Донякъде. — Ана учеше психиатрия.

— Не говоря за *Фройд* — възрази Али. — Говоря за радостта да ходиш бос през пролетта. Карането на колело. Резенчетата ябълка. Ваната със сапунени мехурчета. Печенето на сладки, какаото през зимата, лимонадата през лятото...

— Надали сме имали еднакво детство — отговори Ана.

Али пренебрегна думите ѝ.

— Мисълта ми е, че насладата идваше от друг източник. Беше различно, разбира се, но сравнимо, нали? Със секса? Просто различно. Нали?

— Според мен някой трябва да те катурне, Али.

* * *

Знаеше, че е глупаво да скромничи сега, след като бяха правили секс два пъти във ваната на ярката сутрешна светлина. Но не можеше да се отпусне.

Не беше от жените, които се разхождат голи пред когото и да било, дори пред мъж, виждал всеки сантиметър от тялото ѝ посред бял ден.

Тя бързо се облече и си среса косата, мислейки за работата, която я чакаше: рефератите и оценките със срок понеделник. Понеделник до обяд. Трябваше да купи банани. Кошовете бяха пълни и трябваше да

вземе и белина за бялото пране. Освен това беше обещала да иде с колата до Кънектикът, до един магазин за антики, за да купи фигурки за учебния проект на Лизи. Срокът за диорамата беше до вторник. Във вторник беше и рожденият ден на Лизи. Трябваше ѝ ванилия за тортата. Трябваше и да я запише за лагера.

— Да дойда ли с теб? — предложи Джейк на излизане от банята, розов и чист, докато си закопчаваше джинсите.

— Къде?

— До Мистик, нали така?

Али млъкна. Изглеждаше разтревожена.

Колкото и да ѝ беше хубаво с Джейк, Лизи щеше да се прибере на следващия ден. Да, това означаваше, че разполагат с двацет и четири часа, но цялата история трябваше все някога да приключи. Той не можеше да остане още една нощ, нали?

Или можеше?

Дали искаше?

Това щеше да ги направи прекалено близки.

Но друга част от Али, най-мъчителната, желаше той да остане, да остане и да остане. Погледна чорапа му, захвърлен на пода. Искаше ѝ се този чорап да остане там завинаги. На нейния под. До нейното легло. Никога нямаше да се оплаква заради този чорап.

— Джейк — промълви тя почти умолително, обръщайки се към него.

— Какво? Кажи? Не ти ли е забавно с мен?

— Не е там работата...

— Не обичаш да пътуваш с компания?

Напротив, обичаше, но...

— Ще си вземем нещо за обяд.

— Ами ако... ами ако някой ни види?

Джейк взе ризата си. Не беше успял да си намери фланелката. — В едно магазинче от цял *щат*? — После мушна ръце в ръкавите.

Али остави четката си и погледна към леглото с омачканите чаршафи и единственото разнищено одеяло. След това погледна Джейк, който си закопчаваше ризата. Ако го отпратеше сега, щеше ли да го види пак? Някога? Не.

— Хайде — подкани я той, докато си навиваше ръкавите. — Ще ядем стриди и бито масло. — Прокара пръсти през гъстата си мокра

коса. — Днес е хубав ден. — Обърна се и започна да оправя леглото.

— Не е нужно... — възпря го тя.

— Напротив, нужно е. — Тя се присъедини към него и заедно изпънаха чаршафа, после и одеялото. Джейк започна да подпъхва краищата.

Али изведнъж застина. Беше поразена колко лесно бе да оправяш легло с друг. Леглото бе работа за двама. Животът също беше за двама.

След което каза:

— Не подпъхвам одеялото.

Джейк вдигна очи.

— Защо?

— Защо да го подпъхвам, когато така и така ще го изрита довечера?

Джейк награби възглавниците. Хвърли ги към нея и тя ги подреди.

— Знаеш ли — започна той и си обу кецовете. — Забавно е да избягаш за един час от живота си, но е още по-забавно да го направиш с приятел.

Лизи изпробваше костюма си у Уедър. Двете стояха пред огледалото в банята.

Беше доволна. Кестенявите къдри се спускаха до кръста ѝ. Червените ѝ нокти удължаваха пръстите ѝ? Цветните лещи променяха очите ѝ в синьо. Внимателно нарисува две фалшиви рождени петна — едно на гърба и едно на корема, с водоустойчив грим. И двете носеха къси панталонки, бели блузки без ръкави и обувки с високи токчета.

— Трепачки на съпруги — поясни Лизи, когато застанаха пред огледалото. — Ето какви сме.

— Не приличаме на трепачки — възрази Уедър. — Приличаме на проститутки.

Лизи се обърна към нея и се усмихна.

— Идеално.

Али взе метрото до Четиринайсета. Извървя в знойната жегосемте пресечки до дома на Лизи.

Тя звъня и звъня, без особена надежда, после извади телефона си и потърси място да седне и да почака.

От другата страна на улицата откри веранда с малка сянка под някакво дървено скеле. Оттам имаше изглед на изток и запад по цялата улица. Щеше първа да види Лизи, когато дъщеря ѝ се прибере.

„Вече ти писах. Ти не обърна внимание на съобщението ми — започна да пише тя. — Освен това имаме уговорка. Три позвънявания — и ми се обаждаш. Това е шестото. Обезпокоена съм.“

Спря за малко. Погледна към другата страна на улицата и се запита защо живееха отделно.

Защото не подхождаше на съвременността току-що завършилите деца да живеят с родителите си? Та Лизи можеше да разполага с цял етаж на Кранбъри Стрийт.

Али се почувства зле. Трябваше да ѝ го предложи навремето. Сега щеше да поправи грешката си. Щеше да прибере Лизи вкъщи.

„Между другото, седя пред твоя блок и се питам защо плащаш наем, когато не е наложително. Знам, че ти е нужна свобода... но изглежда доста глупаво — този американски обичай да живееш самостоятелно. Обади ми се.“

Лизи не обърна внимание на обажданията на майка си. Взеха влака за Бруклин, слязоха на „Каръл“ и тръгнаха по „Ред Хук“.

От другата страна на Трето авеню, под „Гоуани“, откриха сградата. Само на първия етаж имаше живот: гараж за лимузини и магазинче за продажба на радиаторни части. Фишман беше наел най-горните два етажа, деветия и десетия, с по четиринайсет офиса на всеки. Останалата част от сградата беше пуста и покрита със сажди.

Търсиха входа петнайсет минути и накрая го откриха зад блока. Фишман ги чакаше.

Панталони в цвят каки, поло и без чорапи — изглеждаше, все едно е слязъл от евтино такси и навярно беше така.

— Радвам се да се запознаем! — провикна се той.

Подадоха си ръце.

— Коя е Джени?

— Аз — излъга Лизи. — Тя се казва Уедър.

— Чудесно — възкликна Фишман. — Тед ми като брат. Чудесен е.

— Да — съгласи се Лизи. — Определено.

* * *

На деветия етаж минаха през излъскани криволичещи коридори.

— Сградата е построена през хиляда деветстотин и първа. Била е фабрика. Говори се, че за захар. Завод за захар. — Фишман ги поведе покрай редица врати, всичките затворени. Отвътре долиташе музика. — Ще работите в едно студио. Стаята е ваша денонощно, през цялата седмица, освен от един до три през нощта, когато идват чистачите. Не плащате нищо. — Той се обърна и се усмихна.

И двете отвърнаха на усмивката му.

Тогава Лизи чу песента „Путин засал“ от една от стаите. Позна я.

— „Пуси Райът“! Руската група! Страхотно!

Фишман се намръщи.

— Но руският не е наша запазена марка. Ще ѝ напомня.

— Имате запазена марка? — любопитно попита Лизи. Тед не бе споменавал за запазена марка.

Фишман обясни, че преди шест години той лично финансира маркетингово проучване „Глобални порно навици по интернет“. Проучили регион по регион, после страна по страна целия свят.

Резултатите подсказали на него и на съдружника му да насочат вниманието си към Западна Европа, най-вече към Белгия.

Белгийците, както показвало проучването, търсели в мрежата американски момичета. Както и французите. Решили да им предлагат определен тип.

— Моделите, работещи тук, трябва да изглеждат по американски.

— Какво означава това? — попита Лизи.

— Като американски колежанки — простодушни, но развратни. Свежи, но страстни.

Момичетата кимнаха с разбиране.

Сайтовете, обясни той, плащали по пет кинта на минута, в американски долари, за срещите на живо.

— Имаме по четиристотин хиляди клиенти на ден — перчеше се Фишман. — Плащаме на моделите ни петдесет процента, плюс премиални. Петдесет процента! — повтори той с усмивка. — Някои печелят по двеста кинта на час.

Премълча останалото. Не сподели, че е инсталирал скрити камери във всяко студио.

Не загатна, че записват всяка сесия от начало до край, от четири различни ъгъла в близък план.

Не спомена, че стотици часове дигитални записи с голи кадри се монтират и съкращават до десетминутни филмчета, компилират се и се продават по целия свят като сериал.

Не подчерта, че „Американски момичета“, първи, втори и трети сезон, е донесъл на инвеститорите, включително и на Тед, милиони долари.

Най-после Фишман бе преуспял.

Показа им кухничката и банята.

— Безплатно е за всички работещи. — Отвори шкафовете, за да им покаже кутиите с бонбони, здравословни сладкиши и чипс. До прозореца стоеше малка маса, заобиколена от столове от средата на

века. — В хладилника има минерална вода. Непрекъснато зареждаме. Микровълновата е там. — Посочи я и се обърна.

— Някакви въпроси?

Момичетата поклатиха глави.

Когато влязоха в счетоводството, Джош пишеше нещо на компютъра. Беше на дваайсет и две и бе нахлупил бейзболен каскет с козирката назад.

— Предишната вещица гонеше трийсетте. — Не бе видял Лизи и Уедър на прага. — Диплите тлъстина не са секси, дърта вещице.

— Достатъчно, Джош. Имаме гостенки. — Фишман отвори коженото си куфарче за документи и извади телефона си. — Извинявам се за Джош. Отгук, дами.

Изненадан, Джош се обърна и изгледа момичетата, когато Фишман ги поведе към коридора.

— Трябват ми снимки. В гръб, в профил и анфас — заговори Фишман, докато вървяха. — Повтарям, останете по белъо. — Отвори вратата към една празна стая и ги въведе в нея. — Ще бъда отвън. Почукайте, когато сте готови.

Момичетата огледаха стаята. Беше празна с изключение на един сгъваем стол.

— Какъв мухльо. Оня, компютърния — отбеляза Лизи.

— Стори ми се сладък. — Уедър си свали блузата.

— Прави се на Еминем. Представи си.

— Забавно е — изкикоти се Уедър и си свали панталонките.

— Направо е зловещо — отговори Лизи, надигна потничето си и го съблече. Натрупаха дрехите си върху стола. Лизи погледна към вратата. — Сигурни ли сме, че искаме да го направим?

— Защо? Какво лошо има?

— Не знам. Тук сме голи.

— Ти пък! Имам бански костюми, които разкриват повече от белъото.

— Знам. Защо се шашкам?

— Безплатни закуски!

— Именно. Всичко е осигурено. Засега.

Те се разсмяха. Уедър отиде до вратата и я откряна.

— Готови сме — каза тя.

В коридора Фишман пишеше съобщение на телефона си. Погледна Уедър, влезе в стаята и затвори вратата.

През следващите няколко минути, момичетата позираха с нацупени устни и сънливи очи, а Фишман ги снимаше със смартфона си: цък, цък, цък.

— Дайте ми повече сладост. — Анфас, в профил и в гръб. И това беше.

Репетицията.

— Благодаря — каза той. — Днес съдружникът ми си е вкъщи заради болното си дете. Няма да ходи на лагер. Нека изпратя снимките и ще имаме отговор до пет минути. Благодаря ви, момичета.

— Ние благодарим — отговориха те в един глас.

— Куцуз — промълви Лизи.

Фишман се усмихна.

От другата страна на реката и малко по на север Али си беше купила огромно ледено кафе от „Ла Фолиа“ на Трета. Беше едва три, но слънцето вече се бе скрило зад сградата, чиято веранда бе окупирала.

— Ето на — започна тя отново да засипва гласовата поща на Лизи. — Ще кажеш, че няма нищо лошо в това, което правиш. Няма да споря. — Погледът ѝ се плъзна към отсрещната страна към прозореца на Лизи на четвъртия етаж. На перваза растяха хортензии. — Събличай се гола. Няма проблем. Почувствай силата си. Само че за другите хора това е проблем. Другите го смятат за лошо. След двайсет години, когато станеш на моята възраст, може би ще се почувстваш изхабена. Сцената ще те е изсмукала. Или просто ще решиш да се оттеглиш. Сбогом, сцена! Здравей, филантропия! Здравей, преподаване! Кандидатстваш за някаква работа, обаче... Този или онзи шеф, всички знаят, че ти — Лизи Хюз, завършила „Дюк“, дипломантка, надявам се, на „Джулиард“, — че ти фактически навремето си била секс труженичка... Така ги наричат, между другото. Както сервитьорка или лагерна наставничка, или продавачка на сладолед. Елизабет Хюз: секс труженичка. — Али си пое дъх и млъкна. — Както и да е — продължи. — Всички те отхвърлят заради тази работа, когато си била на двайсет.

Този етикет — снимки, видео, няма значение. Всичко се пише на гърба ти. Завинаги.

Механичен глас прекъсна Али.

— Времето ви изтече.

— Нима? — Тя погледна объркано телефона си.

— За да изпратите вашето съобщение, натиснете „едно“ — продължи гласът.

— Почакайте, едно ли? — Тя натисна „едно“.

— За да прослушате съобщението си, натиснете „две“.

Али натисна „едно“ още четири пъти.

— Изпрати, изпрати. Искам да го изпратиш.

— За да направите запис, натиснете „три“ — не спираше гласът.

— Не, моля ви, почакайте. Натискам „едно“! Важно е!

— За други възможности, натиснете „четири“. За да го отмените, натиснете „звезда“.

Али погледна телефона си и натисна „четири“.

— Други възможности, други възможности...

Нищо не последва.

— Съжалявам — прозвуча гласът. — Моля, опитайте отново.

— Но чакайте!

— Довиждане.

Някакси съобщението тръгна.

Качиха се в неговия шевролет и Джейк потегли. Под следобедното слънце се отправи на юг по шосе Али свали прозореца и отпусна глава назад. Събу обувките си и вдигна крака върху жабката.

— Изумително!

— Кое?

— Не аз шофирам!

— Какво искаш да кажеш?

— Пътувам на седалката за пътници. Каква наслада!

Джейк се усмихна и я погледна.

— Кажи го на жените в Саудитска Арабия!

Али също се усмихна.

— Все аз карам! Писнало ми е. Никога не ме возят. Истинска мечта... — Тя затвори очи.

Мястото за пътници беше като рай след десетилетие шофиране, шофиране и пак шофиране.

Тя се отпусна върху кожената седалка, наслаждаваше се на скоростта, чувстваше движението на колата. Дълбоко въздъхна и почувства слънцето и вятъра по лицето си.

Какво фантастично чувство. Колко странно и чудесно бе да пътува в кола без бремето да я управлява, без напрежението да пази Лизи и Клер.

Джейк я бе взел на разходка.

Тя се предаде на удоволствието.

Той включи радиото. „Сокс“ отново играеха с „Маринърс“ Но Уейкфийлд беше пропуснал цели пет хоумръна преди четвъртия ининг.

— По дяволите! — изруга Джейк и удари по волана.

Али отвори очи.

— Добре ли си?

Той поклати глава.

Тя се заслуша в радиото за няколко минути.

— Мъжете и бейзбола. Обясни ми. Каква е тази мания?

— Това не е просто бейзбол.

— Не е ли?

— Става дума за „Сокс“.

— Ами... те са бейзболен отбор, нали?

— Да, но... не става дума за бейзбола. Работата не е в победата или премиите. Нито в известните играчи...

— Тогава за какво става дума?

— За надеждата.

— Надеждата ли? — попита Али, намирайки го за очарователен от всякога.

Джейк хвърли поглед към нея и започна да обяснява.

— Това е отбор... Целият *град* е, който губи и губи... Всяка година. Всяка година се устремяваме към победа и после губим. Все едно това е същността ни. Бостънци не са способни да побеждават. Така разсъждават хората. Губим, защото сме прокълнати. Проклятието на Бамбино. Но... не сме. — Той отново погледна Али. — Знаем, че не сме. Знаем, че „Сокс“ ще спечелят сериите отново. И когато успеят, след толкова дълго чакане, ще бъде изумително, защото сме чакали. Защото сме били търпеливи. Защото сме се надявали и сме вярвали, че можем. — Той увеличи звука.

Али се замисли над думите му.

Какво искаше да каже?

Ако „Сокс“ успееше да победи, да се отърси от проклятието — ако „Сокс“ можеше да го направи, тогава всеки би могъл.

Замисли се за Клер и какво беше казала: „Сега никой добър мъж няма да се ожени за теб“. Вдигна поглед към искрящосиньото небе и носещите се облаци. „Никой свестен мъж няма да те иска. Не и с дете.“

Клер грешеше, реши Али в този момент. Замисли се за „Сокс“ и се загледа в бурените от страната на шофьора, разделящи магистралата. В плоските бели лица на маргаритите, отстояващи правото си да цъфтят и да се множат, независимо от природните сили.

Никой свестен мъж ли? А какъв беше Джейк?

„Сокс“ можеха да победят. „Сокс“ щяха да победят.

В „Тенекиения войник“, от южната страна на Мистик, Али говореше с продавача.

— Трийсет и четири и деветдесет и девет — завайка се тя.

— Не мога да ви го продам за по-малко — каза Франсис, собственикът. Той беше на осемдесет. — Разгледайте детайлите. — Той взе в ръка мънищък тенекиен войник. — Гамаши. Обувки с копчета. Пешев мускет.

Али се извъртя и погледна към Джейк. После се обърна към Франсис.

— Не знам дали Хейл е виждал битка. Или?

— Всички са стреляли с мускети — хвана се за думите й Франсис. — Войната се е водела по суша. Знаете ли за войната по суша?

— Не — отговори Али. Мина й през ум, че е сладък. — Добре. Може да бъде Хейл. Ще взема Хейл и Джордж Вашингтон, и целия комплект войници от Шести британски полк. И четирите.

— И обзавеждането — добави Джейк.

— И обзавеждането на таверната, ако обичате — кимна Али.

— Чудесно. — Франсис се обърна към остъкления шкаф. Отключи го и свали от рафта кутията с британски войници. — Вашингтон също е трийсет и четири и деветдесет и девет.

— Добре — съгласи се Али, макар да мислеше другояче. Знаеше, че ще съжалява, че харчи толкова много.

След това Франсис се запъти към предната част на магазина, за да ги опакова. Али тръгна след него, но Джейк я хвана за ръката, дръпна я към себе си и я целуна.

— Браво — похвали я той.

Тя се усмихна.

— Такива старци ме карат... карат ме да искам да съм лош. Не мога да го обясня. Карат ме да искам да извърша престъпление.

Али отново се усмихна. Никой нямаше да ги види как се целуват в задната част, заобиколени от страховити старовремски играчки.

Бяха минали години, откакто се бе целувала на обществено място.

Изведнъж се притиснаха един към друг като тийнейджъри. Джейк запретна роклята й нагоре, така че да го прикрива. Посегна към ципа си и освободи пениса си, набъбнал и готов. Смъкна бикините й и влезе в нея, като я повдигна от пода.

— За бога — прошепна Али, изненадана и възбудена. — Какво правиш?

— Искam да те любя — каза той.

И го направи.

Час по-късно ядяха супа от стриди в ресторант с маси за пикник. Докато Али се хранеше, разглеждаше Джейк. Представи си го как продава кокаин. После зад решетките. Какво караше една жена да поема риск, да нарушава правилата и да се чувства толкова добре от това? Страхът? Адреналинът? Чувстваше се толкова жива. Простата супа, копrienено нежните стриди, беконът с картофи, огромните количества позапържен лук — всичко имаше по-приятен вкус, помисли тя, от всяка друга супа по целия свят. Морският въздух ухаеше на свежест. Птиците пееха. Хората се смееха. Беше най-хубавият ден от тази година, а Мистик — най-очарователният град.

О, а Джейк бе най-секси мъжът.

След обяда се разходиха из парка, хванати за ръце, и решиха да поиграят бейзбол. Джейк извади торбата си от багажника, подаде бухалка на Али, а за себе си извади ръкавица.

Хвърляха, хващаха и се целуваха цял час. Джейк научи Али как да хвърля въртяна топка, а един удар на Али едва не му отнесе главата.

— Знам какво да правим — каза той, докато караше по обратния път. — Довечера. Имам прекрасна идея.

— Довечера ли? — попита Али. — Ами рефератите ми?

Той я погледна и се усмихна.

— Играла ли си някога роли?

— Да играя роли? Не. Почакай, какво имаш предвид?

— Да се преструваш на друга по време на секс?

Али завъртя очи.

— Сексуалният ми живот е бил доста... ограничен.

Той я погледна.

— Посещавах курс по актьорско майсторство. Миналият семестър. Беше страхотно. Искаш ли да опиташ? Да играеш роля?

— Не мисля — отвърна Али, но беше заинтригувана.

— Чудесно — каза той, правейки се, че не я е чул. — Ето идеята ми: заминаваме нанякъде. Някъде надалеч. Ню Хампшър. Кейп. Намираме бар. Вземаме си бира...

— Не, чакай. Не бива и двамата да пием. Един от нас трябва да кара колата.

— Добре, тогава само ти. Аз ще шофирам. Ти ще си вземеш бира. Ще се престоря, че съм някой друг, че ти си друга, и че се срещаме за първи път.

— Звучи странно.

— Ще се престорим на непознати. И аз ще те свалям.

— Но какъв е смисълът?

— Няма смисъл. За развлечение. Помниш ли какво е развлечение? Това е нещо, което те кара да се чувстваш добре.

— Не. Надали помня — отговори тя, като се правеше, че се мъчи да си спомни.

— Мога да бъда затворнически надзирател. Ти ще си престъпникът. Или ще бъда лекар. Ти можеш да си медицинска сестра. Или пък ти да си лекарят, а аз — пациентът. Мога да бъда сводникът, ти...

Али го прекъсна.

— Гадост. Не е забавно.

— Каквото и да е. Ти избираш.

Али го погледна.

— Не знам. Мразя да го повтарям, но имам... имам толкова работа.

— Ще се откъснеш от живота си за минута. Ще се превърнеш в някой друг.

— Добре, но аз харесвам живота си. Харесвам се каквато съм.

— Съгласен съм — отвърна той. — Беше просто една идея. — Джейк се умълча и се втренчи напред. — Не мога да ти предложа самолетен билет, Али, или да ти изпратя кола.

Али се обърна към него.

— Джейк, моля те. Само се шегувах.

— Не мога да те заведа в Европа или в петзвезден хотел.

— Моля те...

— Но мога да ти дам почивка. Малка ваканция от живота ти.

Али се замисли. Беше толкова мил и имаше право. Тя се нуждаеше от почивка.

— Вече ми я даде — отрони тя. — Днес беше чудесно. — В същия момент от чантата ѝ се разнесе звън. Тя затърси телефона и го

извади, като предполагаше, че е Лизи. — Миър — промълви, виждайки номера.

— Не вдигай.

— Няма — отговори тя. — Защо ли ме търси през уикенда?

Дърветата от двете страни на шосето блестяха със своите бледи, ранни пролетни листа. Милиони листа изпълваха пространството и зимната пустота на клоните и намекваха за идващото лято.

Али също имаше чувството, че се събужда от мразовит зимен сън.

Или се беше крила? Беше ли се крила?

Джейк сложи ръка върху крака ѝ и отново я погали, обгръщайки бедрото ѝ. Изглеждаше разочарован. От това, че приключва с училището, помисли Али. Всичката тази несигурност. Цялата тази промяна.

Тя вплете пръсти в неговите. Не можеше да устои на мазолите по дланите му; на силните му ръце и тежки крайници; на широките му изваяни гърди, на пътеката зад ухото му. Как се изчервяваше. Как искряха очите му, когато се усмихваше. Масивните му мускули, толкова непознати и неустойими...

Така че тя отстъпи и подминаха отбивката за Провидънс.

Заобиколиха града и поеха на изток по маршрут 25 към Кейп Код, към залязващото слънце.

— Миличка, изборът има значение — говореше Али, все още на верандата. — Какво да ти кажа? Така гледам на нещата. Изглежда ти дребна работа сега, сигурна съм... но изборите, които правим, имат ефекта на доминото. Наредени са един след друг. Падне ли една плочка, повлича и съседа си.

Али огледа сградата с евтини квартири, чийто вход бе обрамчен с рисунки на жирафи и дървета бонзай. „Защо жирафи на Стивенсът Скуеър?“, запита се тя. Светът беше толкова необясним. А Ню Йорк — така странен. Всички, които минаваха покрай нея носеха болнично облекло. Морскосиньо, яркозелено, светлосиньо. Всички говореха или пишеха съобщения по телефоните си.

— Трудно е да го разбереш, докато си млада. Разполагаш с всичкото време на света. Но като съзрееш и погледнеш назад, виждаш как едно води към друго, а то — към трето. — Тя помълча. — Нямам намерение да ти чета лекции, буболече. А и вероятно веднага си изтрила съобщението ми. Всъщност — всичките. Както и да е, пред вас съм. Обади се.

После затвори, помисли малко и набра „Справки“. Получи номера, който ѝ трябваше, и го набра.

— Представителство на театралните актьори — отговори операторът от агенцията за таланти на Лизи.

— Сибил Стърн, ако обичате — помоли Али. Операторът я свърза.

— Кабинетът на Сибил Стърн. — Беше асистентката и.

— Казвам се Алисън Хюз, майката на Лизи. Там ли е Сибил?

— Да, госпожо Хюз. Един момент, ако обичате. — Асистентката остави Али на линия. След десет секунди се обади отново. — *Всъщност* в момента Сибил има среща. Може ли по-късно да ви върне?

— Да ми върне ли?

— Обаждането.

— О, да, разбира се. Бихте ли ѝ предали, че е спешно, моля? Че се налага незабавно да говоря с нея?

Асистентката се съгласи, Али затвори и набра Уедър.

Някъде в Ред Хук Уедър хлипаше неудържимо на тротоара.

Лизи я успокояваше, доколкото можеше, докато сваляше перуката ѝ и я натикваше в чантата ѝ.

— Американско момиче? Простодушно? Свежо, но страстно? Хана Монтана преди „Рейкинг бол“^[1], Тейлър Суифт, въртяща се пред пасмина дегенерати? Стига, бе. Може ли да *плачеш* за такова нещо?

— И? — изхленчи Уедър.

— Белгийски банкери да лъскат бастуните? Надървени съпрузи от копторите в Южен Кънектикът да бягат с помощта на лаптопите си от киселите си жени и виещи деца? — Опитваше се да разсмее Уедър.

— Той твърдеше, че не обслужват района на трите най-близки щата.

— Да, бе, виж ми окото! Виж, виж! Плува ли корабче?

Уедър се изкикоти, но след това смехът ѝ се превърна в сълзи. В още повече сълзи.

— Същата си като майка ми — оплака се Лизи.

— Съжалявам, мъчно ми е!

Лизи престана да върви. Накара и Уедър да спре.

— Чакай, чакай. Избърши се. — Тя разрови в чантата си и извади носна кърпичка. Али ги беше пхнала в някакъв момент заедно с лепенки за първа помощ, безопасни игли, бонбони с мента и индийско орехче...

Бузите на Уедър пламтяха, носът ѝ течеше. Тя извади няколко кърпички и си избърса лицето.

— Имам усещането, че са ме *изритали* — изхленчи отново.

— *Порно* продуцентите ли?

— Приказвай си каквото си щеш! Нали получи работата!

— Не говорим за Марти или Дейвид Ръсел. Не да говорим за *Спилбърг*.

— Как ще получа работа като актриса, като не ме вземат дори в *порнофилм*?

— Не искаш работа в порноиндустрията! Никой не иска да участва в порно!

— Ти искаш!

— Не! Искам да ми оправят носа. Ще върша тази работа шест седмици. Най-много осем — и край. Сега, горе главата. Я по-весело!

Уедър смачка кърпичката на топка и като невъзпитано дете я запрати на тротоара. Лизи се наведе, вдигна я и я метна в едно кошче

за боклук.

— Не замърсявай.

Тръгнаха, но секунди по-късно Уедър заподсмърча отново.

— Виждам ли ти се прекалено дебела? Те не харесват дебелиите, нали?

— *Разкошна* си. Престани.

— Или заради татуировките? Някои хора не обичат котки.

— Боядисаха ти косата по твой избор, нали? Не мисля, че *сивата* коса е помогнала.

— О, бях забравила. Права си — съгласи се Уедър и се заигра с кичур сива коса.

— Малко те състарява, но моля те. Изпуснаха бъдеща носителка на „Оскар“.

— Къде отиваме? — Уедър се почувства по-добре и се огледа. Не можеше да се ориентира къде са.

— Мисля, че близо до майка ми. — Лизи хвърли поглед наоколо, за да прецени къде са. Търсеше мост, за да разбере накъде да вървят.

— Искаш ли да се отбием? Навярно готви.

— Не, не бива — отвърна Лизи. — Чуй това. — Тя спря и затърси телефона си в чантата. — Ноа ме предаде. Слушай и плачи. — Включи гласовата си поща, спря се на едно от съобщенията и подаде телефона на Уедър.

Уедър се заслуша.

„Искам само да добавя — започна съобщението на Али, направено около четири часа. — Свещено ли е нещо, не бива да се изследва. Пито-платено. Децата са свещени. Природата е свещена. Животните. Цветята. Цветята са свещени.“

— Цветята ли? — повтори Уедър и се усмихна. И Лизи се усмихна.

— Секът е *свещен*. Не е грешен. Но не в това е въпросът. Той не е нещо лошо. Истината е, че е свещен. Тялото ти е свещено, калинке. Сега още не го усещаш. Само на двайсет си. Можеш да спиш по двайсет и четири часа. Да пробягаш шестнайсет километра. Но почакай, докато започнеш да се сдухваш. Или докато видиш как аз се сдухвам, както аз видях баба ти. Тогава ще разбереш.

— Колко тъжно — отбеляза Уедър и погледна Лизи.

Лизи кимна.

— Или някой ден се разболяваш, или раждаш... тялото ти е чудо. Възпроизвеждането. Дихателната система. Мозъкът, скъпа. Знам, че звучи глупаво, но като вид не сме изобретили нищо... нищо подобно на красотата на нашето тяло. Така че да подскачаш наоколо и да тресеш цици заради пасмина ненормалници... е оскърбление за всеки благороден и чувствителен човек... Да се гръмна! Сериозно ли? Да му се не знае! Да не настъпих... по дяволите!

Уедър погледна Лизи.

— Да не е настъпил кучешко ако?

— Като нищо. — Лизи си взе телефона обратно. И двете се разсмяха.

— Знаеш, че *никога* не можеш да го изтриеш. Ама *никога*.

Лизи се усмихна и кимна. Ясно ѝ беше.

— Мога ли да преспя при теб?

Уедър кимна.

— Не *мога* да повярвам, че се е разположила на лагер навън! Пред твоята къща!

Когато четири часа по-късно слънцето започна да залязва, Али стана и извървя няколко пресечки, за да си купи още кафе, този път горещо, от „Ървин Фарм“. После се върна на верандата и се обади на Тед. Той не вдигна. Тя остави съобщение:

„Относно уикенда, Тед, аз съм, Али. Аз съм... няма да *повярваш*... чувал ли си някога за секс камера? Може би си. Пуска се по интернет. — Али потрепери. — Достатъчно е да кажа, че целият ми живот се преобърна. Никакъв Нантъкет. Съжалявам. Обади ми се.“

Седна на верандата срещу тази на Лизи и пи кафето повече от два часа.

В един момент покрай нея преминаха жена и момиче. Майка и дъщеря, помисли Али. Опита се да не се втренчва в тях. Помъчи се да не ги съди.

Майката, разбира се, пишеше съобщение на телефона си, а момиченцето, на около десет, беше слабичко и още неразцъфтяло. Но вече носеше къса пола, обувки с високи токчета, прозрачна тениска, падаща от едното ѝ рамо, червило и руж.

„Какво стана с дрехите? Какво стана с подплатите? — Запита се Али. — Истинските дрехи? Откога всичко стана толкова прозрачно?“

После си помисли: „Чакай, какво му е лошото на прозрачното?“ Жените можеха да се обличат както си искат. Естествено. После забеляза, че момиченцето носи книга. „О, четете. Браво“, помисли си и изведнъж тръсна глава. Ами разбира се, че ще четете! По дяволите!

В кой миг от живота си се бе превърнала в Клер?

В края на краищата Лизи беше носила къси поли, което никога не бе безпокоило Али.

Защото Лизи си падаше по игрите с топка, компютрите и пистолетите. Отказваше да облича рокли, колекционираше оръжия; дузини лазерни мечове, саби от магазини за момчешки играчки. Играеше си с кукленската къща, но най-често я поставяше под обсада.

Никога не се безпокоеше дали е красива.

Али си спомни, когато Лизи беше горе-долу на десет. Беше отишла да я вземе от лагера. Лизи беше намусена и потропваше с крака.

— Ейвъри каза...

— Какво е казала Ейвъри?

— Че мога да имам бебе само ако някой мъж си пъкне пениса във вагината ми. — Али й отвори вратата на колата и малката се качи. — Вярно ли е? — Лизи се чувстваше измамена.

— Това е един от начините. Има и други. — Али затвори вратата и заобиколи колата.

Е, времето беше дошло. Да поговорят. Али отвори вратата от страната на шофьора и се настани.

— Правила ли си това? — настоя да знае Лизи.

Да отговори Али. Коланът, ако обичаш. — Запаля двигателя и си сложи колана.

Отвратително!

— Колана!

— Никога няма да го направя! Никога! Никога! — Лизи си закопча колана.

— Не е задължително. Науката напредва. Има много начини... да одереш една котка.

— Какво? Да одереш котка ли? Какво означава?

— Това е *израз*. Погледна в огледалото за обратно виждане, за да провери идват ли коли. — Означава, че съществуват различни начини да се направи нещо. Съжалявам. Това е всичко. — Тя потегли.

Лизи се облегна и се плесна по голите бедра.

— Ти каза, че рибките минават през устата! Обясни, че бащата ги църка, когато се целува!

— Нищо подобно.

— Напротив!

Всъщност точно така беше, спомни си Али. Лизи беше във ваната. Беше на четири. Може би дори на три. Рибките, както нарече сперматозоидите, „отплуват надолу от гърлото към коремчето, кацват върху едно яйце и бебето се излюпва“.

Али се бе надявала Лизи скоро да забрави.

Грешеше.

— Добре, така съм казала — склони Али. — Но ти беше на *три*. Беше очарователно.

— Ще си осиновя. — Лизи посегна към копчето на радиото. — Ще си осиновя.

— Добре, давай. Но има време. Може да си промениш решението.

— *Никога* няма да си променя решението.

В десет, в тъмното, Али стана и се отдалечи от блока на Лизи. Прибираше се вкъщи.

* * *

В десет на следващия ден я събуди звънът на входния звънец. Отново бе пощальонът Франк.

— Днес имате цял куп.

— Добро утро, Франк.

Той се обърна и посочи единайсет намаляващи по големина кутии, наредени като кула върху количката му.

— Велики боже — възкликна тя изненадано. — Какво е това?

— В колата има още две.

— Две? Още?

— Къде желаете да ги оставя?

— Чакай, може ли... Може ли да не ги приемам? Няма ли как да ги върнеш на изпращача? Не очаквах...

— Не ги ли искаш?

Али изсумтя. Не беше сигурна.

— Всичко наред ли е? — попита той.

— Да, не, забрави. Ще подпиша. Съжалявам. — Пое си дълбоко дъх, пое документа и го подписа.

Двамата внесоха кутиите вътре. Струпаха ги в началото на стълбите, до неотворената кутия от „Ла Перла“.

Франк излезе, отиде до колата си, за да донесе последните две кутии, а Али разгледа адресите на изпращачите.

— О, господи — въздъхна тя, докато четеше етикетите: „Картие“, „Годайва“, „Шанел“, „Бланик“, „Готие“, „Гучи“, „Барнис“ и „Сакс“.

След като Франк си тръгна, тя намери телефона и се обади в „Сейнт Реджис“.

Попита за Джейк Бийн.

— Разбира се, госпожо. Един момент, моля — отговори операторката и после изчезна. Когато се върна, каза: — Съжалявам, госпожо. Няма регистриран с това име.

— Извинете — промълви Али. — Имах предвид Ноа. Ноа Бийн, ако обичате.

— Разбира се, госпожо — отвърна операторката. — Изчакайте за момент. — Тя отново се отдалечи и се върна пак. — Съжалявам, госпожо. Няма резервация на това име.

Али седна на стълбите и се обади на Ана.

— Изпратил ми е подаръци.

— Кой?

— Джейк Бийн. Пощенският раздавач ги донесе. Една дузина кутии. От „Сакс“ и „Картие“. Не съм ги отваряла.

— Откъде знаеш, че не са от Тед?

— Тед подарява за себе си. Стикове за голф. Леководолазно оборудване. Ракети за скуош.

— Какъв е проблемът?

— Какво иска? Какви ги върши? Не съм го виждала от десет години.

— Заради възрастта ли е? Защото миналата седмица по новините давах за онази жена. Омъжила се е за нейния човек.

— И?

— Али! Говоря ти за Мери Кейт Олсън, най-малкото дете от „Пълна къща“. Едната от *близначките*. Помниш ли сериала? Ходеше със Саркози.

— Френският министър-председател ли?

— Не. Неговият брат. Но все пак човекът е на *хиляда* години. Има и една Уди...

— Ако обичаш, не продължавай! Знаеш, че при жените е различно.

— Не. Вече не. Дженифър Лопес, Каспър Сمارт. Джоан Колинс е на седемдесет и седем. Приятелят ѝ е...

— Стига. Откъде *знаеш*? Как изобщо...

— Проверих! Освен това *знаеш* ли какво мисля? Сравняваш всеки мъж през последните десет години с Ноа Бийн. Или както там му е името.

— Не.

— Както аз с Джон, в когото се влюбих след първото чукане.

— Не ставай груба. Не сме се чукали. Всичко беше нежност... и обич. Той поне казваше така!

— Виждаш ли? Обичаш го! Знаех си! Ха!

— Не си разбрала правилно. Казах, че сексът... беше любов.

— Чудесно.

— Между другото, Лизи се снима в порно.

— *Моля?*

[1] Скандален клип на певицата Майли Сайръс, в който тя е чисто гола — Б.р. ↑

Те караха и караха в падащата нощ, докато не откриха идеалния бар с неоновидни надписи и посипан с чакъл паркинг отстрани на пътя.

„При Отец Тък“.

Ето го мястото, съгласиха се и двамата, докато Джейк спираше. Почти надушваха аромата на бира, на пържени картофи, полети с мазен сос, на крилца по двайсет цента, на пържени стриди и евтин одеколон. От джубокса долитаха музиката на „Мегадет“.

Джейк паркира шевролета в тъмнината, в един празен ъгъл в сянката на още по-тъмната гора.

— Колко странно — каза Али. — Никога не излизам нощем.

— Какво искаш да кажеш?

— Никога не съм навън след мръкнало. Толкова е приятно. Бях забравила. — Тя се обърна към него. — Помниш ли първия път, когато излязохме вечерта? С твои приятели? Колко беше вълнуващо? Същото чувствам и сега.

Джейк се усмихна и изключи радиото.

— Влизам. Ти ела след, да речем, двайсет минути.

— Добре.

— Ще ти бъде ли уютно сама?

Али огледа паркинга.

— Разбира се. — Обходи с поглед гората.

— Чудесно — похвали я Джейк. — Ще се видим вътре.

Десет минути по-късно, сама в колата, Али свали прозореца и се вгледа в ясната нощ.

Близо до брега, докъдето стига поглед, небето беше обсипано с хиляди звезди. Тя отвори телефона си, за да прочете съобщението на Миър, но вместо това набра Ню Йорк и зачака.

След няколко секунди, Лизи вдигна и каза високо и ясно:

— Мамо? — Знаеше, че е Али.

— Здравей, сладката ми! Как я караш?

— Лягам си. Уморена съм — отвърна Лизи. В гласа ѝ се четеше изтощение.

— Как мина пазаруването?

— Добре.

— Просто добре?

— Къде си в момента? — попита Лизи и се прозя.
— Вкъщи — излъга Али.
— Не, не си.
— Какво? — Откъде знаеше?
— Търсихме те вкъщи.
— Не, у нас съм. Не съм чула телефона. Извинявай. — Тя смени темата. — Да те посрещна ли утре на гарата?
— Искаш ли да чуеш баба? Тя е долу.
— Не, тук съм — обади се Клер. В някакъв момент беше вдигнала другата слушалка.
— О! — засмя се Али. — Здравсти, мамо.
— Лека нощ, мамо — пожела й Лизи и отново се прозя.
— Лека, миличка. Подстрига ли си косата?
Лизи затвори.
— Лизи, мамо? Още ли сте там?
— Да, аз съм тук. Ще се видим ли в един?
— Точно когато удари часовникът — отвърна Али. — Тя подстрига ли се?
— Не. Ти свърши ли си работата?
— Почти — отново излъга Али. — Остава ми още малко.
Клер замълча.
— Ще се видим утре.
— Прекрасно — отговори Али. — Как мина пазаруването?
Без да отговаря, Клер затвори.
Али се загледа за миг в телефона. Беше странно. Седеше и се питаше какво не е наред. Връзката ли се бе разпаднала? Или имаше нещо друго?
След няколко минути включи радиото, погледна към бара и изведнъж се запита в безопасност ли е, като седи сама на паркинга.
Отново го огледа. Между колите нямаше никой, а вътре музиката свиреше толкова силно, че никой нямаше да я чуе, ако извика. Ако извика. Ако по някаква причина й се наложи да извика.
Реши, че е чакала достатъчно. Със сигурност Джейк вече пиеше сода или играеше дартс.
Тя си грабна чантата, взе ключовете от колата и излезе от шевролета. Два пъти се огледа и забърза към бара.

Студиото в края на коридора бе обзаведено да прилича на тийнейджърска стая: украшения като за мажоретка, плакати на „Уан Дирекшън“, чаршафи с щампа на котенца.

На бюрото срещу огледалото стоеше лаптоп, така че клиентите да виждат едновременно от два ъгъла.

— Става ли? — попита Фишман и задържа вратата.

Лизи влезе.

— Идеално е — отговори тя, след като се огледа. — Помислили сте за всичко. — Беше впечатлена. Извади диск от джоба си и се обърна към него. — Риана? Ъшър?

— Идеално — имитира я Фишман и се обърна да си ходи.

— Някакви съвети? — попита Лизи и остави чантата си на леглото.

— Ами... — започна Фишман. — Някои обичат динамиката. Движение, танци... Други — нещо по-кратко.

— Кратко?

Фишман сви рамене.

— Бавно разсъбличане. Самозадоволяване.

— Самозадоволяване — повтори Лизи и се усмихна. — Харесвам евфемизмите.

Фишман я изгледа.

— Доста си умна, а, Джени?

Лизи помълча.

— Не особено.

— Освен това някои обичат да разговарят.

— Добре — отговори Лизи. — Да говоря — мога.

Той направи кратка пауза.

— Но не твърде много. Не бива да говориш прекалено много.

Лизи кимна, симулирайки интерес. Започваше дай се иска да не беше питала.

— Не изпадай в подробности. Мъжете харесват мистерията.

— Кой ли пък не я харесва? — засмя се Лизи.

— Фамилиарността носи презрение. Не си ли съгласна?

— Предполагам. Не знам. На двайсет съм. Какво ли знам аз? — Тя отново нервно се засмя.

Фишман я разглеждаше.

— Просто не си въобразявай, че се сприятелявате. Той не се интересува от мечтите ти.

— Не, разбира се.

— Не иска да научи каква е любимата ти храна или името на домашния ти любимец. Целта му е да свърши. Ето какво иска.

Лизи се запита дали Фишман не е надрусан. Струваше й се, че долавя лек дъх на трева.

Погледът му се отклони от нея, докато се чудеше какво още да каже. Никоя досега не беше искала съветите му.

— Имай предвид — продължи той, все едно напяваше рефрен. — Той прави секс със себе си. Някъде там е, съвсем сам... и се *преструва*, че уж прави секс с теб... Като се замислиш, е доста тъжно... когато би могъл... когато е *редно* да чука истинска жена. Не е като да се *преструваме*, че ядем. Или да се *правим*, че спим. Преструваме се, че чукаме, защото можем. — Той изгледа Лизи с изцъклени очи. После рязко погледна встрани. — Е, късмет — весело добави той.

— Благодаря — отговори Лизи. Беше изумена, но се опита да го скрие.

Фишман отвори вратата и се измъкна навън.

— И зарежи перуката. Мисля, че руса си по-хубава.

Лизи го изгледа изненадано, докато той затваряше вратата, а в стомаха й се настани студено, лепкаво усещане.

Бяха минали само няколко минути, когато се чу вик.

— Не! Помощ! — пищеше млада жена високо и пронизително.

Лизи вдигна поглед от дисковото устройство. Обърна се към стената вдясно по посока на гласа.

— Помощ! Някой да ми помогне! — В гласа тегнеше страдание.

Дъхът на Лизи се учести, а очите й широко се отвориха. Инстинктивно тя пристъпи към стената и долепи ухо до нея.

Жената изкрещя:

— Извикайте полиция!

Лизи се втурна към вратата и излезе в пустия коридор. Оттам чу мъжки глас, който шепнеше на викащата от съседната стая.

Лизи се огледа. Коридорът беше празен. Никой ли нямаше? Или може би, заключи тя, никой друг не е чул, или никого не го беше

грижа.

Приближи се до вратата, а молбите ставаха все по-настойчиви. Колебливо тя натисна дръжката и широко я отвори.

— Какво правиш! — изкрещя жената. На Лизи. — Затвори шибаната врата!

Голата жена, дребна и съвсем млада, стоеше на четири крака, а млад мъж зад нея, също гол, дърпаше конската ѝ опашка и се преструваше, че я обладава изотзад. Той се разсмя.

— Извинете — промълви Али и дръпна вратата. — По дяволите! Мамка му! — Тя стоеше наред коридора, а сърцето ѝ щеше да се пръсне. — Ето как се завързват приятелства. Ето как се завързват приятелства — каза високо, без да се обръща към никого. Беше объркана.

Письците не бяха истински. Беше представление.

От другата страна на Ист Ривър, в Манхатън, на Трийсет и шеста и Девета, Уедър стоеше на импровизирана сцена в студиото на Джоуъл Фокс за обучение на актьори.

— Съжалявам, господин Уординг. Не сте в списъка ми с приемливите кандидати. — С най-добрия си британски акцент, тя се преструваше, че чете подвързана с плат книга. — Готова съм да добавя името ви, ако отговорът ви е достоен за една истински любяща майка.

— Лизи? — провикна се Али и я прекъсна. Беше отворила вратата и светлината от коридора заля сцената.

— Извинете! — извика Джоуъл някъде от мрака.

— Лизи, тук ли си? — извиси глас Али.

— Извинете, госпожо, имаме урок! — измуча Джоуъл.

— Тук ли е Лизи Хюз? Лизи? Аз съм, мама!

— Госпожо Хюз? — на сцената Уедър се обърна, примигвайки срещу светлините на прожекторите. Беше облечена с рокля до петите от розов сатен и с розово боне в тон с нея, и носеше обрамчени с тел очила.

— Уедър?

— Здравейте.

— Здравей, миличка. Трябва да поговорим.

— Не може ли да почака. По средата съм на...

— Не — отсече Али и влезе. Взя се в тъмнината. Не виждаше Джоуъл, но знаеше, че е там. — Господин Фокс? Извинете. Аз съм Алисън Хюз. Майката на Лизи. Съжалявам, но е спешно. Нужна ми е Уедър за минута, или...

— Побързайте!

— Благодаря — отвърна Али и излезе от помещението.

Уедър вдигна огромния си кринолин, слезе от сцената и последва Али в коридора.

— Госпожо Хюз...

— Бяхме се споразумели — прекъсна я Али. — Ако позвъня три пъти, тя ми връща обаждането. Само че не се обади. Умирам от тревога.

— Госпожо Хюз — започна отново Уедър. — Човекът вътре, Джоуъл Фокс, ми се обаждат веднъж месечно. Не всяка седмица, като на момичетата с големи цици и крака като клечки, балерините, а веднъж на месец. И то ако извадят късмет.

— Знам за порното — заяви Али.

Лицето на Уедър помръкна.

— Нужен ми е номер или адрес. Лизи изчезна.

— Не мога. Съжалявам. Лизи ще ме убие.

— Аз ще те убия! — Али се приближи. — Разбираш ли колко е опасно? Колко е глупаво? Да се забъркаш с подобни хора?

Уедър преглътна и събра кураж.

— Не разбирате ли, че тя кове бъдещето си? Не разбирате ли, че Лизи е *войник*?

Али примигна.

— Какви ги говориш?

— Тя е Лара Крофт.

— Коя е тази?

— Ще се изумите. Тя има план.

— И какъв е планът, ако някой ѝ опре пистолет до главата или я натъпче с наркотици, или я отвлекат?

— Това не е част от плана — възрази Уедър.

— Порнографията е престъпление, за което вкарват в затвора. Известно ли ти е какво означава това?

— Госпожо Хюз, трябва да се връщам, за да...

— Къде е сега? Трябваше да е тук. В класа по актьорство. Всяка сряда в шест.

— Трябва да знаете... тя носи перука.

— Това ли е планът? *Перуката* ли е планът?

Вратата се отвори и Джоуъл се показа.

— Свършихте ли?

— Не! — сопна му се Али.

Той се дръпна обратно.

Кипяща от недоволство, тя се обърна към стената. Опря чело на нея и си пое дъх.

— *Защо* актьорът вътре е гол?

В студиото бе зърнала двуметровия актьор в ролята на Джек Уорднинг, който действително беше гол и стоеше до Уедър, а дългурестият му блед пенис висеше между бедрата му.

— Това е методът на Фокс. Помага да се вживееш в ролята.

— Нима? — попита Али. Тя се обърна и загледа огромните дупки в ушите на Уедър, разширени от седемсантиметровите ѝ обици.

„Странна работа — помисли тя. — Защо това момиче от «Скарсдейл», момиче с лице и усмивка на ангел, се стреми да прилича на кенийски масай?“

— Уедър — каза тя. — Твоя ли беше идеята? За порноснимките?

— Не, госпожо Хюз.

— На Лизи ли?

— Не.

— Тогава чия?

— Не бива да ви казвам.

Али кимна, обърна се и заслиза по стълбите.

— Жалко, че ти се обажда само веднъж на месец! Красива си, скъпа. Ако не броим как си тормозиш ушите. Ролята ти е ужасна. Винаги си имала талант. Истински талант. Да не ти пука за господин Фокс.

Уедър стоеше и зяпаше Али. Не пророни и дума.

— Помоли я да се обади на майка си, моля те! — пропя иронично Али. — Знаеш, жената, която я е хранила, сменяла ѝ е пелените и е плащала за „Дюк“.

— Госпожо Хюз!

Али спря и се обърна.

— Да?

— Ако искате да разберете, попитайте приятеля си. — Приятелят ми ли? Кой? Нямам...

— Тед.

— Добре — отвърна озадачено Али.

— Беше негова идея.

Погледът на Али, досега съсредоточен в Уедър, се премести към стената, на която висеше плакат на „Коса“. Уедър се стресна, когато откъм залата избухна смях. Тя се вслуша, отвори вратата и след леко помахване се върна към урока.

Али обаче стоя неподвижно повече от минута. После се обърна и тръгна надолу по стълбите.

Навън, на тротоара, набра Тед.

На „Ред Хук“, в кухненския бокс, стоеше Саша — висока метър и осемдесет блондинка с почти бяла коса и естествено пухкави устни. Мъчеше се да разчете упътването за кафемашината, когато Лизи влезе.

— Здравейте. Здравсти. Как сте в този ден? — Саша говореше с руски акцент.

Лизи грейна. Ура, помисли тя, почитателката на „Пуси Райът“! Най-послед! Поздрави я на руски.

Саша беше очарована.

— Не! Кажете ми! Говорите ли руски?

— Малко — отвърна Лизи, отново на руски.

— О! Трябва да видите това! — Саша посочи машината за кафе. — Господин Фишман купил това за нас. Знаете ли как се използва?

— Не — отвърна Лизи. — Но мога да ви помогна. — Тя се приближи до барплота.

— Как чудесно! — възкликна Саша и се взря по-отблизо в косата на Лизи. — Фалшива ли е?

Лизи се усмихна.

— Под прикритие съм, като *шпионите*.

— Не! — зяпна Саша. — Полиция?

— Не! — извика Лизи. — Налага се да работя тайно, заради майка ми. — Тя включи машината и я пусна. — Ще ме убие.

Саша кимна.

— Да.

Влезе Пищящата. Сега носеше дълъг розов пенъоар и домашни пантофи.

— Хей, глупачке! — обърна се тя към Лизи и отлетя към хладилника.

Лизи се завъртя.

— Глупачка ли? — възмути се тя. — Ти викаш за помощ.

Пищящата се изсмя и отвори хладилника да си вземе безалкохолно. Лизи кипеше.

— Крещеше: „Помощ! Извикайте полиция!“.

— Беше наужким — обясни Пищящата и отвори една кутия. — Фалшиво изнасилване. Допада на всички. — Отпи глътка.

— Е, звучеше истински — отговори Лизи. — Извинявай, че се опитах да ти спася живота.

— Той дори не проникна в мен — изфука се Пищящата. — Даже не му беше станал. — Намръщи се към Лизи и метна празното кенче в кошчето за смет. — Идваш ли, Саша? Довечера. На купона?

— Не — отговори Саша и се обърна към Лизи. — Не мога да плащам за водка от Нью Йорк.

Пищящата сви рамене, взе пакетче чипс и излезе.

Саша се усмихна.

— В Украйна не правим купон, когато ставаме на шестнайсет. Получаваме само пай и въже за простиране.

— О! — усмихна се Лизи. — Тези двама глупаци трябваше да заключат вратата.

— Не — отвърна Саша, докато изучаваше кафемашината. — На никого не е позволено да заключава нищо тук.

* * *

След около час, прекаран на кафе и дълъг разговор на завален английски и завален руски, Лизи се върна във фалшивата си спалня, за да съобщи новините на Уедър.

— Шегуваш се — каза си на глас и раздражено затърси телефона из чантата си.

На леглото ли го беше оставила? Или на бюрото? Къде? Изобщо беше ли си взела телефона?

Къде беше телефонът ѝ?

Изведнъж спря и се вгледа във вратата, припомняйки си думите на Саша. Не можеше да я заключи, дори и да искаше.

Изпаднала в паника, тя изтърси всичко от чантата си и заразглежда съдържанието ѝ: носни кърпички, лепенки за първа помощ, химикалка, сенки, роман, слушалки, пантофки, слънцезащитен крем, блясък за устни, тампони, ментови бонбони...

Пръстите ѝ докосваха предметите, докато се опитваше са определи какво липсва: мобилния ѝ телефон, ключовете от вкъщи, пачка банкноти, установи тя за секунди, и нов пакет ментови дъвки.

Бясна, вдигна поглед.

От другата страна на Ист Ривър, към покрайнините, близо до Грамърси парк, Али седна на една пейка и зачака. Чакаше обаждания: от Лизи, от Тед и от Сибил. Чакаше да я потърсят и от „Дел Фриско“, на Шеста, където Лизи беше сервитьорка. Чакаше да се чуе с приятелите на Лизи — Зоуи, Майлс и Ив.

Никой не отвърна на обажданията на Али.

— Имате ли текила? — попита Али, седнала в бара „При Отец Тък“, някъде извън Кейп. Не знаеше точно къде се намират.

— Да — усмихна се барманът. — Чиста ли?

— Не, благодаря, никога не пия. — Вместо нея тя си поръча ледена маргарита без сол и пържени картопки със сирене. Облегна се на бара, огледа се и задъвка розовия нокът на пръста си.

Джейк не се виждаше никъде.

Основното помещение и двете прилежащи бяха мъждиво осветени, пълни с облаци дим. От трите джубокса гърмяха три различни песни. Откъм най-близкия ехтяха „Джеферсън Еърплейн“ и когато Али се обърна да намали звука, видя в дъното Джейк, седнал на табуретка.

— Не искаш ли някой да те обича? Нямах ли нужда някой да те обича? — припяваше той. Али погледна встрани и се усмихна.

Изкара песента докрай, цялата песен, а барманът донесе храната на Али. След това Джейк седна на съседната табуретка.

— Да ви кажа нещо за пържените картопки и пиячката — започна той. — Почнеш ли веднъж, трудно е да спреш. — Говореше с плътен нюйоркски акцент. — Карл. Яцемски. Приятно ми е да се запознаем. Приятелите ми викат Яз. Играя във Висшата лига. Бейзбол.

Али се съсредоточи върху телевизора.

— Здравсти — отвърна, но не стисна протегнатата му ръка, преструвайки се на свенлива.

— Не хванах името ви.

— Не съм го хвърляла.

— Как се казваш, хубавице?

Али се помъчи да си измисли име.

— Я да видим — каза тя. — Маргарет Тачър?

— Не си знаете името?

— Толкова е необичайно — каза тя, вече извън играта.

Джейк се огледа.

— Кое му е странното, кукло?

— Това — отговори тя. — Че мога да бъда всяка. Сафо. Или Естер. Или Жана Д'Арк.

— Али.

— Какво? — Тя се облегна и зашепна. — Мислех, че ще се преструваме на лекар и медицинска сестра, или нещо подобно. Но ако

ти ще си звезда на „Ред Сокс“, тогава искам да бъда... де да знам... кралица. Елизабет Първа. — Тя изправи гръб. — Елизабет, здравейте.

Той протегна ръка.

— Радвам се да се запознаем, Елизабет.

— Първа. — Тя му протегна ръка за целувка. Джейк я пое и почтително я докосна с устни. — Известна още като Кралицата Дева. Въпреки че прозвището е иронично.

— С какво се занимавате, Елизабет Първа?

— Управлявам Англия и Ирландия.

— Забавно ли е?

— Да. Живея в дворец, водя войни и си вземам два пъти по-млади от мен любовници. — Тя отпи от маргаритата си.

— Брей. Страхотно. Сама ли сте?

— Чакам някого. Един херцог. — Тя се престори, че се оглежда за херцога. — Сам ли сте, Яз?

— Тук съм с отбора си. — Джейк посочи групичка младежи, мотаещи се около масата за билиард. — Аз съм номер осем. Седем златни ръкавици. Тройна корона.

— Сигурна съм, че е впечатляващо, но не разбирам от бейзбол. Само от хвърляне на чук.

— Може ли да си открадна едно картофче? — попита Джейк и помириса картофите със сирене.

— С никого не споделям храната си. Пренасят се микроби и болести. Например чума и едра шарка. Лоша работа.

Джейк кимна.

— Точно така — съгласи се той. — Не бива да обменяме слюнка. Поне още не. Омъжена ли сте?

— Не. Имам само любовници.

— А деца?

— Не — отговори Али. После промени решението си. — Я чакайте, не, имам дете. Имам дъщеря. — Не искаше да изключи Лизи дори от въображаемия си живот. Взе си картофче и се наклони към Джейк. Тихо каза:

— Така не става. Не ме възбужда.

— Защо не избереш някоя по-секси? — прошепна той.

— Можем ли да започнем отново?

— Нека започнем отново.

Тя плъзна картофките пред него.

— Яж. — Джейк грабна две-три и се усмихна. — Продължаваш ли да бъдеш Яз?

— Оставам Яз.

Тя вдигна чашата си и изпи питието си на един дъх. Джейк направи знак на бармана да ѝ направи още едно.

— Искам да бъда групи — заяви тя. — От онези момичета, преследващи рокзвездите. Да ти се отдам всецяло в замяна на... не знам... на твоето внимание и правото на самохвалство. После мога да се фукам, че съм спала с Яз. Не е ли яко?

Джейк кимна.

— Добре. Много култово.

Лизи влетя в офиса на Фишман.

— Откраднали са ми вещите! — заяви тя.

Джош и Фишман седяха, съсредоточени в работа. И двамата вдигнаха глави и се обърнаха.

— Без майтап? — обади се Фишман. Изглеждаше обезпокоен, но не достатъчно.

— Отидох в бокса и когато се върнах, ги нямаше.

— Не си работила, но си имала нужда от почивка? — попита Джош.

— Бях гладна — обясни Лизи и погледна Фишман. — Някой е тършувал из чантата ми в моята стая. — След това обърна поглед към Джош, демонстративно дъвчещ зелена дъвка.

— Какво липса? — попита Фишман и стана от бюрото.

— Портфейлът ми, ключовете и телефонът — отговори Лизи.

— Съжалявам. Колко неприятно. Трябваше да те предупредя. — Той отвори едно чекмедже. — Не сме я хващали, но имаме една вечно безпарична рускиня...

— Саша? Беше с мен. В бокса. Беше с мен.

Фишман подаде на Лизи карта за метрото.

— Вземи я. Изтича чак следващия месец. — После извади от куфарчето си няколко банкноти и мобилен телефон. — Ето ти телефон за спешни случаи, докато си вземеш нов, а ето и пари, за да платиш за нови ключове и ключалка за жилището ти.

Лизи взе телефона и петдесетдоларовите банкноти — най-новите пари, които някога бе виждала, чисти и гладки.

— Благодаря — каза тя.

— Вземай си чантата — посъветва я Фишман. — Дори и в тоалетната.

Лизи кимна.

— Да помогна с още нещо?

— Не — отвърна тихо тя. Имаше чувството, че я разиграват.

Фишман седна отново.

— Някой наистина тършува из стаите ни.

Джош кимна и пукна балонче с дъвката си.

Час по-късно Лизи усети, че ѝ прилязва от влагата и горещината. На ъгъла на Хенри Стрийт, до пощенската кутия, тя изу обувките си с високи токчета, смени ги с ниски, свали си перуката и я натъпка в чантата. После пое през Каръл Гардънс и Кобъл Хил към Бруклинските хълмове.

Знаеше, че ще се опитат да я проследят чрез телефона. Съпротивата ѝ нямаше да постигне нищо. Изключи го и извади батерията. После се сети за втората батерия, по-слабата, захранваща указателя и времето.

Трябваше ѝ, каза си тя, „невидима“ чанта. Фарадеев кафез^[1]. Уедър ги правеше от фолио, когато бяха на дванайсет, за да крадат от магазините; нещо като електромагнитен щит.

Тя се отби в един магазин, купи пет ролки фолио и уви телефона като подарък за рожден ден, докато не стана голям като тухла.

След двайсет минути стигна „Пайнепъл“, после „Ориндж“ и най-накрая Кранбъри Стрийт. Качи се на верандата и почука, но къщата беше пуста и тъмна. Резервният ѝ ключ бе вкъщи, на Стивенсът Скуеър.

Тя се насочи на изток и прекоси Бруклинския мост, взирайки се в златното слънце, потъващо на запад.

Когато стигна у дома, откри, че портиерът си е тръгнал и няма да се връща до следващия ден. Никой, освен Хулио, нямаше резервен ключ.

Али бе прекарала следобеда там, от другата страна на улицата. В девет и половина бе станала и си бе тръгнала. Докато тя бе чакала Лизи, Лизи пък бе търсила майка си. Разминаха се за по-малко от пет минути.

Същата нощ в единайсет луксозният джип на Джейк дойде да вземе Али от вкъщи. Шофьорът я остави на ъгъла на Десета и Шестнайсета, пред един хотел в Долен Манхатън.

Тя провери адреса, бавно влезе вътре и зачака във фойето зад две жени, които приличаха на модели.

Едната бе облечена с тениска с щампа на Сид Вишъс^[2], панталонки, дълги не повече от десет сантиметра, и обувки с високи токчета. Освен това носеше кожа от норка и раирана скиорска шапка с помпон. „Странно за август — помисли си Али, — но сладко.“

Другата също бе облякла тениска, само че нейната беше разкъсана. Нямаше нито шорти, нито пола или панталони. Бе обути с прашки, така че долната част на дупето ѝ надзърташе изпод фланелката, когато се смееше, навеждаше или протягаше. Али помисли, че е готова за леглото. След това ѝ хрумна, че може би това беше целта.

Когато влезе, портиерът ѝ намигна.

— Харесва ми тоалетът ви. Толкова независим.

Али погледна надолу. Толкова ли независимо беше облечена?

Спортни обувки. Джинси. Риза с копчета, щампована с жълти и розови цветя; Блузата ѝ, каза си тя, можеше да мине за луксозна, от „Либърти“, само дето я бе купила за три и деветдесет и девет от „Олд Нейви“. Памукът бе фин, но копчетата бяха пластмасови и шевовете се нищеха.

— Ловният клуб, милинка. На долния етаж. — Портиерът посочи с небрежен жест една врата в другия край на фойето. — Ловът започва оттук.

Али не знаеше за отделния вход, водещ към коридор с тайна врата, през която се минаваше към друга тайна врата, зад която имаше бияч и червено кадифено въже, и списък с гостите, после към виещо се каменно стълбище, свършващо пред златиста, обсипана с мъниста завеса в ъгъла на подземие.

Най-после откри Джейк и Марти, скътани зад една маса, да се надвигват над бутилки текила. Музиката беше толкова силна, ритмична и режеща... Очевидно беше срядата на хип-хопа.

— Невъзпятата американска тийнейджърка! — провикна се Джейк към Марти и му подаде въздълъг сценарий. — Абсолютно ново нещо! Тези момичета сложиха начало на революция. И носят дрехи!

— Разкажи ми! — извика Марти и пхна сушено усаби в устата си. Марти бе известен с филмите си за мъже: мъже и банди, мъже и секс, мъже и пари.

— Започва с пожар! — извиси глас Али над масата. — Виждаш как момичета скачат от деветия етаж и умират! Градът се събужда!

Едно от момичетата оцелява и се включва в борбата за по-безопасни условия! Осемчасови работни дни! Извънредно заплащане! Показва цялото движение! — Али изля шота в гърлото си, след това се обърна към Джейк. — Показваш ли движението? — Тя потръпна и вътрешностите ѝ се сгряха. Джейк поклати глава.

— Какво движение? — викна Марти, защото иначе нямаше да го чуят. — В трето действие ли е?

Музиката се усили.

— Какво означава трето действие? — изкрещя Али.

Диджеят в ъгъла беше надул любимия си Кени Уест, песен за мотики, и показва юмрук на една азиатска мацка. Джейк отново напълни чашата на Али.

— Стига толкова! — викна тя. — Никога не пия...

Млъкна наред думата.

— Третото действие е последната част — обясни Джейк, обръщайки се към нея.

Тя не го чу. Бе видяла някого... Или ѝ се бе сторило. Вкамени си и се втрени през бара, все едно бе лъвица, зърнала плячка.

— Това ли е третото действие? Движението? — попита Марти.

— Това агентката на Лизи ли е? — вместо отговор запита Али.

— Сибил Стърн? — Джейк се обърна и заоглежда тълпата. — Коя?

— Онази в черно? Срегнахме се миналата Коледа. — Али се изправи. — Извинете ме. Почакайте ме секунда. — Тя се плъзна от мястото си. — Може би знае къде е Лизи.

Марти доби угрижен вид.

— Всичко наред ли е?

Али спря.

— Наредила на дъщеря ми да си оперира носа и да си боядиса косата. — Не можеше да откъсне очи от Сибил.

— Али, почакай — замоли Джейк, докато тя приглаждаше блузата си от „Олд Нейви“ и се готвеше за битка.

— Да свали дваисет кила и да не ходи в колеж.

— Али, стига. — Джейк протегна ръка, докато тя се отдалечаваше. Опита се да я последва, но установи, че се е заклешил зад масата. — Али!

Сибил отпиваше от коктейл „Девствена мръсница“. Тя и моделките от лобито си бърбреха до дансинга, притиснати от потното шумно множество.

— ... А сега се снима в порно! За да спечели пари за онази процедура, която вие сте й препоръчали!

— Аз ли? Не! — провикна се Сибил над гърмящия хип-хоп. — Аз да съм й препоръчвала? Не, госпожо Хюз!

— Не сте ли? — възкликна Али.

— На Лизи — операция на носа? Това е лудост!

— Така ли? — Али постепенно осъзнаваше, че Лизи я бе излъгала. — Можете ли тогава да й се обадите? И да влеете малко разум в... ох! Ох! — Един мъж, който се промъкваше отзад — огромен, близо два метра и сто и петдесет кила, — се блъсна в нея.

— Извинете! — каза той, когато Али залитна и се бухна върху Сибил, която пък блъсна жената зад себе си. Непознатата падна върху приятелите си, после се изправи и се разкреця:

— Мръсница, кучка! Безсрамница! — и ги изгледа кръвнишки.

— Съжалявам! — извика Сибил и наистина го мислеше, заобиколена от разгневените танцуващи.

— Съжаляваш? Съжаляваш ли? Ще ти дам аз на теб!

Без да се бавят, Али и двете моделки пристъпиха и образуваха малка отбранителна линия.

— Блъснаха ме — обясни Али. — Аз бутнах нея. Тя се стовари върху вас. Моя е вината. Извинете.

— Коя, по дяволите, сте вие?

— Никоя — отговори Али. — Изобщо никоя.

— Ще те размажа.

Боже господи, помисли Али, надушвайки заплахата. „Ще те размажа.“ Означаваше ли, че се задава битка?

Сякаш ненадейно се бе озовала в едно от онези предавания: женски бой между домакини или сестри, или нечий бивши съпруги; жени с размахани юмруци, с високи токчета и грим, с къси рокли, дърлещи се една с друга. Само дето никой тази вечер, в този клуб, не бе напълно облечен. Евтини бижута и раирани като пижама шорти, каза си Али, докато разглеждаше момичетата; и шофьорски каскети.

Сякаш пазеха кожата си от слънце. Не искаше бой. Щеше ѝ се да ги преоблече и да ги сложи да спят.

— Гадна кучка — повтори непознатата.

Али вдигна ръце в знак, че се предава.

— Да не се караме! Тя *не искаше* да ви удари! Честно! Кълна се! Ние сме приятелки! Всички сме жени! Всички сме на една страна! Нали? Нали?

Никога преди не бяха били Али.

Никога не бе получавала шамари, не я бяха бутали или удряли с юмрук.

Секундите летяха сред какофония от писъци, натъртени крайници и болка; деряха се и се блъскаха в прожекторите, ругаеха, късаха дрехите си и падаха по пода. Али крещеше: „Спрете! Престанете!“, над музиката, окуражителните викове и подигравките от всички страни. Хората ги наобиколиха, зацракаха с камерите на телефоните си, смееха се и ги сочеха.

— Какво, по...? Пусни ме! — Тя положи всички усилия да се откопчи от хватката на Джейк, когато той я измъкна от мелето. — Тъкмо щях да...

Джейк я прегърна през кръста и я понесе през тълпата.

— Хей! — възпротиви се тя. — Пусни ме!

— Дрогирани са! Спри да се дърпаш!

— Какво?

Той я поведе по къс тъмен коридор, където спряха, за да си поемат въздух.

— Откъде можех да знам? — оплака се Али.

— Я да видим. Разширени зеници? Фин бял пращец над устните им? — Джейк се опита да отвори тоалетните, но и двете бяха заключени. — Какво стана? Добре ли си? Със Сибил на една страна ли бяхте?

— Нищо — отвърна тя и погледна настрани. — Всички се сблъскахме и те полудяха! Удариха ме... май по челюстта. — Али опипа лицето си.

— Ранена ли си? — Той се наведе, за да огледа брадичката ѝ.

— Кокаин? Наистина ли? — Никой от познатите на Али в колежа в Бруклин или в „Браун“ не вземаше кокаин. На мода бяха виното, водката със сигурност, кафето с мляко, много шоколад и бонбони; също сънотворни и болкоуспокояващи, но никой не прибягваше до твърда дрога. — Това беше... какво търсим тук, Джейк? — Тя приглади блузата си и докосна малка драскотина на дланта си. Сви юмрук.

— Няма ти нищо сериозно — успокой я Джейк.

Тя погледна към тавана.

— Каква е тази музика? — Потърка очи. — Не мога да повярвам... Скочиха върху нас! Момичета! — Някой в тоалетната май пушеше нещо. — Каква е тази миризма?

Джейк изглеждаше притеснен.

— Толкова е хубаво да те видя. Може ли да го кажа? Съжалявам, че ти... Грешката е моя. Съжалявам.

— Кажи го.

— Толкова се радвам да те видя.

— Искам да се прибера.

— Боли ли те? Лицето? — Той протегна ръка и го докосна.

— Добре съм, но тази музика ме кара да искам...

— Какво те кара да искаш?

— Да се свия на топка и да умра.

Качиха се в джипа и потеглиха обратно към Бруклин.

— Не се сбогувахме — промълви Али. — Беше грубо.

— Не се тревожи. Изпратих му съобщение. Той ми отговори.

— Не успях да...

— Аз успях — успокой я Джейк. — Разговаряхме, преди да дойдеш. Марти обеща да ѝ се обади и да я накара да зареже това.

Али се взря в трепкащите светлини по Ист Ривър. Притисна ледено кубче към челюстта си.

— Лизи го е пожелала сама — тъжно каза тя, питайки се дали това не беше някаква фаза в израстването. — Не Сибил. Но може би... може би, ако я накараме да изчака достатъчно дълго, ще си промени решението. Случвало се е и преди. — Като манията да си слага черна очна линия. Продължи само половин година в девети клас. Ами

собственото й увлечение по Дейв Матюс, когато беше на двайсет? Също половин година.

— Трябва само да живее според очакванията на останалите... достатъчно дълго.

— Какво?

— Докато го преодолее и стане себе си. И започне да постъпва правилно...

— И как точно ще стане?

— Не знам.

Лизи беше прекрасна. Открай време. Висока. С дълги крака. Досуц като Клер, имаше невероятна фигура: тесни рамене, тънка талия и тесни бедра, но едър бюст. И крака, започващи от ребрата й и продължаващи до безкрайността.

Приятели и учители, всички бяха сигурни, че ще остави своята следа пред камерата, защото е *способна*.

Но какво щеше да стане с този нечуван коефициент за интелигентност? 143? С поканата от „Менса“? С хората от „Джон Хопкинс“, които търсеха таланти?

— Знаеш ли? — подхвърли Джейк. — Няма лошо, ако Лизи не е идеална.

Али се обърна към него.

— Какво искаш да кажеш?

— Тя знае, както и ти, че се е появила на този свят случайно. Призна ми.

— И?

— Убеден съм, че не си съгласна, но...

— Не съм — отсече Али. — Тя не е плод на атака, било писано да стане.

— Това не е...

— Вселената, Бог, наречи го както искаш... има планове, които някога нямат нищо общо с нашите собствени.

— Ясно — съгласи се Джейк. — Но няма нужда да *доказваш*... не е нужно тя да бъде най-безупречният човек, раждал се някога, само за да докаже, че не е била грешка.

Тя го загледа за миг. Осъзнаваше, че е прав. Очите й станаха сериозни, тя стисна устни и после отново ги отпусна. Погледна през прозореца.

— Не разбирам за какво говориш.
— Разбираш.
Тя зарея поглед към реката и бруклинския хоризонт.
— Някой ми е изпратил подаръци. Ти ли?
— Може би. И какво, ако съм аз?
Али не отговори.
— Как е лицето ти?

Джипът спря пред дома ѝ. Али излезе и тръгна към верандата, търсейки ключовете на дъното на чантата си.

Джейк я последва.
— Добре ли си?
— Чудесно — отвърна тя.
— Остават ми само още два дни в града.
Тя се качи на верандата, замаяна, болеше я челюстта и едва го чу.
— Къде са ми...?
Джейк стоеше зад нея и чакаше.
— Между другото, приятелят ти Тед...
Али вдигна поглед. Сега пък какво?
— Онази негова работа със сексиграчките. Поразпитах.

Истински скици са.

Тя най-сетне си намери ключовете.
— Скици ли?
— Онези, които я движат.
— В какъв смисъл са скици? — Сети са за думите на Уедър. —

Какви?

— Не знам. Това чух.
Али се обърна и отключи вратата.
Джейк стоеше и я гледаше.
— Ако ти трябва, в „Сейнт Реджис“ съм.
— Нима? — възкликна тя и отново се обърна, преди да влезе. —

Потърсих те там, но ме уведомиха, че няма такъв.

— Опитай отново, Али — отвърна Джейк с усмивка. — Моля те. Опитай отново.

[1] Затворена заземена клетка, която блокира всякакви електрически полета — Б.пр. ↑

[2] Псевдоним на Джон Саймън Ричи, английски пънк музикант — Б.пр. ↑

В полунощ пристигна компания сватбари — десетина пияни гуляйджии, включително булката. Али и Джейк се присъединиха към тях, докато пееха „Не преставай да вярваш“, пълното кръчмарско изпълнение, и Али почувства, че ще се пръсне от кеф. Джейк се извини и отиде в тоалетната, а Али се приближи към дъската за дартс, за да огледа булката по-отблизо.

„Роклята е великолепна“, помисли си. Идеалното бяло. Цвят на слонова кост, подходящ на бледата, обсипана с лунички кожа на булката. Горната част бе обшита с перли и дантела. Талията беше висока, а обсипаният с мъниста шлейф се влачеше по покрития със стърготини под.

— Красива е — отбеляза тя, останала без дъх и леко пийнала. — И вие сте красива. — Булката се усмихна.

— Благодаря — отвърна тя и се прицели в мишената. Докато стреличката излиташе от ръката ѝ, младоженецът я взе на ръце и я отнесе към дансинга, под музиката от джубокса.

„Ерик Клептън“ — помисли Али. — „Прекрасно.“

Въздъхна и зарея поглед из помещението. Къде беше Джейк? Останала сама, отново я заля онова чувство, чувството, че е сама на сватба, което бе изтърпявала средно два пъти годишно в рамките на едно десетилетие; ето го отново смразяващия миг на унижение, когато всички стават от масите, всички освен Али, и се понасят по двойки към дансинга, защото пускат „Момичето с кафявите очи“ или „Измини своя път“, или „Свири блус“... отново.

И отново.

И всеки път Али посягаше към чантичката си, буташе стола назад и се понасяше към тоалетната, на тихо място, за да се обади на Клер и да види как е Лизи. „Тя яде ли? Как е?“ Лизи беше добре. Винаги беше добре.

— Ще ми подариш ли този танц? — попита Джейк, като я откъсна от мислите ѝ. Ама, разбира се. Не беше сама. Джейк се беше върнал. — Булката е хубава. — Али кимна. — Красива рокля. Много би ти отивала. — Али завъртя очи и въздъхна, когато той я привлече и обви ръце около кръста ѝ. — Ще бъдеш красива булка.

Тя го прегърна през врата и танцуваха ли, танцуваха, там, до дъската за дартс.

— Хей, Яз?

— Хей, какво?

— Имаш ли планове за довечера?

— Всъщност никакви.

В два и петнайсет, подпийнала и щастлива, Али тръгна към вратата с Джейк по петите си. „Слагай крак пред крак — помисли си тя. — Върви направо. Дръж главата си високо. Гледай напред. Той е точно зад гърба ти.“

Стаята се люлееше. После се завъртя.

„Ето я вратата — напомни си тя. — Върви към вратата. Тя ще те отведе навън.“

— Ще ме откараш ли у дома? — попита Али, когато излязоха на паркинга. — Искаш ли? Искаш ли, Яз?

— Да — отвърна той. — Разбира се. Искам.

Нощта беше черна, обляна с червени и златни светлини. Въздухът бе топъл, солен и свеж. Чакълът хрущеше под обувките им, докато вървяха към колата на Джейк в ъгъла на паркинга.

— Ето я. — Тя посочи шевролета. Джейк я настигна и вплете пръсти в нейните.

Смълчани за миг, те вървяха и се взираха в звездите.

При колата Али спря и затърси ключовете на Джейк в чантата си. Накрая ги намери и му ги подхвърли. Ключовете полетяха високо, наляво от него, но Джейк отскочи и ги улови още във въздуха.

— Добро хващане — отбеляза тя.

— Лошо подаване.

— Съжалявам, Яз — каза без никакво съжаление и заобиколи колата.

Джейк се засмя и ѝ отвори вратата. Задържа я, докато тя се настани, и внимателно я затвори.

В шевролета Али издърпа колана, успя да го закачи и — готово. Седеше и чакаше търпеливо и скромно Джейк да я откара у дома.

Джейк се пхна вътре, затвори вратата и запали колата. Включи радиото на някаква станция, посветила цялата вечер на „Зепелин“, обърна се към Али и разкопча колана ѝ. Задържа го за миг, после отново го обви около тялото ѝ, а след още миг го пусна да се върне на мястото си.

— Какво правиш? — попита Али.

Той не отговори. Заклучи вратите, загаси фаровете и преди Али да се усети, вече страстно се целуваха под звуците на „Зепелин“.

Тясното пространство, стърчащите ръчки, скоростният лост и воланът ги караха да се притискат и да се огъват. Прозорците бързо се замъглиха и станаха непрозрачни.

След няколко минути Али го възседна на предната седалка. Бавно съблече ризата му и започна да го целува по врата и гърдите. Искеше той да ѝ се довери, да се отпусне, да я притежава.

— Нека тази нощ бъде твоя — прошепна тя, сливайки се с тялото му, като притискаше лакти в раменете му, целуваше челото му и заравяше пръсти в косата му. — Ти, ти, ти. — Вече познаваше тялото му, както своето.

Тя се отдръпна, измъкна ръце от презрамките на роклята си и с рязко движение я смъкна до кръста.

Поднесе голите си гърди към устните му, като залепи бедра в неговите и изви гръб. После го бутна назад и се наведе над него. Започна да целува тялото му, да смуче, лиже и хапе, докато Джейк не нададе животински вик на болка и наслада.

— Мамка му! — надвика той музиката.

Тя се надигна, разкопча колана му и дръпна ципа. Джейк се понадигна и тя смъкна джинсите му заедно със слипа под коленете му, като така ограничи движенията му.

Беше го пленила.

Взе презерватива, стисна члена му и заби пети в пода на колата.

Разкъса опаковката със зъби и бързо, за секунди, разви презерватива и му го сложи.

Джейк обви с ръце кръста ѝ.

Бавно я придърпа към себе си за дълбока, продължителна целувка. Целувка, която беше като секс. Прегърна я и я притисна към себе си, но тя се отскубна. Понадигна се, докато главата ѝ опря в покрива на колата, и посегна към скута му. Усети ерекцията му и я обхвана здраво с пръсти.

В същото време Джейк целуваше гърдите ѝ. Ръцете му намериха дупето ѝ и започнаха да го мачкат.

Тогава Али се отпусна върху пениса му, докосна го за миг и се надигна, като притисна гърди към лицето му.

Той ги стисна и обхвана зърното ѝ с устни, после другото. Смучеше ги, ближеше ги и ги хапеше като обезумял. Али отново се отпусна върху него, остави го да проникне леко и пак се отдръпна.

И така — нагоре и надолу — издържаха почти час. Мъчителен, възбуждащ час, през който Али държеше контрола и почти подлуди Джейк.

Той беше впил пръсти в тялото ѝ, хапеше и смучеше раменете, врата и зърната ѝ. Стенеше, надигаше се и се извиваше, а тя продължаваше да го дразни, докато в него не започна да се надига гняв, вплетен в желание.

Али почувства, че е готов да свърши. Беше напрегнат до крайност.

— Чакай, чакай! — извика тя. — Нека отново да съм си аз!

— Какво? — попита Джейк и я погледна с недоумение.

— Искam отново да съм себе си! — замоли се Али.

— Али! Ти си точно това! Ти си себе си! — отвърна той.

Тя го погледна, разбра, целуна го и се разсмя.

Джейк също се разсмя. Не можеше вече да се сдържа. Извика: „Мамка му!“, и обви ръце около нея. Хвана я за раменете, натисна я надолу с всичка сила и проникна в нея толкова рязко, та ѝ се стори, че ще се пръсне.

Все по-силно и по-силно, по-дълбоко и по-дълбоко, той се впиваше в нея, притискайки я към себе си.

Стискаше и пронизваше Али с дива невъздържаност.

Прегръдката му я остави без дъх. Извиваше се и стенеше, докато Джейк обладаваше тялото ѝ, слято с неговото.

Колата изчезна. Светът се замъгли и удоволствието я помете, а той продължаваше ненаситно, облян в пот, докато най-последно тялото му застина и той свършваше и свършваше сякаш безкрай... разтrese се, побиха го тръпки и се изпразни в кондома с животински вик, напрегнат и треперещ.

Али се усмихна, изпълнена със задоволство, когато я пусна и двамата рухнаха, подгизнали от пот.

Джейк вдигна поглед към нея и се взря в очите ѝ. Обхвана с длани лицето ѝ. Тя — неговото. Той я обсипа с целувки, докато тялото му се отпуснаше в облекчение. И двамата се засмяха, после Джейк заплака, а Али нежно го целуна.

В четвъртък сутринта Али се събуди с пулсираща глава. Остана в леглото още половин час и изпрати съобщение на Тед. Той не ѝ отговори. Обади му се два пъти, но той бе оставил телефона си на гласова поща.

Тя седеше в кухнята, отпиваше от кафето си и усещаше тежестта на чашата. Чашата за кафе. Не беше нейната. Беше на Клер. Порцеланът на Клер. Сватбеният ѝ порцелан. И масата беше на Клер. Всичко в кухнята беше на Клер.

Факт.

„Може би Тед ще се окаже прав“, помисли тя, взирайки се в чашата.

Навярно трябваше да заминее. На екскурзия. Да се измъкне от Бруклин. От къщата. Вероятно ще я продаде. Дори и да я запази, ще я промени до неузнаваемост. Ще премахне от стените и подовите леката смрад на застоял цигарен дим. Ще смени тапетите. Ще ремонтира. Ще пребоядиса. Ще сложи нови мебели.

Клер бавно се бе разпадала в тези стаи. След всичко. Когато Али беше на шест. След смъртта на Юджийн. Бащата на Али.

Месеци и години Клер изпълняваше ритуалите на всекидневието, но само физически. Сърцето и беше далеч от истинския свят.

Цяла година споделяше с Али, че се чуди дали изобщо е била омъжена. Бракът ѝ се струвал като сън, казваше тя. Самият Юджийн ѝ се струвал като сън.

Докато не погледнеше Али с нейното лице — копие на бащиното. То напомняше на Клер, че той наистина е съществувал.

Бил е истински. Живял е таи. А после вече го нямаше.

Лицето на Али имаше неговата сърцевидна форма. И неговия нос. И големите му кръгли очи. И усмивката ѝ беше също като неговата.

Гените на Клер бяха подминат Али, но се бяха прехвърлили в Лизи: височината, фигурата, къдриците. Носът на Клер, елегантен и решителен. Нос на кралица, на истинска жива жена. Не носе на дете или кукла.

Али помнеше как Клер си говореше с баща ѝ, когато мислеше, че е сама.

— Сега може да дойдеш — казваше Клер на въздуха. — Достатъчно дълго те нямаше. Юджийн. Време е да се върнеш у дома.

— На кого говориш?

Клер отричаше. Говорила си на глас. Помагало ѝ да мисли.

Пиеше и пушеше, и пак пиеше, а един ден заяви:

— Това е четвъртият ни август без него. Четвъртият ни първи август.

Всеки ден беше още един ден без Юджийн. Седмица след седмица, месец след месец, вещите му изчезваха. Али търсеше шапката му, очилата му, но Клер беше прибрала всичко в спалнята на четвъртия етаж и я беше заключила.

Първо документите му, портфейлите и обувките. Книгите му. След това шаловете и зимните палта, галошите и ръкавиците. Дъската му за табла и шах, записите, дори „Аби Роуд“, които бяха слушат и обичат.

Вратата беше заключена и никога не се отвори. Поне не в присъствието на Али.

Именно бавачката ѝ Сета бе забравила мъничката и цигулка в балетната зала, където Али вземаше уроци. В съблекалнята. Под пейката.

Клер се бе ядосала, но Юджийн я бе успокоил по телефона. Нямало проблем, бе я уверил той, да се отбие в школата по балет на връщане от работа. Не си заслужавало безпокойството. Но ако този ден бе тръгнал с колата към къщи — от Броуд Стрийт до Бродуей и след това по моста, — нямаше да завие по Тилари Стрийт, за да прибере забравената цигулка на Али, и онзи тип нямаше да го блъсне.

Когато се върнаха от Калифорния, Клер уволни бавачката и вече нямаше приспиване. Али си лягаше сама. Клер престана да приготвя закуска: яйца, овесена каша, каквито и да било топли ястия. Поднасяше само кисело и прясно мляко. Или само прясно.

Али можела сама да си приготвя мюсли, заяви Клер. Тя така и постъпи. Научи се да се справя с петлитровия буркан, вдигаше го и си сипваше, като внимаваше да не разсипе. Научи се да готви и да пере.

— Е — въздишаше Клер, — животът ни ще бъде безупречен. Сега. Надявам се. Не може да стане по-зле.

Али я наблюдаваше как си пали цигара, дръпва дълбоко и бавно изпуска дима нагоре, сякаш го духа в лицето на Господ.

Спря да говори за бащата на Али. Изобищо не споменаваха брак, любов или секс.

Освен веднъж. Само веднъж.

— Ще кажа само това — бе започнала Клер.

— Моля те недей, поне тук. — Али стоеше настред стаята си в общежитието в Ню Саут през първия си учебен ден в „Джорджтаун“.

Кръстосала крака, Клер седеше на леглото на дъщеря си и почукваше по коляното си със запалката.

— Съквартирантката ми ще дойде всеки...

— Сексът не е любов. Любовта не е секс.

Али се обърна, взе дрехите си от леглото и ги отнесе до скрина.

— Чудесно. Великолепно.

— Любовта идва, когато със секса е свършено.

— Благодаря. Ясно. Ще го имам предвид.

— Ако ме питаш...

— Но не те питам.

— Не прави секс, докато не се увериш, че можеш да го обичаш и без него.

— Благодаря за съвета.

— Знаех, че мога. Да обичам баща ти. Когато сексът престане. Беше забавен. Ако мъжът е забавен, тогава давай. Разбрали?

— Разбрах! Толкова се радвам, че си поговорихме! Свършихме ли? — Вратата широко се отвори. Слава богу. — Нанда! — извика Али с огромно облекчение.

— Здравсти — отвърна Нанда с големите тъжни очи и прехвърли кашиката на чантата си през главата си.

Тя е анорексичка, сподели Али с Ана по телефона същата вечер. От Мумбай, добави. Но бе за предпочитане пред Клер. Когато родителите на Нанда бяха влезли, Клер бе станала да ги посрещне, като крадешком бе скрила запалката в лявата си ръка.

„Тед беше прав“, помисли Али. Всичко идваше от къщата. Тази къща. Трябваше да я напусне. Като Лизи. Провери телефона си. Тед

още не бе отговорил на съобщението ѝ.

В три се зададе нова буря с дъжд. Али можеше да я помирише, докато излизаше от Бруклин. Топъл шибаш вятър раздираше сивото небе. В далечината прогърмяха светкавици. Пороят врхлетя и тя затича покрай Канала. На входа на Теди се засече с Мак, от апартамента на партера.

Предишния ден Мак бе ударил деветдесет. Ветеран от корейската война и съвършен джентълмен, той зърна тичащата към вратата Али и любезно ѝ отвори.

— Благодаря — каза тя и се вмъкна вътре, цялата подгизнала.

— Твърде късно, струва ми се — отговори Мак и се усмихна.

От лактите, върховете на пръстите и носа ѝ капеше вода.

— По-добре късно, отколкото никога. — Тя се обърна, заизкачва се по пожарното стълбище, зави зад ъгъла и се сблъска с Теди, който изхвърляше боклука.

— Виж, Али, излизам. Имам среща в десет. Вече закъснявам. — Той я покани вътре, за да се подсуши. — Стой тук. Ще ти донеса... искаш ли някакви дрехи? Сухи дрехи? — Влезе в банята да ѝ донесе хавлия.

— Но защо Уедър ще ми казва това? Защо?

— Смахнатата ли? Дебеланата?

— Не е толкова дебела и е най-добрата приятелка на Лизи!

— Може би лъже!

— Защо ще лъже?

Никакъв отговор. Али стоеше, оглеждаше се и трепереше. Гърмеше „Ей Си Ди Си“. След секунда Тед се върна с бързи крачки. Подаде ѝ кърпа.

— Знае, че Лизи ме мрази.

— Лизи не те мрази.

— Напротив.

— Нищо подобно. Просто има... има бащински подход. Закрилнически.

— Прямо кого?

— Спрямо мен.

— Вярно е. — Той хвърли поглед към часовника си. — Трябва да тръгвам. Искаш ли да останеш и да се изсушиш?

— Не. — Али избърса лицето си е хавлията и си пое дълбоко дъх. — Просто не мога да повярвам, че Лизи постъпва така. Гадост, това е мокро. Тази кърпа е мръсна. — Тя му я връчи обратно. — Мирише отвратително. На повръщано.

Тед пое хавлията.

— Само нея имам! — И я захвърли на канапето.

— Защо викаш?

— Извинявай, напрегнат съм. След десет минути трябва да бъда на ъгъла на Петдесета и Шеста. Група от Хонконг. — Хвана Али за лакътя и я поведе към вратата. — Да ти се обадя ли по-късно? Искаш ли да вечеряме? В „АВС“ или в „Номад“?

— Не — отговори Али и се понесе към кухнята. — Не разбираш ли, че тя е *мое дете*!

— Тя не е дете.

— Искам да стигна до дъното на тази история. Имам нужда от книжни салфетки.

— Тя не е дете. Вече е на двацет години. — Той отново нервно си погледна часовника.

Али пристъпи от мивката към шкафовете.

— Подчертах: *мое дете*. Не просто дете. Проваля си живота, а Уедър ми каза, че идеята била твоя. — Не намери никакви салфетки. — Нямах ли кърпи за хранене или покривка?

— Тя не се *проваля*... — Той отиде до бюрото. — Много жени позират за „Плейбой“... и се прочуват.

— Кои например? — попита Али и огледа шкафовете за нещо попиващо.

— Певизи. *Актриси*. Тя се стреми към това. — Той заключи куфарчето си и грабна телефона си.

— Позирала ли е Мерил Стрийп за „Плейбой“?

— Не знам, но съм сигурен, че се е събличала гола. Всички са го правили. Момичетата в наше време не се ръководят от старомодния морал. Да мразят мъжете. Като теб. — Тръгна към нея с куфарче в ръка. — Ръководят се — както Лизи спомена на вечерята — от секса. Продават секс.

Али се обърна.

— Не мразя мъжете.

— Искам да кажа, че не е... *консервативна* като теб. Не е... света вода ненапита. — Той огледа кухнята. — Нямам салфетки за хранене.

Али зяпна от обида.

— Не съм *света вода ненапита*.

Той хвърли поглед към нея.

— Не твърдя, че в това няма чар... Може ли да *тръгваме*?

— Само защото не спя с *теб*... не ме прави света вода ненапита.

— Добре, изразих се неправилно. Но се налага да тръгваме, Али. Веднага. — Отново я задържа. След нея остана локвичка вода, все едно се бе напишкала. — Трябва да я оставиш да си живее живота. — На входната врата той отвори гардероба да потърси шлифер.

— Кой го казва? Доктор Фил?

Тед измъкна дъждобран и го навлече.

— Завършила е училище. Вече е самостоятелна. Трябва да я оставиш на мира. — Грабна един чадър. — Искаш ли чадър?

Али стоеше и го гледаше изучаващо.

— Това е някаква субективна *тъпотия* — отбранително заяви тя. — Няма нужда да я пускам... да отлети... или да бъде свободна. Фактически съм решила да съм плътно до нея през целия ѝ живот. И ако сега не ми благодари, ще го стори по-късно, защото ще знае, че е била *обичана*.

— Нима? — Той нахлузи мокасините си. — Чудесно.

— Чудесно ли? Значи, било чудесно? Не съм те молила за разрешение.

Той отвори вратата.

— Затвори я в някоя кула до края на живота ѝ.

Али излезе на стълбището.

— Животът не е песен на Стинг — заяви тя в същия момент, когато хубава млада жена излезе от асансьора.

Непознатата видя Али и спря на място, като че бе попаднала в капан.

— Здравейте — каза Али.

Жената я погледна смутено и загърна реверите на шлифера си от „Барбъри“.

— Тед тук ли е?

— Да. Той тъкмо...

— Ето ме. — Теди пристъпи навън и затвори вратата. — Симон, Али. Али, Симон.

— Здравейте — повтори Али и й помахаша.

Симон се обърна и погледна към асансьора. Натисна копчето няколко пъти, сякаш искаше да избяга колкото може по-бързо.

Тед заключи вратата.

— Симон е стажантка на Бъни за през лятото. Бъни Дън. Познаваш ли я, Али? Тя декорира апартамента ми.

Али кимна.

— Чувала съм за нея.

— Ще ремонтираме банята. В теб ли е плочката, Симон? Донесе ли плочката? — Погледна момичето. То отрицателно поклати глава. — Излизам... Мислех, че ще дойдеш утре.

— Минавах наблизко — несигурно отговори тя.

Али тръгна към нея. Не успя да се въздържа. Огледа костюма на Симон: шик, розов, тясна пола, обувки с високи токчета и плътно червило. Циците й, помисли Али, бяха вирнати до небесата. Можеше да е модел, както и Лизи. Невероятно зашеметяваща.

Колко беше хубаво да си млада.

В мълчание тримата тръгнаха с асансьора надолу.

В мълчание излязоха под навеса. Изведнъж Тед изпадна в паника.

— По дяволите! Забравих шибаните...! Али, ще ми послужиш ли с пари за таксито? Инак трябва отново да се качвам.

— Нямам — отвърна Али. — Днес съм с метрото. — Симон? Някакви пари?

— Не, съжалявам.

— Ще дойдеш ли пак утре сутрин?

— Разбира се — отвърна Симон.

— Около девет, и донеси плочката.

Симон кимна.

— Али! — Тед пристъпи към нея. — Да ти кажа на тръгване... Имам къща в Южен Хамптън, разбираш ли? С шест спални. Не че са ни нужни. — Тя не отговори. Тогава той прошепна: — Съжалявам. Не

искаха да кажа „света вода ненапита“. Имах предвид „праволинейна“.
— Той я целуна по бузата и се мушна във входа.

За миг Али се обърна към фоайето. Видя го как се качва по стълбите. После се завъртя обратно. Още валеше като из ведро.

Симон стоеше до нея под козирката и двете чакаха да спре пороят.

Не разговаряха.

Накрая Али каза:

— Знам, че сте с него. По някакъв начин. Не ме интересува. — Взираше се право пред себе си. — Имахте среща. Или каквото беше там. Не съм вчерашна. — Обърна се към Симон. — Видях лицето ви. Колко изплашена изглеждате. Но няма защо да се тревожите. Бъни Дън? Извадили сте късмет. Талантлива е. Голям късмет.

Симон не отговори.

Али продължи да скача от мисъл на мисъл.

— Дъщеря ми е на вашата възраст. Наскоро завърши „Дюк“. Това е трудно време. Последните години в колежа. След училището. — Отново погледна Симон. — Къде учите?

Симон срещна очите на Али.

— Не съм студентка.

— Не сте ли? Взели сте си дипломата? Да си стажант е толкова объркана работа. Безплатно ли са ви наели? Не е честно.

— Не, госпожо. Не съм стажантка.

— О! — възкликна изненадано Али. — А каква сте?

— Проститутка.

— Виж ти! — възкликна Али и я изгледа от глава до пети под уличната лампа. Стоеше, а сърцето ѝ биеше все по-силно. Прокара ръка по лицето си. Потърка окото и бузата си и се усмихна.

— Мислите, че е забавно? — попита Симон.

— Не — отвърна извинително Али. — В никакъв случай. — Тя прокара ръка през мократа си коса.

— Нали няма да ме издадете, че съм ви казала?

— Не, не. Това е нашата тайна.

Симон кимна.

— Такива мъже не се променят. Познавам друго момиче, и то работи за него. Три пъти в седмицата. Той не използва презервативи. Има пари. Допусках, че знаете — сподели тя.

— Да — отговори Али и примигна зашеметено. — Всъщност не, но другото е вярно. Има пари.

Не използвал кондоми?

— Човекът е пристрастен — продължи Симон. — Казвам ви, защото... ми изглеждате мил човек. Откъде да знаете? Съпругите научават последни. — Тя погледна небето.

— Беше ми известно — отвърна Али. — Знаех. — Обърна се към Симон. — Преподавам. Проблеми на пола. В колежа в Бруклин.

Симон кимна.

— Да? И какво?

— Мога да ви помогна... да си намерите прилична работа.

— Имам си работа — отвърна Симон. — И без това цялата сте мокра, какво чакате?

Наистина Али бе подгизнала. Тя кимна. — Просто мислех... като между жени... — продължи Симон.

— Да. Между жени. Благодаря. — И Али излезе под проливния дъжд.

Няколко пресечки по-нататък тя затича. Тичаше под дъжда с разперени ръце и стиснати юмруци и се смееше високо, сякаш празнуваше. После забави ход и си пое дъх.

„Как можеш изобщо да опознаеш някого? Всичките измами. Всички тези тайни. Всички роли, които хората играят“, чудеше се тя.

Никога не беше броила луничките на Тед. Нито той — нейните.

На ъгъла на „Хюстън“ и „Бауъри“ махна на едно такси.

— Петдесет и четвърта и Пета, ако обичате — каза на шофьора. — „Сейнт Реджис“.

Няколко минути Али остана и същата поза върху Джейк, който още беше и нея. Тя потърка нос в челюстта, бузите и носа му. Имаше чувството, че обича този мъж. Поне обичаше да прави любов с него.

Лицата им бяха зачервени и потни, телата им лъщяха, сякаш са били потопени в мазнина. Кожа се плъзгаше по кожа, пот се стичаше между гърдите на Али и от косата на Джейк.

Най-после тя бутна седалката назад и бавно се надигна. Все още бе силен и твърд, когато Али го освободи.

Вече разделени, тя се загърчи в теснотията и успя да подпре крак на седалката за пътници. Джейк я придържаше през кръста, докато тя се намести в нея.

След това той започна да навива презерватива към връхчето на пениса си.

Мълчаливо и втренчено, Али гледаше с пианско благоговение как завързва края на кондома.

Когато приключи, го вдигна във въздуха, изтощен и усмихнат.

— Какво да правим с това?

Али се взираше в кондома, без да продума. Силата и опасността в тази малка торбичка бяха безкрайни, помисли тя в пиански унес. И най-нищожната капчица можеше да сложи началото на ред събития. Важни събития. Които можеха да променят света. Малки чудеса. Един нищожен сперматозоид бе създал Ганди, каза си тя. Мария Кюри. Или Бах. Друг бе създал Моцарт. Винсент ван Гог. Амилия Еърхарт. От други са се пръкнали Айнщайн и Мартин Лутър Кинг. От трети — Саскагауеа^[1] и Лизи.

Сексът беше невероятно нещо, мислеше си Али, вгледана в издутия презерватив. Но понякога всичко, което се изпречваше между секса... между секса и създаването на човек, бе балончето от полимерни частици, увито във фолио с форма на гризина.

— Редно е... да ги погребем — прошепна Али наполовина със съжаление, наполовина с насмешка. — Мислят си, че ги чака пътешествие. И че са се запътили към велики дела. — Тя се усмихна тъжно. — Не е ли така с всички ни? — Протегна ръка. — Дай ми ги.

Джейк ѝ подаде торбичката. Тя внимателно я остави на пода и подгъна крака под себе си. През това време Джейк свали прозореца, за да влезе въздух, наведе се и посегна към слипа си. Висеше около

глезените му, както и джинсите. Бяха го приковали на мястото му, притиснали го бяха като наказано момченце.

— Задръж за секунда, Ал — каза той, вече с освободени крака и вдигнати джинси.

Изключи двигателя и извади ключовете.

Тя го видя как излиза в нощта, заобикаля колата и отваря багажника.

Когато се върна, застана до вратата и избърса лице със суха кърпа. Наведе се и подаде друга на Али.

Тя изтри лицето си, врата, вътрешната част на бедрата и я върна на Джейк, който забърса с нея мястото на шофьора. После хвърли и двете хавлии на задната седалка и отново излезе от колата.

Там, на чакъла, разгъна разни принадлежности за нощувка, които бе извадил от багажника: спален чувал, юрган и възглавница от общежитието.

Мушна се отново вътре и ги метна върху арматурното табло.

— Стани за малко.

— Какво правиш?

— Постилам ти легло... — Нареди одеялата, оформяйки ги като гнездо.

— Ти си просто мечта — промълви Али и се настани сред тях, затвори очи и се сви в ембрионална поза.

Джейк облече ризата си, затвори вратата, закопча колана, запали колата и свали и четирите прозорци. Изключи радиото и излезе на задна от паркинга.

Нощта беше тиха и тъмна, и докато той караше, Али се унесе. Чуваше само приглушеното жужене, вятъра, облъхващ движещата се кола; гласовитото пеене на пролетните щурци. Чувстваше само силната ръка на Джейк, обгърнала голите ѝ глезени.

[1] Водачка на Луис и Кларк в експедицията им в Западните щати — Б.пр. ↑

Шофьорът я разучаваше в огледалото за обратно виждане.

Али се опули срещу него. Гърдите ѝ се надигаха, носът ѝ беше червен, а очите — влажни. Беше мокра от глава до пети, ликуваща и едновременно тъжна.

Шофьорът посегна надясно и ѝ подаде нещо над разделителното стъкло.

Хавлия. Розова, чиста и суха. И голяма.

— Благодаря — прошепна тя. Едва говореше. Попи ръцете и лицето си. Хавлията беше мека и ухаеше на прах за пране. — Много ви благодаря — повтори.

Таксиджията кимна загрижено.

— Да пусна ли отоплението? — попита той с акцент, който тя не успя да определи.

— Да, благодаря.

— А радиото?

— Не, благодаря. Но съм признателна, че попитахте.

Шофьорът кимна и се обърна напред. Светофарът светна зелено. Бавно и внимателно той се отпрати към предградията.

Али набра „Сейнт Реджис“. Когато операторът вдигна, попита за Джейк Бийн.

След като я остави на изчакване, операторът отговори:

— Съжалявам, госпожо. Но никой не е регистриран под това име.

— О, извинете — отвърна Али. — Ноа. Ноа. Ноа Бийн. Като боб^[1]. Или зеленчук. Зелен фасул. — Тя си пое дъх и прехапа долната си устна. Защо говореше празни приказки? Почувства се глупаво. Имаше таткова много причини да се чувства така.

— Изчакайте, госпожо. — Секундите течаха. — Няма резервация и под това име.

Разочарована. Али потри чело. Беше ли си заминал Джейк? Пое дълбоко дъх и се замисли. Къде беше? Щеше ли да ѝ се обади, че тръгва? Че се връща в Ел Ей?

После се сети.

— Яцемски! — каза тя. — Карл Яцемски.

— Един момент, моля — отвърна операторът и веднага свърза Али.

[1] Бийн на английски означава бобено зърно — Б.пр. [↑](#)

Джейк паркира шевролета срещу къщата. Изключи фаровете, после двигателя, а Али сънливо отвори очи.

— Вкъщи — промълви тя.

Бавно се надигна и погледна покрай него през неговия прозорец.

— О, не — промълви тя и потърка очи. — Колко глупаво.

— Кое?

— Не съм включила осветлението вътре, нито лампата на верандата.

Джейк обърна глава и погледна къщата.

— Виж. Тъмно е. — Уличните лампи и на двете съседни къщи тънеха в мрак. — Мразя да се прибирам в празна къща. — Прозорците чернееха, а верандата бе в сянка.

— Страх ли те е? — попита Джейк и я погледна.

Али си пое дълбоко дъх.

— Винаги ме е било страх — призна тя. Погледите им се срещнаха. — Не съм прекарвала нощта извън къщи от десет години.

Джейк я гледаше изучаващо.

— Хайде. Да вървим.

Те изкачиха стъпалата към предната веранда и Али спря. Забеляза пикап, паркиран надолу по улицата.

— Този никога не е бил тук — прошепна тя разтревожено.

— Какво? — попита Джейк.

— Пикапът на улицата.

Той проточи врат и се загледа в колата.

— Казват, че крадците карат пикап. Вероятно черен — пошушна Али.

— Този е син.

— Така ли?

— Или сив. Но не е черен.

— Не е ли?

— В безопасност сме.

Али погледна надолу и затърси ключовете в чантата си.

— Толкова се радвам, че си тук. Ще останеш, нали?

— Естествено.

Все още беше пияна.

— Направо воня — заяви тя, докато смъкваше роклята си. Джейк се бе облегнал на вратата и я гледаше. — Ще вземеш ли душ с мен?

Джейк си съблече ризата. В банята беше тъмно. Бяха оставили лампата изключена. Разкопча джинсите си.

— Остатъчен цигарен дим — гърлено проточи Али. — Не всички знаят, но попива във всичко — никотинът, — в косата и дрехите ти... Така или иначе, твърдят, че причинява рак. — Тя събу бикините си и ги изрита надалеч.

— Уврежда децата. Забавя развитието им. Оттам — по-нисък коефициент за интелигентност. — Чисто гола, тя дръпна завесата и пусна водата. Протегна ръка под струята, за да провери температурата. — Гледал ли си „Психо“?

— Хайде, Али. Всичко е заключено. — Джейк стоеше гол и готов да влезе под душа.

— Но би било толкова удобно за крадците, както сме заедно под душа. Те са трима. Под метър и шейсет. Всички са ниски. Разказвах ли ти?

Тя влезе във ваната.

— Ти си прекалено млад, но... — продължи Али, затваряйки очи под горещите струи.

Джейк я последва и взе шампоана „Никакви сълзи“. Изстиска малко в шепата си.

— Прекалено млад за какво?

— Последният филм, който гледах на кино... когато бях бременна, преди десет години. Пред очите ми е образът на онзи, дето играеше Роки... как му беше името?

— Силвестър Сталоун?

— И на актрисата, която си показва вагината?...

— Ъ-ъ...

— Едва ли знаеш. Бил си бебе.

— „Първичен инстинкт“? Шарън Стоун?

— Да, тя. Имаха една сцена под душа — и двамата бяха голи, а на мен ми се повръщаше... О, толкова е приятно.

Той ѝ сапуниса косата. Тя — неговата.

След час Джейк вече спеше, но Али беше будна и стана от леглото. Нещо я караше да бъде нащрек. Може би крадците. Това беше. Това ли беше наистина?

Намери чантата си, извади телефона и прослуша съобщението от Миър:

„Ел"? През октомври?" — питаше Миър.

Сърцето на Али замря.

„Космо"? През май?"

Миър беше разбрала. Миър знаеше. Али пишеше за „Ел“, „Космополитън“, „Гламър“ и „Редбук“ от години, за да свърже двата края. Използваше псевдоним за неохотно даваните съвети относно жените, домашния бюджет, спестяванията за пенсия...

Някой я беше изпял. Йоко. Не си спомняше да е споделяла с друг. Никой друг не знаеше.

Тя затвори телефона, изключи го и си представи Миър в понеделник. Али закъсняваше с оценките. „И защо — щеше да попита Миър. — Това ли е причината? Писането в списания? Като странична дейност? Как можеш да се съсредоточиш върху две различни работи? Кос е важното? Лъскавите парцалки или научните изследвания и стипендията? Защо го държиш в тайна от «Браун»?"

Али събираше чекове от по хиляда долара — четиристотин оттук, триста оттам — и ги влагаше в сметка, която можеше да бъде използвана само за колежа на Лизи.

Беше глупачка. Как бе могла да се довери на Йоко? Остави телефона, обзета от ужас. Не трябваше да казва на жива душа. На никого. Беше споделила с Йоко и тя я бе изпортила на Миър... а Али я бе закриляла! Беше идиот. Трябваше да заключи тайната в сейф. Този път щеше да постъпи така.

Тя се взря в тъмнината в спящия Джейк.

Утрото приближаваше. Краят на седмицата. Или началото? Беше обърнала гръб на работата си за цели два дни, а Лизи пристигаше на гарата в един. Не можеше да си позволи да се размотава повече. Дотук.

Пред „Сейнт Реджис“, на слизание от таксито я посрещна пиколо. Разтвори чадър над главата ѝ, огромен и черен, и я придружи по червената пътека нагоре по стъпалата.

Във фоайето от нея все още капеше дъждовна вода и образуваше локвички по пода. Тя се озърна за Джейк.

Всичко лъщеше, всичко проблясваше: столовете със златни рамки и червени кадифени седалки, кристалните полилеи и пълните с лилии вази. Всички мъже бяха с официално облекло: пиколо с бели ръкавици и черни костюми; охранители със сиви костюми, говорещи в микрофоните си; бизнесмени с тъмносини костюми, отиващи към бара. Рецепционистът я попита:

— Да ви помогна ли, госпожо?

Али се обърна.

— Чакам един приятел.

Красивият италианец кимна и се усмихна.

Али се обърна към асансьора. След няколко минути рецепционистът ѝ донесе купчина бели кърпи.

— Благодаря — каза тя.

Той се усмихна и кимна към асансьора, от който се появи Джейк.

— Али? — повика я. Беше я видял пръв.

Али се обърна и когато той се втурна към нея, тя избухна в сълзи.

— Да идем горе — подкани я нежно той.

— Не мога.

— Можеш. Иначе защо ще си тук?

— Не знам.

— Стегнете се, професоре. — Той нахлупи каскета си и я поведе към асансьора.

Али стоеше до прозореца в апартамента на Джейк и търсеше в мъглата Сентръл парк. Намираше се някъде там, нагоре по Пето авеню. Отвъд „Плаза“. Пейзажът тънеше в мръснобяла пелена.

— Нещо топло? — предложи Джейк от отсрещната страна на стаята. Стоеше до бюрото, хванал слушалката на телефона. — Обслужване по стаите?

— Би било чудесно. — Тя се обърна и се огледа. Из стаята бяха пръснати дивани с пискюли, отоманки с пискюли и лампиони с

раирани като дюшеци абажури. Завеси с шнурове обрамчваха прозорците, а от тавана висяха полилеи.

На този фон Джейк изглеждаше странно, но прекрасно: сред разкошната обстановка, кретона и коприната.

— Кана с чай и шоколадов кейк. Онзи с течния шоколад — чу го тя да поръчва. Някак му подходеше. — Благодаря — каза в слушалката. Затвори и се обърна към Али. — Можем да изберем и нещо от минибара, но нека първо да те измъкнем от тези дрехи.

Али го погледна.

— Нямах предвид това. — После се усмихна. — Освен ако ти не искаш.

Али отново се обърна към прозореца и затърси дърветата. Някаква следа от дърветата в Сентръл парк.

Джейк я оглеждаше.

— Сериозно. Иди да се подсушиш. В банята има халат. Ъ-ъ, минава се през спалнята.

Али не помръдна.

— Красиво е — промълви тя. — Тук ли живееш?

— Мислиш, че това *тук* е чаровно? Надникни в банята. В огледалото има вграден телевизор. — Али се обърна и се усмихна. Очите им се срещнаха. — Не се шегувам. Седиш на тоалетната, а дамите от „Гледна точка“ те фиксират от огледалото. Упи, Барбра...

Али се разсмя.

— Единственият проблем е, че някак си се разглезят. — Погледна я многозначително. — Трудно е да отседнеш в „Мотел номер шест“, след като си бил тук. Трудно е да ядеш обикновено сирене, когато си опитвал френско бри.

— Френско бри? Толкова странно звучи, произнесено от теб.

Джейк се усмихна.

— Разбираш какво имам предвид.

Така беше. След като бе имала Джейк, всеки друг мъж бледнееше. Очите им отново се срещнаха.

— Защо ме потърси? Какво искаш? — попита тя.

Той се втренчи в нея и се замисли. Погледна дланите си и отговори:

— Като начало... Исках да видя дали ме помниш.

Тя тръсна глава.

— Разбира се, че те помнех.

— Искях да разбера дали някога си мислила, че си допуснала грешка, като ме отпрати.

— Не беше грешка. Не, може би беше. — Опита се да обясни: — Ти щеше да загазиш, а мен можеше да ме уволнят... Съжалявам, Джейк.

Джейк обмисли казаното.

— Знам, че не върви да се оплаквам от съдбата си. Но... парите и славата са нищо, ако няма кого да обичаш. — Той събра кураж. — Слушай сега: още в колежа се влюбих в теб. И ето... не съм те виждал десет години... и още съм влюбен в теб.

Али беше като ударена от гръм. Стоеше и мигаше на парцали.

— Това са фактите. Ето защо дойдох на вечеря. Да разбера истината за себе си и дали и ти чувстваш същото към мен. Дълго време Али стоя мълчаливо и неподвижно. След това телефонът ѝ иззвъня.

Тя започна да рови в джоба си, извади го и погледна номера.

— Джейк... — започна извинително. — Знам, че разговорът ни е сериозен, но...

Джейк се усмихна.

— Трябва да вдигна. Спешно е. Три позвънявания. Това е третото.

— Естествено — отвърна Джейк. — Давай. — Върна се до бюрото и взе сценария.

— Новини за знаменитостите! — изписка Ана, след като Али вдигна телефона и я поздрави. — Видях те да се биеш! Побой в бар!

— Моля?

— Бой!

— Какво?

— По телевизията!

— Беше... Слушай, не мога да говоря.

— С него ли си?

— Да — отвърна Али и хвърли поглед към Джейк.

— Дай да го поздравя!

— Не!

— Моля те!

— Ана, не! Моментът не е подходящ.
— Моля те! — изви жално Ана.
Али замълча и завъртя очи. Обърна се и погледна Джейк.
— Най-добрата ми приятелка... иска да те поздрави. Джейк стана и остави ръкописа.
— Защо не.
Тя му подаде телефона и прошепна:
— Извинявай. Казва се Ана. С едно „н“. Като „вана“. Не с две. Като „странна“. Подобна грешка я подлудява.
Джейк приближи телефона до ухото си.
— Ана?
Али покрусено си събу кецовете.
— Ноа Бийн? — извика Ана.
— Здравсти.
Боса, Али тръгна към банята. Имаше нужда да остане сама за малко. Трябваше ѝ и хавлия. Чиста хавлия.
— Аз съм ваша вярна почитателка! Предана! Вярна до гроб!
Джейк се обърна и погледна през прозореца.
— Благодаря.
— Както и съпругът ми. *Обичаме ви. Обичаме ви до гроб. Обичаме ви.*
— Безкрайно ви благодаря — повтори той.
— Но по-важното е... Чуйте ме. Слушате ли ме, Ноа?
— Да.
— Добре. Али ви обича.
Джейк замръзна на място и огледа апартамента. Али я нямаше.
— Може да не го показва. Може да не си признава. Дори и пред себе си. Но не се отказвайте. Тя има... чувства. Знам, защото съм нейната най-добра приятелка и дипломиран психоаналитик. Знаете ли какво означава това? Дипломиран психоаналитик? Че съм умна.
— Добре.
— Тя ще се осъзнае.
Джейк сведе поглед към килима и примигна.
— Ноа? Там ли сте?
— Да.
— Чухте ли ме?

— Сигурна ли сте? — попита той и вдигна очи, когато влезе Али, поклащаща глава. Беше смутена.

— Обича ви. Още.

— Благодаря, Ана. — Джейк се втренчи в Али. — Това означава много за мен.

— Добре — зарадва се тя. — Добре.

Довиждане сбогува се той и върна телефона на Али.

Тя го взе и долепи до ухото си.

— Готово, Щастлива ли си?

— Да — отвърна Ана. — Въодушевена. Благодаря.

— Пак ще ти се обадя.

— Чао, Али.

Джейк се отпусна върху канапетото. Изглеждаше освежен. Очите му блестяха.

— Съжалявам — продума Али.

Той я погледна и се усмихна. С неговата поразителна усмивка. Глуповата и заразителна. Али се взря очаровано в него. В ръката ѝ телефонът отново иззвъня.

— Приятелката на Лизи. — Тя го погледна извинително.

— Вдигни — отвърна той. — Имам цяла нощ.

— Разтревожена съм, госпожо Хюз — започна Уедър. — Тя каза, че ще бъде у нас в пет. Не е в неин стил да не удържа на думата си. Знаете ли дали портиерът на блока ѝ се е върнал?

— Я повтори! — Али се беше приближила отново до прозореца. Мъглата се беше вдигнала. Виждаха се върховете на дърветата в Сентръл парк.

— Не ми се е обаждала цял ден. Никой не я е виждал. Нито я е чувал. Никой в класа. Нито в ресторанта.

— Ясно. Уедър, ако не я открием, утре трябва да ме заведеш на онова място.

— Добре, госпожо Хюз, мога да ви заведа до спирката на метрото, където слязохме, но не знам точния адрес.

— Утре сутринта.

На вратата се позвъни. Али вдигна очи.

— Поръчката дойде. Все още ли искаш чай? — Джейк стана и отвори вратата.

Тя се претърколи и Джейк прошепна в ухото ѝ:

— Вече е осем.

— Не! — завайка се Али и рязко се изправи. Главата ѝ пулсираше. Затвори очи и се сети за съобщението на Миър. Нейната заплаха. Застигна я реалността, съпътстваща изтрезняването. — Джейк?

— Да?

Тя отклони очи.

— Не знам *как* да ти го кажа. Съжалявам, но...

— Налага се да тръгвам.

— Налага се. — Тя се наведе и го целуна, после се отърколи обратно, за да стане. — Трябва да изчистя цялата къща... за четири часа.

— Ще ти помогна. — Взе една възглавница и оправи калъфката ѝ.

— Не бива да остане и следа от нашите... Трябва да тръгна към гарата по обяд. — Али бавно се изправи и се хвана за главата.

— Али? — повика я той, гледайки я как приглажда косата си назад. — Ако бях... ако бях на трийсет и пет, щеше ли да ме изриташ оттук?

— Дори ако беше на *петдесет* — каза Али. — Преди много време реших да не я запознавам с гаджетата си.

— Какви гаджета?

— Да, *правилно*. Имах си причини.

— Как изобщо ще се запознаеш с когото и да било?

— Няма — отговори тя и тръгна към банята.

— Ще се ожения за теб, ако искаш — извика след нея Джейк.

Али се вкопчи в умивалника. Пое си дълбоко дъх и запази равновесие.

— Не го мислиш — извика в отговор тя и се погледна в огледалото. Изглеждаше уплашена.

— Наистина — отговори той и се появи на вратата, докато сгъваше одеялото.

Тя пусна водата и наплиска лицето си. Посегна към хавлията и започна да се бърше. В огледалото срещна погледа на Джейк.

— Можем да се оженим, ако искаш — повтори той.

— За теб ще бъде грешка. — Тя върна кърпата на мястото ѝ върху закачалката.

— Защо?

Тя взе четката си за зъби.

— Защото — започна тя и грабна пастата — ти си на двайсет и една. — Изстиска една ивичка върху четката и започна да се мие, докато говореше. — Напускаш училище... — Тя търкаше ли, търкаше отляво, за миг спря, изплю и подхвана отдясно. — Не знаеш какво ще работиш... за баща си прекалено млад. — Тя отново изплю и върна четката в чашката на мивката. — Едва се познаваме. Само от два дни. — Взе друга чашка и се изплакна.

Джейк я наблюдаваше.

— Аз те познавам.

Тя остави чашката, избърса уста и се обърна към него.

— Джейк, виж. Имам... неописуеми чувства...

— Неописуеми?

— Необясними.

— Знам какво означава. Не съм съгласен, че чувствата ти са необясними.

— Напълно съм зашеметена и объркана от събитията през уикенда, но...

— Но?

— Не се познаваме. Не и наистина.

— Али — започна той. — Седях на лекциите и слушах бръщолевенето ти... деветдесет минути, два пъти в седмицата... три години. Шест семестъра. Цели двеста и шейсет часа.

Тя го изгледа.

— Бръщолевене?

Джейк се усмихна.

— Бръщолевене ли казах? Имах предвид урок. Изчетох статиите ти и двете ти книги, а ти се подложи на шестстотин мои страници...

Али кимна и прехапа устни.

— *Разговаряхме*, ти и аз... говорехме и се опознавахме, макар и само два дни.

Али се обърна.

— Инициативата беше твоя. Мисля, че бяхме... знам, че звуча като заловен на калъп прелюбодеец, но не беше това, което си мислиш.

— А какво беше?

— Може би подавам грешни сигнали.

— Кой ти го каза?

— Стига, Джейк.

— Не, уверявам те, сериозен съм. Ако бях момиче, а ти — момче...

— Джейк, моля те. Ами ако някой разбере? — Тя се обърна, пристъпи към него и го целуна по устните. — Извинявай. Но да се омъжа за теб?

Уморена, помисли тя, сигурно беше уморена. Заобиколи го странично, влезе в спалнята и преглътна буцата в гърлото си. Колената ѝ омекнаха и тя започна да трепери. Имаше махмурлук. Никога не пиеше. Ето какво ѝ имаше.

На вратата Джейк се обърна и затърси дрехите си. Бяха разпилени по целия под на спалнята.

В кухнята Али направи кафе.

— Благодаря — каза Джейк, когато тя му подаде чашата. Той бършеше масата. Спря за миг и се приближи до мивката, където Али плакнеше последната бутилка „Стела“.

Той се облегна на кухненския плот, тъжно се вгледа в нея, после обърна глава и зарея очи през прозореца.

Али спря водата и го загледа как вдига чашата към устата си. Като възглавнички са, помисли тя, устните на Джейк.

Не се беше обръснал и тъмното петно на наболата му брада — „сянката в пет часа“, недостатъчният сън и ясно видимата тъга го караха да изглежда тази сутрин с десет години по-възрастен.

Али го гледаше и мислеше колко красив ще бъде, когато остарее. Някои мъже се разхубавяват с възрастта и Джейк щеше да бъде един от тях. Щастлива щеше да е жената, която...

— По дяволите — изруга Джейк стреснато и стана. Втренчи поглед през прозореца. — Ето ги. — Остави чашата си за кафе на плота.

— Кой? — попита Али и се доближи до него, за да види какво гледа.

Отвъд предния двор, зад портата, от отсрещната страна на улицата, крайно оживено десетгодишно момиченце слезе от такси, стиснало в ръка пистолет-играчка.

— Защо са тук? — изплашено извика Али.

Шофьорът помогна на Клер да извади чифт мънички ролкови кънки.

— Отзад, бягай отзад! — кресна Али.

— Добре — съгласи се Джейк и грабна торбата си и кутията с инструменти.

Тя го хвана под ръка и го поведе през трапезарията към остъклената веранда в задната част на къщата.

Докато бягаха, през прозореца тя забеляза Лизи отстрани на къщата — тичаше към задния двор и размахваше пистолета си.

— Вкъщи съм! Вкъщи съм! — викаше Лизи с пистолет в ръка, а дългите ѝ руси плитки се мятаха отзад.

— Къде отива? По дяволите! Какво да правя?! — Тя изостави първоначалния си маршрут и смени посоката, като повлече Джейк след себе си. — Мазето — отговори си сама. — Води към двора на съседите.

— Ехо! Вкъщи сме! — обяви Клер от коридора. Беше влязла сама.

Али отвори вратата на мазето и избута вътре Джейк.

— Почакай — промълви той, докато тя затваряше вратата.

— Али! — провикна се Клер. — Пристигнахме! Изненада!

— Здравей! — извика Али към кухнята. — Ще ти се обадя — прошепна през вратата на Джейк.

— Наистина ли? — попита той. — Имаш ли ми номера?

— Не, не го знам. Съжалявам. Действително съжалявам. — Тя затвори вратата, обърна се и изтича по коридора. — Мамо? Ти ли си?

Докато оставяше чантата си на кухненския плот, Клер забеляза двете чаши от кафе. Две.

— Изненада! — повтори тя и вдигна поглед, когато Али влезе.

— Без майтап — отвърна Али.

— Вземхем ранния...

— Къде е тя? — Али се престори, че се озърта.

В слънчевия заден двор Лизи се качи на люлката си от автомобилна гума, щастлива, че си е у дома. Изрита обувките си и насочи пистолета-играчка към една прелитаща птица.

В тъмното мазе Джейк откри капациите, водещи навън по стръмен изход. Свали резето и се опита да отвори, но капациите заядоха. Като полузащитник блъсна стоманата с рамо и гръб.

От ъгъла на двора Лизи виждаше червените капаци на мазето. Когато чу удара откъм тях, замря неподвижно.

Очите ѝ се ококориха, когато капациите поддадоха и Джейк изскочи като тапа. Тя се вкопчи в люлката, насочи пистолета към него и нададе ужасен, оглушителен писък.

Али и Клер се спогледаха и хукнаха по посока на вика.

През верандата Али я виждаше, стиснала въжето, насочила оръжието си, с отворена уста и уплашени очи, надаваща непоносими писъци.

— Един мъж! Някакъв мъж!

— Какво? Какво? Какво държиш в ръка? — извика Али, изхвърча от верандата и се втурна надолу по стъпалата.

— Мъж! Мъж! — пицеше Лизи и сочеше към Джейк.

Али и Клер се обърнаха и видяха Джейк, показващ се от мазето, наполовина вън, наполовина вътре, покрит с паяжини.

Клер изпищя в дует с Лизи, а Али се опита да ги надвика:

— Спри! Спри! Остави тази играчка. Това е майсторът! Спри!

— Какво? — възкликна Клер и погледна към Али.

— Това е *майсторът*!

Лизи млъкна, хвърли пистолета-играчка, отметна глава назад и се разсмя. Клер въздъхна и кисело се усмихна.

— Носиш пистолет? — извика Али, като гледаше осъдително Клер.

— Тя го поиска!

Али, кипнала, се обърна към Джейк.

— Хайде, Джейк. Запознай се с майка ми и Лизи. Ела.

Извървяха почти километър и половина по „Ред Хук“, пресечка след пресечка, преди Уедър да го види.

— Ето го! Това е! — Тя посочи склада на две пресечки от тях. — Онзи там. Под моста.

— Онзи отляво ли? — попита Али. — От другата страна на улицата?

— На по-далечния ъгъл!

— Чакайте — каза Джейк. — Не е ли „Бушман“? „Бушман и Корт“? — Беше поискал да дойде с тях. Уедър бе настояла да изминат целия път от „Бороу Хол“, за да може да проследи маршрута на Лизи.

Спряха на ъгъла, докато летящите коли преминават, вдигайки пушек и прах.

— Мисля, че познавам тази сграда. Определено. От моето проучване. 1909 година. Пожарът в захарната фабрика! — Над главите им прогърмя експресът.

— Моля? — попита Али.

— Загинали десет работнички. „Бушман и Корт“. Незаменимо. Виждаш ли връзката? Невероятно.

— Защо? — намеси се Уедър.

— Али? — попита Джейк. — Можеш ли да *повярваш*?

— Не знам — отвърна Али. — Може би.

До сградата бригада от електрическата компания разкопаваше тротоара.

— Две години преди Триъгълния огън^[1]. Запалил памук. Или вазелин? Не. Не, беше захар. Захар. Точно така. Тази беше сградата. Нищо не се променя, освен продукта! Човече! На Марти ще му допадне!

— Защо е такъв особняк? — обърна се Уедър към Али.

— Има си... страст — започна да обяснява Али и слезе от тротоара, за да пресече улицата.

— Каква ирония. — Джейк я последва. — Човекът също управлява фабрика за захар.

Тайно, помисли Али. Всички са в купа. Скрити зад властта и шумотевницата.

— Какъв е планът? — Джейк спря.

Али се обърна към него.

— Аз влизам.

— Защо? Сигурна ли си? Кой са тези хора? Възможно е да са въоръжени. Може да се окажат опасни.

— Така ли? Уедър?

— Не. Той имаше слънчев загар. С поло, но без чорапи.

— Наистина ли? — попита Джейк. — Източниците ми твърдят...

— Но аз не представлявам заплаха — упорстваше Али. — Ще кажа... ще кажа, че случаят е спешен. Ще разберат.

— Не. Не. — Джейк поклати глава. — Ако някой ще влиза, ще бъда аз. Отивам вътре.

— Да, госпожо Хюз. Ноа трябва да иде. Няма да убият звезда.

— Не, Джейк, благодаря. Радвам се, че си тук. Караш ни да се чувстваме в безопасност. Но първо, Лизи е моя дъщеря. И второ, съм въоръжена.

— Въоръжена ли? — възкликна Джейк.

Тя пресече улицата и тръгна към постройката.

— Въоръжена с какво? — Джейк последва Али. Уедър тръгна след Джейк.

— С лютив спрей — отвърна тя и потупа чантата си.

— Какво? Защо?

— Откъде сте го е взели? — настигна ги Уедър. — Моля ви, нека да го видя!

Без да намалява крачка, Али извади флакончето от чантата си и й го подаде.

— Внимавай. Сълзите не могат да спрат.

Уедър го размаха.

— *Побързай, жено!*

— Не е играчка. — Али се пресегна, взе го и тъкмо го прибираще обратно, когато чу поредица от режещи звуци.

Профучаха четири бели вана без обозначения. Един след друг, всички спряха пред вратите на Фишман.

— Какво... какво става? — Две полицейски коли с виещи сирени спряха зад вановите.

— Да му се не знае. Прилича на... акция — възкликна Уедър.

— Какво? — попита Али.

— Според мен е права — съгласи се Джейк.

Мъже със сини якета и защитни жилетки, с каски и наколенки, изскочиха от микробусите, всички въоръжени с автоматични

пистолети.

— Какво *става*? — попита отново Али, когато една група се скупчи пред входните врати, а други се пръснаха из пресечките. Тогава проумя: полицейска проверка. Атака. Арести. Стрелба. Тя се втурна към полицаите.

— Али! — извика Джейк.

Тя приближи агентите на ФБР.

— Извинете — обърна се към тях. — Дъщеря ми е вътре.

Уедър беше споменала деветия етаж. Али реши да се качи и да вика колкото ѝ глас държи. — Извинете — повтори тя, вече съвсем близо до агентите.

Единият извади пистолет.

— Стойте на място!

— Какво? — Али спря. — Аз само...

— Горещите!

По средата на улицата Али вдигна ръце.

— Извинете? Може ли само...

— Млъквам! — нареди единият, когато тя стигна до тях. — Ръцете зад гърба!

— Допускате грешка. Имам въпрос. Детето ми.

— Ръцете! Зад гърба! Веднага!

— Защо крещите? Защо вика той?

Джейк се появи до нея, вдигнал ръце.

— Послушай го, Али.

— Но...

— Изпълнявай!

Али сложи ръце зад гърба си.

— Сега се обърнете и тръгнете към мен! Към гласа ми! Веднага!

Али се обърка.

— Почакайте. Какво? Да се обърна и да вървя заднешком?

— Момент — обади се агентът, оглеждайки Джейк. — Не сте ли онзи? Купър? Бродли?

— Не. Не съм.

— Бродли някой си?

— Не. Ноа Бийн.

— Да, вие сте рицарят! Имате ли оръжие? Каквото и да е?

— Само си вървахме...

— Имам лютив спрей.

— Оставете го на земята. Съжалявам, но сте длъжна да се подчините.

Али и Джейк се спогледаха. Той завъртя очи и коленичи.

— Прави като мен — каза и.

Легна на земята по корем. Али последва примера му. Агентът се наведе, вдигна ги и сграбчи чантата на Али.

— В тази ли сграда работите?

— Не — отговори Али.

— А вие, сър?

— Не.

— Но дъщеря ми, може би. *Спасявахме* нея.

Уедър клечеше зад една кола. Не можеше да повярва на очите си.

На деветия етаж Фишман крещеше на Джош:

— Трий! Трий! Изтрий всичко! — И със силен замах разби телефона си в пода. Парченца пластмаса литнаха във въздуха и удариха Джош по лицето.

— Какво, по дяволите? — извика той, докато Фишман събираше отломките и ги изхвърляше през прозореца.

Изтри паметта на компютъра точно за пет минути. Фишман го беше наел именно за подобни моменти заради убийствените му умения.

Коридорът бе пуст и странно тих, когато затичаха по стълбите към приземието, водещо навън.

По стаите моделите стояха в неведение зад затворените врати — всички с изключение на Лизи и Саша, които бяха в кухничката. Лизи се взираше през прозореца.

— Мамка му — промърмори тя и се обърна към Саша. — Трябва да се скрием. Под масата. — И двете залегнаха. — Ще те убия, Уедър. Ще те смажа — промърмори Лизи.

— Какво? Какво става? — попита Саша.

— Отвън има полиция и *майка ми* е с тях.

След дваайсет минути няколко агенти на ФБР се появиха иззад ъгъла на „Бушман и Корт“. Водеха Фишман и Джош. И двамата бяха с белезници.

Али и Джейк продължаваха да се обясняват с агентите, когато тя съзря Лизи и ахна.

Видя как един агент настанява двете момичета отзад в единия ван.

Али още се взираше, когато ги освободиха. На десетина метра от тях бригадата продължаваше да работи. Въртяха се пневматични чукове. Циментов прах и отломки се носеха из въздуха и ги давеха. Тротоарът ехтеше с оглушаващо пицcene, замириса на изгорял бензин. Стана непоносимо. Али се обърна и се отдалечи, без да поглежда назад.

Джейк бързо я догони.

— Стореното от нея не е незаконно, Али. — Той тръгна редом с нея. — Не могат да я арестуват. Тя е на дваайсет. Не е направила нищо лошо.

— Лютив спрей — мърмореше си тя. — Ченгета с автоматично оръжие... Нося сълзотворен газ...

— И?

— Вече не знам коя съм. — Не добави нищо. Когато стигнаха до „Клинтън“, се ориентира къде са, зави надясно и пое към къщи.

Джейк тръгна след нея, Уедър тръгна след Джейк и така, в индийска нишка, минаха целия еднoчасов път до Кранбъри Стрийт.

[1] Пожар, избухнал на 25 март 1911 и отнел живота на дваайсет и шест работници — Б.пр. ↑

— Това е дърводелецът! Престанете да викате! — Изведнъж спокойствието на Али се възвърна като по команда и тя отново стана арбитър по здрав разум. Обърна се към Лизи. — Дай ми пистолета. Веднага. Ако обичаш.

Лизи я послуша и Джейк тръгна към тях през задния двор.

— Съжалявам. Не исках да ви плаша.

Али се извърна.

— Лизи, моля те, слез от люлката.

Дъщеря ѝ скочи на тревата.

— Здравсти, мамо.

— Здравей, миличка.

— Подранихме! Изненада!

— Изненада — повтори Али, когато Джейк се приближи. Тя пхна пистолета-играчка в джоба си. — Джейк — представи ги тя, — това е майка ми. Мамо, това е Джейк.

— Приятно ми е — каза Клер.

— Лизи, запознай се с Джейк.

— Здравсти — поздрави го Лизи.

— Здравсти — отвърна Джейк и ѝ се усмихна.

— Лизи, имаш изненада в стаята си и можеш да благодариш на Джейк за нея — подкани я Али.

— Благодаря. Каква изненада? — попита Лизи.

— Той не бива да ти казва — отвърна Али. — Тайна е. Има и втора изненада. За твоя проект.

— Тайна изненада и още една изненада! — Тя се затича към задната веранда.

Али се обърна към Клер и тихо я осведоми:

— Джейк сглоби новото ѝ легло.

— Колко е хубаво... да имаш мъж в къщата.

— Да, наистина — отговори Али и се обърна към Джейк. —

Нека ви платя.

Джейк кимна.

— Ще ви чакам отпред.

— Ще ви донеса чека.

Джейк погледна Клер.

— Беше ми приятно да се запознаем.

— На мен също — отвърна тя и се загледа след него, докато се отдалечаваше. — Красавец — прошепна.

— Мислиш ли? — попита Али и се обърна към къщата. — Трябва да върнеш пистолета.

— Защо? Защо? — последва я Клер. — Ти си феминистка.

— Какви ги говориш?

— Е? Какво им е лошото на момчешките играчки?

Малко по-късно Али излезе отново навън с жълт банков чек в ръка.

— Майка ти е на прозореца — предупреди я Джейк, когато тя се приближи. Стоеше до колата си.

— Естествено — отвърна Али и съвсем делово му подаде чека с протегнатата ръка. — Ужасна работа. Моля те, прости ми.

Той взе чека и ѝ подаде ръка. Задържа я за миг, после я пусна и сгъна чека на две, после на четири.

— Гадно, а?

— И още как — отговори тя.

После той добави:

— Искам да продължим да се виждаме.

Али не отговори.

— Мога да идвам от Бостън.

— Не. — Тя поклати глава. Почувства, че краката ѝ отново се разтреперват.

— Или пък може да се преместя. Тук.

— Какво ще правиш?

— Не знам. Ще измисля нещо.

— Говоря за работа — поясни Али.

— Ще си намеря временна работа.

Тя хвърли поглед към къщата, после се втренчи в обувките си. Накрая си пое дълбоко дъх и вдигна очи към Джейк.

— Млад си. Сега му е времето да откриваш...

— Какво да откривам?

— Всичко. Света. Пътувай, докато можеш. — Али се натъжи. Беше прекарала целия си живот между два щата. Никога не беше

ходила никъде, не беше видяла нищо, не беше се запознавала с никого извън Нова Англия.

— Не искам да...

— Не говоря за Тимбукту. Разгледай Ню Йорк. Иди до Западния бряг. Излез от Бостън. Напусни Провидънс.

— Защо? Искам да разбера дали между нас ще потръгне. Поне да опитаме.

— Не.

Нямаше да му позволи да постъпи така. Да остане, за да я вижда. Да остане и да се среща с нея. Независимо от всичко, което бе преживял, Джейк беше само на двайсет и една.

Двайсет и една.

На същата възраст като Али, когато бе направила избор, променил посоката на целия ѝ живот.

— Моля те — промълви тя. — Сега е трудно да го разбереш. Но точно това е времето да *станеш*, който си.

— Не ти искам съвет.

— Притежаваш потенциал.

— Не мога да играя бейзбол.

— Значи няма да е бейзбол, а нещо друго. Но не си и дърводелец, Джейк. Не че занаятът е лош. Но не е за теб. Ти си умен и сладък, и толкова... секси. Рядка комбинация, нали?

— Кажи си го направо. — Джейк се вгледа в нея и прехапа устни. — Не искаш да се задълбочаваме? Никога? Изобщо? По никакъв начин?

— Не мога. Достатъчно тревоги си имам вече.

— Защо?

— В работата — отговори Али.

Не разбирам...

— Държа се на косъм. Ами обажданията на Миър? Научила е, че съм писала статии за женски списания като страничен ангажимент. „Космополитън“, „Редбук“ и „Вог“. По долар на дума. Под псевдоним. Ползвах името на майка ми.

— И какво от това?

— Сериозните учени не пишат за „Бог“! Според Миър!

— Какво общо има това с нас?

— Тя търси всевъзможни причини... всякакво извинение...
Маже да ме уволнят заради срещите ни. Способни са да ме уволнят
заради този уикенд... А ти си без работа... Какво ще правим тогава?

— Значи, става дума за пари?

— Имам *дете*. — Плачеше ѝ се. — Моля те, не го прави по-
трудно!

— Радвам се, че е трудно! — Джейк я гледаше ядно, със стиснати
устни. Не разбираше. Не напълно.

Али сведе поглед.

— Не мога да се срещам с теб. Това е краят.

Джейк обърна глава. Али видя как за миг поглежда чека, след
това колата си. Завивките още стояха скупчени отпред. Хвърли поглед
към Али.

— Ти си страхливка. — И бързо заобиколи шевролета.

— Точно такава съм! — викна след него Али. — И имам
основателни причини!

Той отвори вратата, влезе и запали двигателя. Тогава тя се
завъртя и се отправи към къщи. В гърдите ѝ тежеше камък, сърцето ѝ
биеше до пръсване и тя преглъщаше сълзите си.

Стори ѝ се, че ще припадне, докато изкачваше стъпалата. Не
беше жесток човек. Досега не се беше случвало да е жестока с никого.

Какво бе направила?

Обърна се.

Видя как Джейк потегли по улицата. Отвори прозореца и метна
презерватива в едни храсти. После пръсна жълти конфети —
разкъсания чек. Бризът подхвана късчетата и ги задържа над земята,
после ги издигна нависоко, докато не паднаха разпилени на земята.

Али стоеше и гледаше как шевролетът с Джейк в него се смалява
в далечината.

После зави зад ъгъла и изчезна.

На кухненската маса Клер си правеше чай.

— Започнал е *рано*, за да свърши всичко.

Али направи пауза, преди да отговори.

— Вчера имаше изпит. Върна се тази сутрин да довърши леглото.

— Тя стоеше в килера с пакет брашно в едната ръка и захар в другата.

Щеше да прави тортата за рождения ден.

— Какво търсеше в мазето?

— Едната стена беше плесенясала. Изстърга я. Уф. Свършила ми е ванилията.

Появи се Лизи.

— Намерих чорап и фланелка. — Вдигна един от чорапите на Джейк и тениската му със „Сокс“.

— Миличка, трябва да изтичам до магазина. Искаш ли да дойдеш? — Али остави захарта в ъгъла.

— Къде ги намери? — поиска да знае Клер.

— Под леглото. На мама.

— Какво си търсила под леглото ми? — попита Али.

— Втората изненада. Там криеш коледните ми подаръци.

Али се усмихна:

— Лизи Хюз, най-доброто момиче детектив на света!

— Не съм...

— В трапезарията е.

— Ура! — Лизи хукна навън.

— В книжна торба! — провикна се Али. Усмихна се на Клер. — Мънички войничета. За проекта ѝ. Трябва да подреди диорамата до вторник.

— Струваш ми се изтощена.

— Категорично. Слава богу, че годината свърши. — Тя си взе чантата.

— Как е асистентската ти?

— Не знам. Отивам в магазина. Имаш ли нужда от нещо?

Следобед блатовете за тортата бяха готови и изстиваха в кухнята. Лизи седеше на скърцащата остъклена веранда и лепеше елементите на диорамата.

Али седеше на тревата в двора, загледана в едно цъфнало дърво.

От къщата излезе Клер.

— Прекрасен уикенд.

— Беше.

— Не е добре за теб, че си се завряла като мишка в дупката си.

Али се втренчи в цветовете на дървото, разтворени и бели. Пресегна се и докосна един. Четирите венчелистчета бяха меки и релефни.

— Снощи ми се обади Мег Моран. Помниш ли я?

— Не съм сигурна — отвърна Али и смачка цветчето между пръстите си.

— Имаха къща на Ремсън Стрийт. Продадоха я преди пет години. Преселиха се в Ню Лондон.

— Къде?

— В Ню Лондон. На няколко километра от Мистик. Морското пристанище Мистик? Мистик, Кънектикът?

Стомахът на Али се сви. Погледът ѝ се плъзна от красивото дърво към белите надвиснали облаци в яркосиньото небе.

— Какво искаше?

— Кълнеше се, че този уикенд те е видяла в Мистик. Хваната за ръка с красив млад мъж.

Али се усмихна насила.

— Де да бях.

— Каза ми, че се радвала да те види толкова щастлива. Толкова влюбена.

— Влюбена ли? — невесело се засмя Али. — Жалко, че не съм била аз.

Клер кимна и изгледа дъщеря си.

— Отвърнах ѝ, че си вкъщи и проверяваш реферати. Тя обаче беше абсолютно сигурна, че си била ти.

Али отново се втренчи в дървото.

— Изглежда, ѝ трябват нови очила. — Тя посегна и откърти едно клонче. — Не е ли рано да цъфти... или пък късно?

Клер вдигна очи към дървото.

— Закъсня. С няколко седмици. Което е необичайно след такава зима.

— Излиза, че ако е студено, дърветата цъфтят рано? Не разбирам.

Клер не ѝ обърна внимание.

— Не можеш да си позволиш втора грешка. — Гласът ѝ се издигна с една октава.

Али чакаше.

— Всичките ми пари са вложени в къщата. Не мога да те подпомагам, ако пак се случи нещо. Вземаш ли хапчета?

— Няма за какво...

— Не можеш да си позволиш да си небрежна!

— Не е видяла мен!

— Не съм вчерашна! — извика Клер. Поуспокои се и погледна към верандата. После зашепна. — Може да залъжеш някоя десетгодишна, но не и мен...

Али се обърна, отдалечи се и тръгна към верандата. Захвърли цъфналото клонче на земята.

Клер я последва.

— Шансовете да си намериш мъж клонят към нула. Никой свестен мъж не иска употребявани вещи. Никой мъж не иска чуждо дете... или две, да не дава Господ!

— Достатъчно — прекъсна я Али. Беше слушала тази тирада и преди. Много пъти.

— Трябва да се фокусираш върху службата си. Върху Лизи, службата и...

Пак старата песен. — Тя забърза към верандата. При вратата се обърна. — Няма в какво да се фокусирам. Миър ме е подгонила. За какво изобщо говорим?

— Обсъждаме случилото се този уикенд!

— Не и аз! — Али отвори вратата, мушна се вътре и я затръшна.

На верандата Лизи разглеждаше своята диорама.

— Елизабет, качи се горе, ако обичаш.

— Защо?

За да говоря с баба. Насаме. Остави ни за няколко минути.

Лизи стана и тръгна към стаята си с Нейтън Хейл в ръка.

Али се поколеба, отвори вратата и се втренчи в майка си. Клер стоеше като вкаменена. Не беше помръднала от мястото си.

— Права си — заяви Али. — Прекарах уикенда в безсмислен секс.

Очите на Клер се разшириха.

— Не бях го планирала. Смятах да си чета рефератите. Но се случи и беше чудесно и изумително. Искаш ли подробности?

Клер кипна.

— Кажи ми, че момчето не посещава „Браун“.

— Вече не. Но беше студент там. Очите на Али се замъглиха от сълзи. — Допреди седмица беше в моя клас и този факт превърна историята в нещо палаво, опасно и глупаво... и по-хубаво от всеки секс, който съм правила някога. А като се замисля, майко, не съм правила много секс. — Тя си пое дъх. Сълзите ѝ потекоха. — Бях съсредоточена. Бях добра. Живях без секс. Години наред. *Години*. Той беше фантастичен... правихме фантастичен секс цели два дни... и сега си отиде. Предложи да се *ожени* за мен, а аз го отритнах. Не исках, но го направих. Сега го няма. И какво ще правиш с мен? Ще ме *накажеш* ли? Или ще ме изгониш? Ще ме пратиш в стаята ми? Какво? Какво?

Клер бе онемяла от яд.

— Обичам те, мамо, но съм на *трийсет и една*. В някакъв момент трябва да ме *оставиш на мира*.

Двете жени се фиксираха една друга и кипяха. Накрая Али пусна вратата и се върна вътре.

Прелетя през верандата към коридора. Качи се по стълбите и тръгна към стаята на Лизи.

Надникна през вратата.

— Ето, свърших — заяви спокойно тя. — Може отново да слезеш.

Лизи седеше на новото си легло и разлистваше книга.

— Карахте ли се?

— Нещо такова.

— С баба?

— Мъничко.

Лизи кимна.

— Много ми харесва леглото. Страшно ти благодаря. Беше такава изненада!

— Радвам се.

— Утре е рожденият ми ден.

— Знам. Чакам го с нетърпение. Приготвям ти торта.

— Баба сега къде е?

— Още е отзад. Дай ѝ секунда. Ще те чакам долу, за да сложим глазурата.

— Може ли да помагам?

— Разбира се. — Али се отдръпна от вратата, тръгна по коридора и влезе в стаята си. Пресегна се през леглото, взе телефона и го отнесе

в банята. Там беше безопасно. Затвори вратата и я заключи.

— Нужна ми е услуга — прошепна тя в слушалката.

— Всичко наред ли е? — попита Ана. Наскоро се беше преселила в Денвър.

— Мисля, че имам цистит. Препоръчай ми нещо. Нали няма да умра?

— В никакъв случай.

— Благодаря ти — кротко отвърна Али.

— Али?

— Да?

— Да не си стояла дълго с мокър бански? — засмя се Ана. — Има ли нещо, което трябва да знам?

Али ѝ разказа за уикенда и за Джейк.

— Защо го отпрати? — попита Ана, когато отчетът свърши.

— Той е на *двайсет и една* — отговори скръбно Али. — Без пари, безработен и затънал в дългове. На *двайсет и една*.

— Говориш, все едно си му майка.

— Имам работа... и дете...

— Я стига! Не ти ли се иска да имаш един *по-нормален* живот?

Али замълча за миг. После запита:

— Какъв?

Живот като в приказка. Знаеш какво имам предвид. Шаблонният сценарий: престижен колеж. Университет. Идеален брак.

— Ана, моля те. Не разбираш.

— Меден месец сред тропиците. Краткотрайна кариера. Две безупречни деца, рибки, куче.

Али завъртя очи.

— Две къщи, две коли: една голяма за през деня и друга, елегантна, за излизане вечер.

— Престани. Можеше да ме уволнят.

— Той забогатява. Ти си оставаш кльощава. Така става ли?

— Не мога да си рискувам работата.

— Но *двайсет и една годишен* навярно е идеалният за теб. Ще те води, където ти...

— Достатъчно, Ана, моля те! — прекъсна Али най-добрата си приятелка, новоизлюпен психоаналитик.

Ана продължи:

— Ал, съветвам те, огледай света около себе си. Какво искаш? Да те довърши самоубиец бомбаджия ли?

— Не. Какво? Какво искаш да кажеш?

— Да умреш от някоя болест? Например туберкулоза?

— Не.

— Тогава не можеш ли да се стремиш към щастливия край, както всички останали?

Али погледна към тавана с насълзени очи.

— Няма щастлив край, Ана. Накрая всички умираме.

— Но можеш да умреш щастлива. Можеш да умреш обичана. Чела ли си „Тетрадката“^[1]?

— Не.

— Филмираха го. Скоро тръгва по екраните. Ще летя до Роуд Айлънд и ще те взема да го гледаме.

— Престани. Моля те, престани. — Али заплака.

— Съжалявам — извини се Ана. Вместо това ще ти изпратя нашествие от скакалци. Така по-добре ли е?

Али си помисли, че скакалците са за предпочитане.

— Скакалци и антибиотик, ако обичаш, още довечера. В противен случай бъбреците ми ще експлодират.

Ана обеща да поръча антибиотик.

И двете затвориха.

След разговора им Али се почувства зле. Седна на ръба на ваната и си пое дъх. Дълбоко и бавно. Захлипа. Плака в хавлията за ръце половин час, след това слезе, за да приготви глазурата за тортата на Лизи.

В шест и половина на вратата се позвъни.

Сърцето ѝ щеше да изскочи, когато хукна да отвори. Възможно ли беше да е Джейк? В неделя не разнасяха поща. И пица не бяха поръчвали. Кой ли можеше да бъде? В края на краищата той бе оставил фланелката и единия си чорап. Нищо чудно да бе забравил и инструментите.

— Идвам! — извика тя, докато отваряше вратата, обнадеедена и ужасена, и ето кой стоеше на прага ѝ:

Хари Гудман.

Дърводелецът Хари.

Хари, който беше отменял уговорката си с Али три пъти.

— Здравсти, Хари — поздрави го Али и преглътна разочарованието си.

— Здравейте, госпожо Хюз — промърмори дърводелецът. — Имате ли още нужда от помощ?

Али се усмихна и поклати глава.

— Не, Хари. Повиках друг.

Хари кимна.

— Имах работа. Знаете как е.

— Известно ми е — отговори тя любезно.

— Ясно — отвърна Хари, обърна се и заслиза по стълбите. — Ако нещо не е наред, знаете на кого да се обадите. И да знаете, най-после да хванаха крадците.

— Наистина ли? — попита Али, изненадана и облекчена.

Той спря на най-долното стъпало и се обърна.

— Възползвали се от проекта за социални грижи на Чал Браун. Онзи, дето осигурява лекарства за старите дами. Брат ми е ченге. Казвал ли съм ви?

— Сигурен ли си, че са ги хванали?

— О, да. — Хари беше категоричен. — Снощи. И тримата. Братовчеди. Всичките ниски. Семейна черта, някои се унаследяват.

— Точно така — съгласи се Али. — Някои се унаследяват. Е. какво облекчение.

Хари кимна. Тя посегна да затвори вратата.

— Грижи се за себе си, Хари.

— И вие, госпожо Хюз.

Тя спусна резето и се качи да приготви банята за Лизи.

Късно вечерта се зае с рефератите. Отнесе ги в леглото, нареди възглавниците, облегна се на тях с прибрани колене, а голите ѝ ходила шаваха под одеялото. Чете и писа оценки от единайсет до сутринта.

Мускулите я боляха. Погледът ѝ беше замъглен, но тя примигваше, за да фокусира думите.

През следващата седмица на два пъти ѝ се наложи да спира на пътя, защото се разплакваше. Пет дни спа при Лизи, на новото ѝ легло, докато намери време да смени и изпере чаршафите си, които миришеха на секс.

Калъфките на възглавниците ухаеха на Джейк.

Тя ги остави за следващата седмица.

* * *

Следващия месец се луташе между списъка със задачи и пристъпите на скръб.

— Отслабнала ли си? — попита Клер с дълбоко задоволство.

Али кимна. Шест килограма. За по-малко от четири седмици. Нямаше как да го скрие.

— Не се чувствах добре.

— Е, във всеки случай... както и да се чувстваш, *изглеждаш* великолепно — бе коментарът на Клер.

[1] Сантиментален роман от Никълъс Спаркс — Б.пр. ↑

Уедър седеше на масата в кухнята на Али. Беше качила крака върху един стол и ядеше кисело мляко. Беше си го взела самичка от хладилника на домакинята.

— Госпожо Хюз? Какви са тези кутии? До входната врата?

Джейк погледна Али. Той стоеше пред мивката и миеше чинии.

Али бъркаше тесто за кейк, потънала в мисли, и се взираше в една снимка на перваза на прозореца.

Клер и Лизи в сребърна рамка. Лизи, на четири, с розова рокличка с яка като на Питър Пан, стиснала кошница с яйца, и Клер, така хубава за нейните петдесет години, преди ракът на белите дробове да я съсипе. Великденски уикенд на детската площадка в Пиърпонт. Вледеняващо студена събота, спомни си Али. Лизи се усмихваше, въпреки че трепереше.

До нея стоеше друга снимка в сребърна рамка: Лизи духа свещичките на рождения си ден. Зад нея, на бюфета, стоеше училищната ѝ диорама.

Сърцето ти се топи, помисли Али, като гледаш снимките от уикенд преди десет години.

Приятелите ти се местят. Любовниците те напускат. Детето расте. Майка ти умира. Но сърцето продължава да бие.

— О, не — гласно промълви сама на себе си. — Какви ги върша?

Откъм мивката Джейк се обърна.

— Какво да правя? — Тя погледна първо Джейк, а после Уедър. — Не мога да я опазя от... — Взря се в тавана, лицето ѝ се изкриви, очите ѝ се напълниха със сълзи. — Трябва да я оставя... трябва да се оттегля от живота ѝ.

Няколко секунди никой не отговори, после Уедър кимна.

— Обзалагам се, че майка ви е чувствала същото. Когато сте били на двайсет. Като че ли са ви нокаутирали?

Джейк и Али погледнаха Уедър. Али завъртя очи.

— Уедър, върви си вкъщи. Обичам те и съм ти благодарна, но сега не си ми нужна. Точно сега.

— Добре, госпожо Хюз. Кажете как *наистина* се чувствате.

— Така. И, моля те, наричай ме Али или майко на Лизи, както едно време. Госпожа Хюз беше майка ми, а аз не съм... като нея.

Уедър остави киселото мляко и лъжицата и слезе от масата.

— Лъжицата — в умивалника — напомни ѝ Али.

Уедър взе лъжицата и я подаде на Джейк.

— Довиждане, Ноа Бийн.

— До скоро, Уедър.

— Довиждане, майко на Лизи — сбогува се Уедър и излезе.

След като си тръгна, Али преброи до дваисет, преди да погледне Джейк. Изчака още малко, събра кураж и призна:

— Обичам те.

Джейк се усмихна, мълчаливо показвайки, че знае, но никой от двамата не помръдна.

Влюбих се в теб. През онзи уикенд. — Тя замълча. — Но се случи толкова бързо, а на моите години, с моята работа... — Гласът ѝ се прекърши. — Съжалявам. Не исках да те отпращам.

Главата на Джейк клюмна в комично облекчение.

Най-после! — отвърна той. — Чакам да го чуя десет години!

Десет години. Всичкото това време.

Али се приближи до него. Загледа се в обувките му. И двамата чакаха. След това тя погледна нагоре, а Джейк надолу, и се целунаха.

Сладко и нежно, и изненадващо почнато, сякаш никога не са се разделяли.

В прегръдките на Джейк Али се пренесе десетилетие назад към онзи уикенд през май, към Мистик, Кейп, към студентския комплекс и Провидънс и старата къща.

Недоволството на Клер, цялото ѝ разочарование си бе отишло заедно с нея. Непрестанните обаждания, нравоученията и страховете и бяха погребани и изчезнали и Али за първи път почувства облекчение, там, в прегръдките на Джейк.

— Тя си е вкъщи! — провикна се Уедър, прекъсвайки момента. Али и Джейк се откъснаха един от друг, когато тя отново се появи на прага. — Вие се целувахте!

— Тя си е у дома? — попита Али.

— Али и Джейк! Забили са се! Целунат се...

— Уедър, престани! От къщи ли се обади?

— Обади се! Добре е! Върнала се е! Не са я арестували. Жива и здрава е и идва да ти го съобщи! Слава богу!

— Обадила се е първо на теб? — Али направи разочарована гримаса.

— Правилно — кимна Уедър. Обърна се и подхвърли през рамо:
— Продължавайте оттам, моля, докъдето бяхте стигнали. — И изчезна.
Али не помръдна. Гледаше Джейк.
— Искаш ли да идеш при нея? — попита той.
— Не. Вече е пораснала. Ще се обади, когато е готова. Тя въздъхна с облекчение.
Джейк погледна часовника на стената.
— *Знаеш ли...* тихо промълви той. — Знаеш ли, Али, заминавам довечера. Трябва да ида да си събера багажа и...
— Какво? — Лицето ѝ помръкна. — Какво?
— Опитвах се да ти кажа... цяла седмица. Полетът ми е в девет.
— Къде отиваш?
Той се замисли.
— *Къде ли не.*
— Кога ще се върнеш?
— Не по-рано от декември.
— *Декември?*
Той кимна.
— Заминавам на екскурзия.
— Моля те, остани още. Можеш ли? Този уикенд?
— Навярно мога. Може би до събота. Трябва да се обадя по телефона.
Али се обнадежди.
— Моля те, обади се.

По някакъв странен начин сегашната къща напомняше на Али за дома ѝ в Провидънс: за високите тавани, корнизите, малките пръснати стаи, разнищените по краищата килими и избелелите тапети, които се лющеха.

Тя спря на стълбите и се загледа в кутиите, струпани на пода, всичките от Джейк.

Застанал зад нея, той се долепи до гърба ѝ. Целуна я по врата и обви ръце около нея. Али въздъхна. Постави дланта му на корема си и силно се притисна в него.

Точно както Уедър бе препоръчала. Да продължат оттам, докъдето бяха стигнали.

Изкачи се на едно стъпало над него и се обърна. Устните им, сега на едно ниво, се сляха. Тя го прегърна през врата. Целуваха се безкрайно. Джейк я обгърна. Ръцете му се мушнаха под ризата ѝ и се плъзнаха по гърба ѝ.

— Джейк — прошепна тя, когато устните му докоснаха шията ѝ.
— Може ли само да кажа...

— Че не си правила секс от години?

— От години.

— Възмутително. Но си имала...

— Да. Но никога... — Джейк се отдръпна и я погледна. Али въздъхна. — Не съм се... любила истински... всъщност откакто...

— Побързай, жено! Няма време за губене! — Джейк тичешком я заобиколи и хукна нагоре по стълбите. Провикна се отново с перфектен британски акцент: — Няма време за губене!

Али влезе няколко крачки след него. Джейк стоеше и се взираше в картата. Картата на света от къщата в Провидънс. Сега на мястото на топлийките имаше дупчици. Беше ги извадила и така и не забодеше нови. Той се обърна и тръгна към нея.

— Почакай — спря го тя и се запъти към гардероба. — Искam да ти покажа нещо. — Върна се, като държеше тениската му с „Ред Сокс“. — Помниш ли я?

Джейк се усмихна.

— Чудех се какво ли е станало с нея.

— Запазих я — отвърна тя. — Тази година спечелиха.

— Знам. Бях там. На трибуните.

Очите на Али се насълзиха.

— Бях толкова щастлива заради теб...

Джейк се приближи, взе фланелката и я разстла на бюрото. След това се обърна, обхвана с длани лицето ѝ, погледна я в очите и страстно я целуна. Отдръпна се и каза:

— Трябва да те имам. Нямам предвид секса... Готова ли си? Да поемеш по този път? — Почти я молеше.

— Да! — отговори тя.

Джейк въздъхна с облекчение, после викна:

— Горе ръцете! — Имитираше агента от ФБР.

— Велики боже! — засмя се Али и вдигна ръце.

— Горе! Дръж ги над главата си! — Джек светкавично издърпа ризата ѝ над главата. Хвърли я настрани. — Не мърдай! — Смъкна презрамките на сутиена ѝ, после свали и самия него, хвана гърдите ѝ, повдигна ги и впи жадно устни в тях — ту в едната, ту в другата, — изстрелвайки я в небесата.

Светът изчезна. Останаха само те двамата — бутаха се, блъскаха се, мачкаха се и се притискаха обзети от отчаяното желание да се намерят, да се слоят един с друг.

— Струва ми се, че допуснахте грешка — задъхано промълви тя. — Имам пистолет!

— Затваряй си устата! — Устните на Джейк се впиха в шията ѝ, а Али зарови пръсти в косата му, сграбчи я и я задърпа лекичко, спомняйки си колко много го възбуждаше това. Той я подхвана през бедрото, вдигна крака ѝ и го усука около кръста си.

Те се целуваха и целуваха... Джейк мушна ръце в панталонките ѝ и стисна дупето ѝ, пръстите му шареха по него, търсейки начин да проникнат в нея.

— Лягай долу!

Той я отнесе до леглото, метна я на него и се хвърли върху нея с цялата си тежест, като запечата устата ѝ с дълбока целувка.

Тя вкусваше дъха му, езика му, зъбите му. Поотдръпна се и се залюбува на очертанията и формите му.

Джейк се надигна. В мълчалив синхрон двамата започнаха да се събличат. Той светкавично разкопча джинсите си и ги свали. Али смъкна панталоните и бикините си под коленете и ги изрита.

След миг той бе върху нея, готов да проникне, и Али изпита насладата да усети натиска на бедрата му между своите, да поеме плътта му в себе си. Отново почувства онова отчаяно желание да бъде с него вечно, в леглото или другаде. Да го задържи завинаги и никога да не го пуска да си отиде.

— Мамо! — долетя вик откъм фоайето.

Али скочи, като едва не събори Джейк от леглото.

— Мамо! Вкъщи ли си!

— Тук съм — провикна се Али. — Веднага слизам!

Лизи си беше отключила сама. Беше си взела резервните ключове от портиера. Тя остави куфара си до стената под стълбите. Перуката беше изчезнала. Лицето ѝ бе измито. Беше с обувки с ниски токове и с бяла памучна лятна рокля. Беше вързала косата си на опашка.

— Какви са тези кутии?

Не получи отговор.

Разглежда етикетите: „Барни“, „Диор“, „Луи Вютон“.

— Някой е ходил на пазар — промърмори си тя и влезе в кухнята да потърси нещо за хапване. Беше надушила, че нещо се пече.

На горния етаж Али ровеше в гардероба и вадеше разни дрехи.

— Личи ли си, Джейк? Как изглеждам? Личи ли, че съм се целувала?

— Изглеждаш страхотно — отговори Джейк, като я огледа.

— Нямах това предвид — прошепна Али. — Ще я задържа в кухнята. Измъкни се през вратата и ще се видим по-късно. В хотела.

— Моля? — възнегодува Джейк.

Тя пропълзя през кревата.

— Ще останеш в Ню Йорк за уикенда, нали? Моля те? — И бързо го целуна.

— Но ти току-що ме помоли да си отложам полета...

— Да, и това е чудесно. Безкрайно искам да го направя, но тя не бива да знае, че сме горе и правим това.

Джейк бавно примигна.

— Защо не?

— Така! — Тя слезе от леглото, закопча си панталоните и натъпка блузата в тях. — Защото съм ѝ майка.

— Али?

— Какво?

— Лизи е наясно, че си правила секс. Знае, че не я е донесъл щъркелът.

Али завъртя очи.

— Измъкни се тайно. Моля те, Джейк.

— Да се измъквам? Отново? — Той не помръдна.
— Не мога да ги обяснявам точно в този момент.
— Защо не й кажеш... че се обичаме?
— Знае, че не сме се виждали десет години. — Али тръгна към коридора, на вратата спря и се обърна. Помоли го тихо:
— Съжалявам, не знам как да се справя.
— Очевидно.
Тя кимна.
— Благодаря ти. За търпението.

В кухнята Лизи правеше чай.
— Искаш ли чай? Тъкмо го правя. — Тя пусна котлона под чайника.

Али застана на вратата, видимо облекчена. Съжалявам, че те чаках пред квартирата ти.

— Кейк ли правиш?
— Съжалявам за обажданията.
— Кейк ли печеш?
— Извинявай, че те дебнех.
— Кейк със зехтин?
— Да! Пека!
— За мен?

Щях да ти го нося в *ареста* — отговори Али. — Искаш ли да поговорим? Ако не, не се сърдя. Това си е твоят живот.

— Да, разбира се, че искам да поговорим. — Лизи извади чаши от шкафа.

— Ако наистина искаш, чудесно. Ако не — както решиш. Няма да те притискам.

— Казах, че ще го направя — засмя се Лизи. — Защо Се правиш на толкова смирена? Плашиш ме до смърт.

— Изобщо не съм смирена.
— Какъв чай искаш?
— Бяхме се разбрали. Трябваше да отговориш на обаждането ми.
— Знам — отвърна гузно Лизи. — Знам и съжалявам. Откраднах ми телефона, а и не исках да объркаш плановете ми. Какъв чай искаш?

— Аха, плановете. Уедър ми каза. Да се събличаш за пари, за да си купиш нов нос? Тези планове ли?

— Не. — Лизи не откъсваше поглед от нея. — Онова на врата ти смучка ли е?

— Моля? — смути се Али. Покри шия с ръце. — Н-не. Много е горещо тук... Махам се.

— *Бягаш* — каза подозрително Лизи.

— Какво си се втренчила в мен?

— Изглеждаш... сякаш току-що си правила секс.

— Кой? Аз?

— Както и да е. Забрави. Може ли да седнеш и да ме оставиш да ти обясня?

— Не си длъжна.

— Искам.

— Добре, но няма да сядам. Държа да знаеш, че нищо не може да отнеме обичта ми към теб.

Лизи завъртя очи.

— Благодаря. Това е чудесно. *Какъв чай искаш?* Мразя да не слушаш какво те питам.

— Добре, де. „Ърл Грей“.

Чайникът запя. Лизи го грабна и изключи газта. Посегна към пакетчетата с чай.

Али не помръдна.

— Само ти напомням, че те обичам, скъпа. С порно или не. Може да не одобрявам, но ти си зрял човек.

— Не се чувствам зряла точно сега. — Лизи наля горещата вода в чашите и добави пакетчетата с чай. После заразказва.

В сряда вечерта Лизи бе използвала телефона на Уедър, за да се обади на агент Джоунс. Уговориха се да се срещнат в десет в „При Джон“ на „Блийкър“.

На масата се мъдреше мазна пица с прегоряла коричка. Едно парче липсваше.

— *Заповядай* — подкани я Джоунс, докато и се усмихна, щастлив да я види.

— Не бива да ям млечни продукти. Не трябва да ям глутен, месо или домати. Не мога да ям нищо от това блюдо. — Лизи се втренчи за момент, после отклони поглед и тежко въздъхна. — Нали знаеш онези ваши постери „Търси се“?

Джоунс кимна и отпусна колана си.

— На вашия уебсайт прочетох за възнагражденията, които ФБР дава на информаторите си.

— Да. — Капка мазнина се стече по брадичката му. Той взе салфетка и се избърса.

Лизи си пое дъх.

— Въпросът ми е: ако няма постер, но някой като мен ви даде информация, водеща до арест — сериозен арест, — ще получи ли пари?

— За информацията ли?

— Или първо трябва да има обявено издирване? Джоунс се усмихна и преглътна. Остави парчето пица и се облегна назад. Взе салфетката и отново си избърса устата.

— Не, не става така, скъпа. Парите се дават просто така. Има си ред. — Той се обърна и помахна на сервитьора.

— Какъв ред?

— Нещо за пиене? — До Лизи незабелязано бе изникнал сервитьорът.

Лизи хвърли за момент поглед към пицата. От сиренето се издигаше пара и замъгляваше прозореца.

— Кафе, моля — поръча тя с въздишка.

Джоунс отново нападна пицата. Грабна парчето с две ръце и го поднесе към устата си.

— Ако издирвам престъпник и искам да предложа пари за сведения, трябва да пиша докладна записка и да я изпратя по каналния ред нагоре по веригата. Момчетата над мен трябва да я парафират. После отива в Американската статистическа асоциация, Управлението по сигурността, Катедрата по административни науки и при специалния агент, работещ по депото, в моя офис. Те трябва да я одобрят. Чак тогава правя постер за издирване. — Най-после отхапа от пицата.

Докато той дъвчеше, Лизи се замисли.

— По дяволите — изруга тя и се наведе напред. Опря лакти на масата и прокара пръсти през косата си.

— Защо? За нещо голямо ли става дума?

— И още как. Повече от голямо.

— Откъде знаеш? — Джоунс остави парчето си и премести пицата в края на масата.

— Знам — отговори Лизи, докато келнерът ѝ сервираше кафето. Тя се наведе да го помирише. Нямаше нищо по-хубаво от чаша ароматно кафе в дъждовна нюйоркська нощ. Ако не броим пицата. Лизи подаде на сервитьора напълно заслужения бакшиш.

Джоунс се наклони към нея и сними глас.

— Разбери, Лизи, сведенията идват от обществото. Да кажем, намираш се в Канкун. Виждаш нещо. Казваш ми. Това са сведения.

— Знам.

— Информаторът е друго нещо.

— Информаторът е вътрешен човек, като в „Родина“^[1] — кимна тя. — В първия сезон проститутката от Айова се срещаше със саудитеца. Онази с огърлицата.

— Онази, по която стреляха — добави Джоунс. — Стремяха и я убиха. Опасна работа е.

Лизи извърна поглед.

— Понякога плащат на информатора с друг път само веднъж — продължи той.

— Това е. Искам да бъда информатор само веднъж.

— Само че това тепърва трябва да тръгне по веригата. Засега само си бърбим, сладурче.

— Колко време ще трябва? Да се придвижи по веригата? И колко време трябва, за да получиш съдебно разпореждане?

— Мога да се обадя на съдията за заповед до един час. Лизи зарея поглед през прозореца. После отново погледна Джоунс.

— Осемнайсет хиляди. Толкова са ми нужни. Джоунс мълчливо гледаше Лизи.

— Не мога да ти обещаю и няма как да ме принудиш. С какво разполагаш?

Лизи си пое дъх и погледна пицата.

— По дяволите! Дай ми едно парче. — Тя се пресегна и пое горещия капещ триъгълник, покрит с кръгчета червени чушки.

Отхапа малко, задъвка и започна да изброява: — Укриване на данъци, сводничество и фалшификаторство. Принудително задържане, секстърговия с малолетни. Притежание, производство и разпространение на детска порнография и престъпления спрямо деца по интернет. — Тя преглътна. — Никой не може да живее без пица!

Джоунс се наведе напред. Свирна през зъби.

— С това разполагам. — Тя отхапа наново и продължи с пълна уста: — Но не става въпрос за мазки деца. Едно-две момичета, наближаващи пълнолетие, и една украинка, която иска да си замине вкъщи, но не може, докато не изплати дълга си.

Джоунс я огледа преценяващо. Това момиче си го биваше. Глождеше го същото странно чувство, което бе усещал на няколко пъти, когато попадеше на големи случаи, последвани от още по-големи присъди. Той извади телефона си и набра офиса.

Два дни след полицейската акция бе закарал Лизи до квартирата ѝ. Тя взе ключовете си от портиера и изтича в апартамента. Приготи си куфара — ваканционния куфар, и повика такси, за да иде при майка си, където щеше да се чувства в безопасност.

Никога не ѝ се беше случвало подобно нещо.

Не беше Нанси Дру или героиня от филм на Марти.

Това беше истинско.

Пищящата беше истинска. Саша беше истинска. Джош, Фишман и Тед бяха истински, а тя бе уплашена до смърт.

Али беше поразена. Успя да каже само:

— Ти на подбив ли ме вземаш?

— Не — отговори Лизи, втрещена в парата, издигаща се от чая.

— Лизи! Аз мислех, че...

— Теди финансираше това. Той ме изпрати. Мислех, че знаеш.

— Уедър ми каза — промълви Али.

Взряха се продължително една в друга. После Лизи отклони очи към чая върху кухненския плот.

— Това не е всичко. Джоунс ми каза, че те работели по случая отдавна. От месеци следили Фишман... Той бил забъркан в голяма афера. Много голяма. Искали да го използват за примамка.

— Какво означава това?

— Да пипнат големите риби, които стоят зад него.

Лизи погледна Али и преглътна мъчително.

— Страх ме е, мамо. Умирам от страх.

— Ела тук, милинка. — Али разтвори ръце. Лизи потъна в прегръдките ѝ, а очите на Али се напълниха със сълзи. — Толкова си храбра.

— Моля те, не плачи — каза умолително Лизи и отстъпи.

— Няма, няма. — Али отново я прегърна силно. — Сядай, сядай, кейкът е готов.

Таймерът на печката току-що бе изжужал.

Лизи взе чашата си и седна до масата.

Али отвори фурната. Надяна кухненската ръкавица и извади кейка.

— Не трябваше да съм там онзи ден — призна Лизи и разбърка чая си. Беше прекалено горещ. Трябваша му няколко минути да поизстине, иначе щеше да изгори езика ѝ.

— Тогава защо беше там? Какво търсеше? — попита Али и започна да реже кейка.

— Обадиха се да ме предупредят, че следствието било към края си. И че трябвало да стоя настрана.

Али плъзна парче кейк в чинията, обърна се и ѝ я поднесе.

— Защо отиде?

— Бях се сприятелила с едно момиче. Искях да я предупредя.

— Изложила си се на опасност! Лизи!

— Знам. Знам, че беше глупаво.

Али извади пакетчето чай от чашата си. Пусна го в мивката и придърпа един стол.

Лизи се поизправи, набоде с вилницата си парче кейк и задъвка с наслада.

— Обожавам такъв кейк. Неустоим е.

— В него има брашно.

— Не ми пука.

Али се усмихна и загледа дъщеря си.

— Гордея се с теб, буболече.

Лизи на свой ред се усмихна.

— Беше най-хубавото преживяване, което съм имала. Мамо? — продължи тя, вдигайки очи от кейка. — Джоунс каза, че мога да кандидатствам за работа... във Вирджиния. Във ФБР. Щял да ме препоръча. Можело да стане до месец.

Али зяпна. Вдигна ръка към гърдите си в пълно изумление.

— Осигуряват жилище. В Арлингтън или може би във Вашингтон. Попита ме за оценките ми. Изпратих му дипломата си по факса — продължи Лизи.

— Искаш ли да вършиш тази работа? Да заминеш?

Лизи широко се усмихна, изненадана от самата себе си, колкото и Али.

— Май да. Ако ме приемат.

— Ако те приемат ли? Разбира се, че ще те приемат!

— Моля те — отвърна Лизи в рядък момент на скромност. Беше изтощена от премеждията през последните няколко дни. Уморена и ранима, все още малко уплашена.

Вратата се отвори и влезе Джейк, току-що излязъл изпод душа, като тъпчеше ризата в джинсите си.

— Дами — поздрави ги той.

Лизи се ококори. Погледна изумено майка си. На Али ѝ се прииска да потъне в земята.

— Здравей, Ноа. Какво правиш тук?

— Бях горе, в спалнята. С майка ти.

Лизи с усилие се сдържа да не избухне в смях. Али затвори очи.

Джейк седна при тях.

— Радвам се, че си у дома, жива и здрава — каза на Лизи, после се обърна към Али. — Трябва да се сбогуваме. Заминавам за Лондон.

— Какво? — Али отвори очи. — Но аз мислех...

— Не мога. Колата ми е отвън. Трябва да хвана полета в девет.

— О! — Тя го загледа. Разочарован ли беше? Не можеше да прецени.

Джейк постави на масата снопче хартия. Пет листа, сгънати на три.

— Написах го снощи. Писмо до теб.

— До мен? — Тя посегна да го вземе.

— Почакай — помоли той. — След като си тръгна.

— Разбира се — отговори Али и се изправи. Ще те изпратя.

Джейк също стана.

— Довиждане, Лизи.

— Чао, Ноа. Приятно прекарване. Желая ти интересно пътешествие.

— Благодаря — отвърна той.

На входната врата хладно целуна Али. Тя се разтревожи.

— Сърдиш ли се?

Джейк поклати глава.

— Ще бъда в Бостън на двайсет и първи. Ще се видим ли тогава?

— Декември?

Той кимна.

— Добре — промълви тя. — Благодаря за любовта ти и за... секса.

Той се засмя и силно я прегърна. Когато се отдръпна, Али почувства замайване. Отново ли си тръгваше! Нима пак го бе отпратила?

Той плъзна юмрук под брадичката ѝ, вдигна главата ѝ и още веднъж я целуна — за последен път.

Али го гледаше как влиза в колата си. Проследи с поглед шевролета, който отнасяше Джейк към Бруклинския мост, към Манхатън, към Лондон — навсякъде другаде, само не и към Кранбъри Стрийт.

— Обичам го — възвести тя от вратата на кухнята. — Искам да знаеш, че това в спалнята не беше само за забавление.

— *Надявам се, че е било забавно* — отвърна Лизи. И не ме интересува обичаш ли го, или не. Проблемът си е твой.

— Не е *проблем*. — Али се приближи до масата. — Избери каквото искаш от онези кутии. Останалото ще го върна.

— Защо? — учуди се Лизи. — Всичките ли са от Джейк?

— Не искам да пръска пари за мен. Не и така. Не е редно.

— Мамо!

— Какво? Не съм такава. Нямам нужда от подаръци. Вече имам всичко: ти си в безопасност, ще видя Джейк на Коледа... предполагам.

Надявам се. — Гласът ѝ се прекърши, разтреперан и несигурен. Погледна кейка. — Чай и кейк. Какво повече ми трябва? Направи опит да се усмихне и набоде парче кейк, но така и не го лапна.

Лизи я изглежда.

— Мамо, прочети писмото.

Али я погледна. Погледна и листовете.

— Веднага — нареди ѝ Лизи и ги плъзна по масата. — Да не си го прочела?

— Любопитна съм по рождение.

Прочела си го — заключи Али и разгъна листовете. Пет листа! Обичаше този мъж. — Не е писмо! — възкликна тя. — Какво е това? — Чувстваше се объркана. Погледна Лизи.

— Билети — отговори дъщеря ѝ.

— Какво? Не. Някакви хартийки.

Не. Билети са. Поръчваш ги по интернет и ги разпечатваш.

— На хартия?

— Да — засмя се Лизи. — Добре дошла в двайсет и първи век, мамо.

Али разгледа билетите и ахна.

— Този е до Лондон!

Лизи се усмихна.

— За утре сутринта! — Али не вярваше на очите си.

— Вторият лист е потвърждение за лимузина. — Тя се наведе към майка си, която прехвърляше листовете. — Маршрутът ти за *три* месеца!

— Три месеца?

— Медийната му обиколка! Кани те да пътуваш с него.

Али си пое дъх.

— Три месеца?

— Какво те спира? — попита Лизи. — Няма да преподаваш. Само ще пишеш. Свободна си цяла година. Той плаща пътя, разноските, всичко. Аз ще остана тук няколко седмици и ще поливам цветята.

Али зачете.

— Лондон. Париж. Виена. Рим. *Сидни? Токио?* — Тя вдигна смаяно очи. — Това е... това е...

— Истина. — Лизи събра листовете и ги сложи настрани. Хвана Али за ръцете и преглътна буцата, заседнала в гърлото ѝ. — Знам какво мислиш.

— Така ли?

— Да. „Как е възможно да си приготвя багаж за три месеца? Само за една нощ? Как да взема полет до Европа утре сутринта, когато...“

— Не — възрази Али. — Мислех си, че... стига при теб всичко да е наред... че бих искала да отида. Ако ти си добре.

— Аз съм повече от добре. Тръгвай, мамо!

— Сигурна ли си?

— Да.

— Но ти каза, че те е страх...

— Я стига! Аз съм добре. Повече от добре.

— С Джейк!

— С Джейк! Стига паспортът ти да не е изтекъл. Имаш ли изобщо?

Лицето на Али помръкна.

— Май имам! — извика тя.

* * *

След отчаяно едночасово търсене Али си намери паспорта. Още беше валиден. После прибра най-нужното за три месеца.

Лизи донесе една от кутиите. Най-малката.

— Върни останалите, но отвори тази. — Беше от „Ла Перла“. Италианско дантелено бельо.

Али я отвори.

Миниатюрна нощница и комплект бельо бяха опаковани в мека хартия, прихванати на закачалки заедно с етикетите. Али ги извади от кутията. Майка и дъщеря изпаднаха в транс.

Бледозелената, почти бяла дантела беше нежна и украсена с пришити диаманти. Коприната бе толкова тънка, сякаш бе невидима, и беше лека като перце. Напомняше на морски вятър.

В седем и петнайсет на следващата сутрин самолетът излетя от летище „Кенеди“.

Беше девет без петнайсет, когато Али слезе от лимузината в Уайтхол и види влажния нощен лондонски въздух.

Розови и бели орхидеи красяха фоайето на грандхотел „Коринтия“. От тавана висеше огромен кристален полилей, кръгъл и греещ като слънце.

Заведоха я в просторна мансарда, покрита с паркет, с драперии по стените и с тераса с изглед към блестящия Лондон.

Икономът ѝ донесе вечеря.

— Поръча я господин Яцемски — любезно я уведоми той. Поднесе ѝ морски език с лимон, салата от авокадо и желе от бъз със сметанов крем и череши за десерт.

— Ще посетите ли утре класа по готварство?

— Не знам — отвърна с изненада Али.

— Записа ви господин Яцемски. Води го нашият майстор-готвач.

След вечеря Али влезе в спалнята и замръзна. В средата на леглото стоеше една-единствена кутия. Беше тюркоазеносиня, с бяла сатенена панделка.

Тя видя надписа върху подаръка. „Тифани“. Приблжи се до леглото и седна за миг, вгледана в него. Взе кутията и развърза панделката. После внимателно отвори капака.

Вътре откри друга кутийка, облицована с тъмносиньо кадифе. Али си помисли, че знае какво ще намери в нея.

Повдигна капака и наистина, вътре имаше пръстен: скромен искрящ диамант, захванат в златна рамка с шест класически зъбеца, които позволяваха на светлината да минава през него.

Али се втренчи в него с широко отворени очи и го извади от кутийката.

Сложи го на пръста си.

Протегна ръка със страхопочитание и вълнение, прекалено изморена, за да протестира.

После рухна. Отметна покривката на леглото, пхна се между чаршафите и се сви на кълбо под меката завивка, усещайки хладината на колосаните чаршафи, меки и гладки, и тежестта на новия пръстен на ръката си.

Ако останеше в това фантастично легло, то щеше да я приспи неусетно, затова тя се измъкна с неохота. Искаше да посрещне Джейк будна и свежа.

„Един душ ще помогне“, каза си тя.

Банята представляваше палат от бял и сив мрамор и полиран хром, блестяща и успокояваща. Ухаеше на ароматни сапуни и струите на душа отмиха умората от мускулите ѝ.

Загърна се с плюшена хавлия, невероятно мека, която попи цялата влага от мокрото ѝ голо тяло.

Облече миниатюрната нощничка, но вместо прашките от „Ла Перла“ obu бели памучни бикини.

Искаше да има нещо, което да я придържа към реалността, доказателство, че не сънува.

Али в Лондон! Сгодена за Джейк! Не Ноа Бийн, а Джейк!

Реалната Али Хюз не би носила прашки след двацет и четири часово пътуване.

Увита в халат и загърната с шал, тя се настани на шезлонга на терасата.

Отпивайки от чая, зарея поглед над река Темза, моста Ватерло и часовника Биг Бен, греещ като луна над кулата на кралица Елизабет.

Замисли се за своята Елизабет вкъщи. Нейната пораснала Лизи. Мина ѝ през ум как годините летяха, но не бяха отлетели. Замисли се за Клер, за Джейк, колко ги обичаше и как ѝ бяха липсвали по различен начин.

Къде ли се намираше той сега?

Не му се беше обаждала, за да съобщи за пристигането си. Но беше сигурна, че той знае. Нали беше поръчал вечеря! Не се тревожеше. Наблюдаваше как минутната стрелка обикаля по своя път и неусетно се унесе в сън.

В дванайсет и четвърт Джейк я събуди.

[1] Криминален трилър с Никълъс Броуди — Б.пр. ↑

Издание:

Автор: Джулс Мулен

Заглавие: Али Хюз прави секс понякога

Преводач: Лили Христова

Година на превод: 2015

Език, от който е преведено: английски (не е указано)

Издание: първо

Издател: ИК „БАРД“ ООД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2016

Тип: роман (не е указано)

Националност: американска

Печатница: „Алианс Принт“ ЕООД

Редактор: Екатерина Иванова

Художник: Ивелина Андонова

ISBN: 978-954-655-658-5

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/16092>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.